Šis dokumentas yra skirtas tik informacijai, ir institucijos nėra teisiškai atsakingos už jo turinį

►B **EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2002/83/EB**

2002 m. lapkričio 5 d.

dėl gyvybės draudimo

(OL L 345, 19.12.2002, p. 1)

iš dalies keičiama:

		Oficialusis leidinys		
		Nr.	puslapis	data
►M1	Tarybos direktyva 2004/66/EB, 2004 m. balandžio 26 d.	L 168	35	1.5.2004
►M2	Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/1/EB 2005 m. kovo 9 d.	L 79	9	24.3.2005
►M3	Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/68/EB 2005 m. lapkričio 16 d.	L 323	1	9.12.2005
►M4	Tarybos Direktyva 2006/101/EB 2006 m. lapkričio 20 d.	L 363	238	20.12.2006

▼B

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2002/83/EB

2002 m. lapkričio 5 d.

dėl gyvybės draudimo

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 47 straipsnio 2 dalį ir 55 straipsnį,

atsižvelgdami į Komisijos pasiūlymą ([1]),

atsižvelgdami į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ([2]),

laikydamiesi Sutarties 251 straipsnyje nustatytos tvarkos ([3]),

kadangi:

(1) 1979 m. kovo 5 d. Pirmoji Tarybos direktyva 79/267/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginio gyvybės draudimo veiklos pradėjimu ir vykdymu, suderinimo ([4]), 1990 m. lapkričio 8 d. antroji Tarybos direktyva 90/619/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginiu gyvybės draudimu, derinimo, apibrėžianti nuostatas, padedančias veiksmingai naudotis laisve teikti paslaugas, ir iš dalies keičianti Direktyvą 79/267/EEB ([5]) ir 1992 m. lapkričio 10 d. Tarybos direktyva 92/96/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginiu gyvybės draudimu, derinimo, ir iš dalies keičianti Direktyvas 79/267/EEB ir 90/619/EEB (trečioji gyvybės draudimo direktyva) ([6]) buvo kelis kartus iš esmės pakeistos; kadangi turi būti padaryta tolesnių pakeitimų, aiškumo sumetimais šios direktyvos turėtų būti perrašytos.

(2) Siekiant palengvinti sąlygas pradėti gyvybės draudimo veiklą ir ją vykdyti, būtina pašalinti tam tikrus skirtumus, egzistuojančius tarp priežiūrą reglamentuojančių nacionalinės teisės aktų; kad būtų pasiektas šis tikslas ir kartu užtikrinta atitinkama draudėjų ir naudos gavėjų apsauga visose valstybėse narėse, turėtų būti suderintos nuostatos, susijusios su iš gyvybės draudimo įmonių reikalaujamomis finansinėmis garantijomis.

(3) Būtina užbaigti kurti tiesioginio gyvybės draudimo vidaus rinką įsisteigimo teisės ir laisvės teikti paslaugas valstybėse narėse požiūriu, kad draudimo įmonės, kurių pagrindinė buveinė yra Bendrijoje, galėtų lengviau vykdyti Bendrijos teritorijoje prisiimtus įsipareigojimus ir suteikti draudėjams galimybę kreiptis ne tik į jų pačių šalyse įsisteigusius draudikus, bet ir į draudikus, kurių pagrindinė buveinė yra Bendrijos teritorijoje ir kurie yra įsisteigę kitose valstybėse narėse.

([1]) OL C 365 E, 2000 12 19, p. 1.
([2]) OL C 123, 2001 04 25, p. 24.
([3]) 2001 m. kovo 15 d. Europos Parlamento nuomonė (OL C 343, 2001 12 05, p. 202), 2002 m. gegužės 27 d. Tarybos bendroji pozicija (OL C 170 E, 2002 07 16, p. 45) ir 2002 m. rugsėjo 25 d. Europos Parlamento sprendimas (dar nepaskelbtas Oficialiajame leidinyje).
([4]) OL L 63, 1979 03 13, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/12/EB (OL L 77, 2002 3 20, p. 11).
([5]) OL L 330, 1990 11 29, p. 50. Direktyva su pakeitimais, padarytais Direktyva 92/96/EEB (OL L 360, 1992 12 09, p. 1).
([6]) OL L 360, 1992 12 09, p. 1. Direktyva su pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/64/EB (OL L 290, 2000 11 17, p. 27).

▼B

(4) Pagal Sutartį draudžiama bet kokio pobūdžio diskriminacija ribojant laisvę teikti paslaugas dėl to, kad įmonė nėra įsteigta toje valstybėje narėje, kurioje tos paslaugos teikiamos; šis diskriminacijos draudimas galioja visoms bet kokio padalinio, nesvarbu, ar tai įmonės pagrindinė buveinė, atstovybė ar filialas, teikiamoms paslaugoms.

(5) Dėl to ši direktyva yra svarbus žingsnis link nacionalinių rinkų susiliejimo į integruotą rinką ir šiame etape turi būti patvirtintos kitos Bendrijos priemonės siekiant visiems draudėjams suteikti galimybę kreiptis į bet kurį draudiką, kurio pagrindinė buveinė yra Bendrijoje ir kuris joje vykdo veiklą naudodamasis įsisteigimo teise ir laisve teikti paslaugas kartu garantuojant jiems tinkamą apsaugą.

(6) Ši direktyva yra Bendrijos gyvybės draudimo srities teisės aktų, kuriems taip pat priklauso 1991 m. gruodžio 19 d. Tarybos direktyva 91/674/EEB dėl draudimo įmonių metinės finansinės atskaitomybės ir konsoliduotos finansinės atskaitomybės ([1]), dalis.

(7) Pagal priimtą siūlymą reikia imtis esminių, būtinų ir pakankamų suderinimo priemonių, leidžiančių pasiekti abipusio leidimų ir rizikos ribojimo kontrolės sistemų pripažinimo, ir taip sudaryti galimybę išduoti vieną leidimą, galiojantį visoje Bendrijoje, ir taikyti buveinės valstybės narės priežiūros principą.

(8) Dėl to pradėti ir vykdyti draudimo veiklą galima įsigijus vieną valstybės narės, kurioje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė, kompetentingų institucijų išduotą oficialų leidimą; toks leidimas, naudojantis įsisteigimo teise ir laisve teikti paslaugas, įmonei suteikia galimybę vykdyti veiklą visoje Bendrijos teritorijoje; valstybė narė, kurioje yra filialas ar kurioje teikiamos paslaugos, neturi teisės iš draudimo įmonių, pageidaujančių joje vykdyti draudimo veiklą ir jau turinčių jų pačių valstybių narių išduotus leidimus, reikalauti įsigyti naujus leidimus.

(9) Kompetentingos institucijos neturėtų išduoti leidimų ar tęsti leidimo išdavimo procedūros draudimo įmonei, jeigu yra galimybė, kad jos negalės veiksmingai atlikti joms pavestų priežiūros funkcijų dėl institucijos glaudžių ryšių su ta įmone ir kitais fiziniais ar juridiniais asmenimis; draudimo įmonės, kurioms jau yra išduoti leidimai, taip pat turi neturėti tokių kompetentingoms institucijoms trukdančių ryšių.

(10) Sąvoka „glaudūs ryšiai“ šioje direktyvoje apibrėžia minimalius kriterijus, tačiau tai nekliudo valstybėms narėms taikyti ją situacijoms, kurios nebuvo numatytos tame apibrėžime.

(11) Vien tik tai, kad buvo įsigyta didelė įmonės kapitalo dalis, nėra laikoma dalyvavimu, kuris apibrėžiamas kaip „glaudūs ryšiai“, jeigu toji kapitalo dalis buvo įsigyta tik kaip laikina investicija, nesudaranti galimybių turėti įtakos įmonės struktūrai ar finansų politikai.

(12) Abipusio pripažinimo ir buveinės valstybės narės priežiūros principai reikalauja, kad valstybių narių kompetentingos institucijos neturėtų išduoti leidimų ar turėtų juos panaikinti tais atvejais, kai tokie veiksniai, kaip, pavyzdžiui, veiklos programų turinys arba faktiškai vykdomos veiklos geografinis pasiskirstymas, aiškiai rodo, kad draudimo įmonė pasirinko vienos valstybės narės teisinę sistemą siekdama išvengti kitoje valstybėje narėje, kurioje ji vykdo ar planuoja vykdyti didesnę savo veiklos dalį, galiojančių griežtesnių standartų; be to, valstybės narės turi reikalauti, kad pagrindinė draudimo įmonės buveinė visuomet būtų įsikūrusi buveinės valstybėje narėje ir kad toji įmonė iš tikrųjų joje vykdytų veiklą.

([1]) OL L 374, 1991 12 31, p. 7.

▼B

(13) Praktiniais sumetimais pageidautina paslaugų teikimą apibrėžti atsižvelgiant ir į draudiko įsisteigimo vietą, ir į vietą, kurioje turi būti vykdomi įsipareigojimai; dėl to taip pat reikėtų apibrėžti įsipareigojimus; be to, pageidautina atskirti įsisteigimo teise grindžiamą veiklą nuo veiklos, vykdomos naudojantis laisve teikti paslaugas.

(14) Klasifikavimas pagal draudimo grupes būtinas ypač tam, kad būtų galima apibrėžti veiklą, kuriai vykdyti reikia įsigyti privalomus leidimus.

(15) Tam tikroms savidraudos draugijoms, kurios dėl savo teisinio statuso atitinka patikimumo ir kitus ypatingus finansinių garantijų reikalavimus, ši direktyva neturėtų būti taikoma; ji taip pat neturėtų būti taikoma ir tam tikroms organizacijoms, vykdančioms savo įstatais apribotą veiklą labai siauroje srityje.

(16) Kiekvienoje valstybėje narėje gyvybės draudimo veiklai vykdyti reikalingas oficialus leidimas, tokia veikla turi būti prižiūrima; turėtų būti nustatytos tokių leidimų išdavimo ir panaikinimo sąlygos; turėtų būti numatyta teisė kreiptis į teismą, jeigu buvo atsisakyta išduoti leidimą ar jis buvo panaikintas.

(17) Pageidautina išaiškinti kompetentingoms institucijoms suteiktus priežiūros įgaliojimus ir jos vykdymo priemones; taip pat pageidautina nustatyti konkrečias nuostatas, reguliuojančias laisve teikti paslaugas grindžiamus veiklos pradėjimą, vykdymą ir priežiūrą.

(18) Kompetentingos buveinės valstybės narės institucijos turėtų kontroliuoti draudimo įmonių finansinę padėtį, įskaitant jų mokumo būklę, pakankamų techninių atidėjimų formavimą ir tų atidėjimų padengimą suderintu turtu.

(19) Reikia sudaryti galimybę kompetentingoms institucijoms ir institucijoms ar įstaigoms, kurios pagal savo funkcijas padeda stiprinti finansinės sistemos stabilumą, keistis informacija; tam, kad būtų išsaugotas siunčiamos informacijos konfidencialumas, adresatų sąrašą būtina griežtai riboti.

(20) Tam tikro pobūdžio veiksmai, pavyzdžiui, sukčiavimas ir savų darbuotojų padaryti pažeidimai, gali turėti įtakos finansinės sistemos stabilumui, taip pat jos patikimumui, netgi tada, kai su tuo susijusi įmonė nėra draudimo įmonė.

(21) Būtina apibrėžti sąlygas, kurių laikantis leidžiamas pirmiau minėtas keitimasis informacija.

(22) Jeigu yra nustatyta, kad informacija gali būti atskleista tik gavus aiškų kompetentingų institucijų sutikimą, pastarosios, jeigu reikia, gali nustatyti, kad toks sutikimas duodamas tik atitikus griežtas sąlygas.

(23) Valstybės narės gali sudaryti keitimosi informacija sutartis su trečiosiomis šalimis, jeigu suteikiamos tinkamos garantijos, kad bus išsaugotas profesinis atskleidžiamos informacijos slaptumas.

(24) Siekiant stiprinti draudimo įmonių rizikos ribojimo priežiūrą ir draudimo įmonių klientų apsaugą, turėtų būti nustatyta, kad auditorius privalo nedelsdamas informuoti kompetentingas institucijas visais atvejais, kai tik, kaip apibrėžta šioje direktyvoje, vykdydamas savo užduotis jis sužino apie tam tikrus dalykus, kurie gali turėti rimtos įtakos draudimo įmonės finansinei padėčiai ar administravimo ir atskaitomybės organizavimui.

(25) Atsižvelgiant į numatomą tikslą, pageidautina, kad valstybės narės nustatytų, jog tokia prievolė būtų taikoma visada, kai tik auditorius sužino apie tokius faktus vykdydamas savo užduotis įmonėje, kuri turi glaudžių ryšių su draudimo įmone.

▼B

(26) Auditorių pareiga kompetentingoms institucijoms pranešti, kai reikia, su draudimo įmone susijusius tam tikrus faktus ir sprendimus, apie kuriuos jie sužino vykdydami savo užduotis ne draudimo įmonėje, savaime nekeičia nei jų užduočių pastarojoje įmonėje pobūdžio, nei tų užduočių atlikimo būdo.

(27) Vykdomos kolektyvinių pensijų fondų valdymo operacijos jokiu būdu negali turėti įtakos atitinkamoms institucijoms suteiktiems įgaliojimams su tuo valdymu susijusį turtą turinčių subjektų atžvilgiu.

(28) Tam tikros šios direktyvos nuostatos apibrėžia minimalius standartus; buveinės valstybė narė turi teisę nustatyti griežtesnes taisykles draudimo įmonėms, kurioms leidimą išdavė jos pačios kompetentingos institucijos.

(29) Valstybės narės kompetentingos institucijos turi turėti galimybę naudoti tokias priežiūros priemones, kurios yra būtinos užtikrinti tam, kad draudimo įmonės Bendrijoje tvarkingai vykdytų įsisteigimo teise ar laisve teikti paslaugas grindžiamą veiklą; ypač joms turi būti suteikta galimybė taikyti atitinkamas apsaugos priemones ar imtis sankcijų, skirtų užkirsti kelią draudimo priežiūros nuostatų pažeidimams.

(30) Į nuostatas dėl portfelių perdavimo turėtų būti įtrauktos ir nuostatos, konkrečiai susijusios su sutarčių, sudarytų naudojantis laisve teikti paslaugas, portfelio perdavimu kitai įmonei.

(31) Nuostatos dėl portfelių perdavimo turi būti suderintos su šioje direktyvoje numatyta vienintelio teisėto leidimo išdavimo sistema.

(32) Įmonėms, susikūrusioms vėliau nei 18 straipsnio 3 dalyje minėtos datos, neturėtų būti leidžiama vienu metu vykdyti gyvybės ir ne gyvybės draudimo veiklos; valstybėms narėms turėtų būti suteikta galimybė leisti įmonėms, kurios 18 straipsnio 3 dalyje nurodytomis dienomis vykdė šias veiklas vienu metu, jas tęsti ir toliau kiekvieną veiklą ėmus valdyti atskirai, kad būtų apsaugoti atitinkami gyvybės ir ne gyvybės draudėjų interesai ir kad su viena veikla susiję minimalūs finansiniai įsipareigojimai nebūtų vykdomi kitos veiklos sąskaita; valstybėms narėms turėtų būti suteikta pasirinkimo teisė reikalauti jų teritorijose įsteigtų įmonių, vienu metu vykdančių gyvybės ir ne gyvybės draudimo veiklas, to nebedaryti; be to, specializuotoms įmonėms, kai ne gyvybės draudimo įmonė priklauso tai pačiai finansinei grupei kaip ir gyvybės draudimo įmonė, turi būti taikoma ypatinga priežiūra.

(33) Šios direktyvos nuostatos nedraudžia mišriai įmonei pasidalyti į dvi įmones: vieną, vykdančią veiklą gyvybės draudimo srityje, kitą – ne gyvybės draudimo srityje; siekiant tokiam padalijimui sudaryti kuo geresnes sąlygas, pageidautina valstybėms narėms pagal Bendrijos konkurencijos teisės taisykles leisti nustatyti atitinkamą mokesčių tvarką, visų pirma atsižvelgiant į kapitalo pelną, galimą dėl tokio padalijimo.

(34) To pageidaujančios valstybės narės turėtų turėti galimybę išduoti tai pačiai įmonei leidimus I priede išvardytų grupių ir 1973 m. liepos 24 d. Tarybos direktyvos 73/239/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginio draudimo, išskyrus gyvybės draudimą, veiklos pradėjimu ir vykdymu, suderinimo ([1]), priede 1 ir 2 grupėms priskirtai draudimo veiklai vykdyti; tačiau tokia galimybė gali būti suteikiama atsižvelgiant į tam tikras sąlygas, susijusias su apskaitos taisyklių ir įmonės likvidavimo taisyklių laikymusi.

(35) Siekiant apsaugoti gyvybės draudimo apdraustųjų interesus būtina, kad kiekviena draudimo įmonė suformuotų tinkamus tech-

([1]) OL L 228, 1973 8 16, p. 3. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/13/EB (OL L 77, 2002 3 20, p. 17).

▼B

ninius atidėjimus; šie atidėjimai didžiąja dalimi skaičiuojami taikant aktuarinius principus; tie principai turėtų būti suderinti, kad būtų galima lengviau pasiekti įvairiose valstybėse narėse taikomų rizikos ribojimo taisyklių abipusio pripažinimo.

(36) Siekiant rizikos ribojimo pageidautina nustatyti minimaliai suderintas taisykles, apribojančias techninių atidėjimų skaičiavimuose naudojamas palūkanų normas; kadangi visi dabartiniai metodai yra vienodai teisingi, riziką ribojantys ir lygiaverčiai, derėtų valstybėms narėms leisti laivai pasirinkti, kurį metodą naudoti nustatant tokius apribojimus.

(37) Taisyklės, reglamentuojančios techninių atidėjimų apskaičiavimą, ir taisyklės, reglamentuojančios techniniams atidėjimams padengti naudojamo turto paskirstymą, lokalizavimą ir suderinimą, turi būti suderintos, kad būtų galima lengviau pasiekti abipusio valstybių narių taisyklių pripažinimo; derinant būtina atsižvelgti į Sutarties 56 straipsnyje numatytą kapitalo judėjimo liberalizavimą ir Bendrijos padarytą pažangą link ekonominės ir pinigų sąjungos.

(38) Buveinės valstybės narės negali reikalauti, kad draudimo įmonės investuotų savo techninius atidėjimus dengiančias lėšas į konkrečias turto grupes, nes toks reikalavimas būtų nesuderinamas su kapitalo judėjimo liberalizavimu, numatytu Sutarties 56 straipsnyje.

(39) Būtina, kad draudimo įmonės, be pakankamų draudimo techninių atidėjimų, reikalingų rizikos prisiėmimo įsipareigojimams vykdyti, taip pat sudarytų papildomą rezervą, vadinamą mokumo atsarga, kurį sudaro laisvasis turtas ir, kompetentingai institucijai pritarus, kitas numanomas turtas, ir kuris skirtas žalingiems veiklos svyravimams sušvelninti; šis reikalavimas yra svarbus riziką ribojančios priežiūros, siekiant apsaugoti apdraustuosius ir draudėjus, elementas; siekiant užtikrinti, kad šiems tikslams nustatomi reikalavimai būtų apibrėžti pagal objektyvius kriterijus, kuriais vadovaujantis to paties dydžio įmonėms sudaromos vienodos konkurencijos sąlygos, pageidautina nustatyti, kad ši atsarga būtų susijusi su visais įmonės įsipareigojimais ir su įvairių veiklų, kurioms taikoma ši direktyva, keliamos rizikos pobūdžiu ir dydžiu; dėl to ši atsarga turėtų priklausyti nuo to, ar tai yra investicijų, mirties ar tik valdymo rizika; todėl ta atsarga turėtų būti apibrėžta pagal matematinius atidėjimus ir įmonės pasirašytą rizikos kapitalą, pagal gautas įmokas ir įnašus, tik pagal atidėjimus ar pagal tontinų lėšas.

(40) Direktyvoje 92/96/EEB buvo pateiktas laikinas reguliuojamos rinkos apibrėžimas iki bus priimta direktyva dėl investicinių paslaugų vertybinių popierių srityje, suderinanti šią sąvoką Bendrijos lygiu; 1993 m. gegužės 10 d. Tarybos direktyvoje 93/22/EEB dėl investicinių paslaugų vertybinių popierių srityje ([1]) pateikiamas reguliuojamos rinkos apibrėžimas, nors jis neapima gyvybės draudimo veiklos; reguliuojamos rinkos sąvoką tikslinga taikyti ir gyvybės draudimo veiklai.

(41) Elementų, iš kurių gali būti sudaryta šioje direktyvoje reikalaujama mokumo atsarga, sąraše numatyti naujos finansinės priemonės ir priemonės, kurias leista naudoti kitoms finansų įstaigoms nuosavoms lėšoms suformuoti; atsižvelgiant į pagrindinių draudikų įsigyjamo perdraudimo pobūdžio raidą rinkoje, kompetentingoms institucijoms turi būti suteikti įgaliojimai tam tikromis aplinkybėmis sušvelninti mokumo atsargą mažinimo reikalavimą; siekiant pagerinti mokumo atsargos kokybę, turėtų būti suvaržytos ir tam tikromis sąlygomis apribotos galimybės į turimą mokumo atsargą įtraukti būsimą pelną, o po 2009 m. tokios galimybės turėtų būti panaikintos.

([1]) OL L 141, 1993 6 11, p. 27. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/64/EB.

▼B

(42) Būtina reikalauti, kad būtų sudarytas fondas, kurio dydis ir sudėtis būtų pakankami užtikrinant, kad steigiamos įmonės turėtų tinkamų išteklių ir kad toliau vykdant veiklą mokumo atsarga jokiu būdu netaptų mažesnė už minimaliai saugų dydį; visą šį garantinį fondą ar tam tikrą jo dalį turi sudaryti įskaitytas turtas.

(43) Siekiant ateityje išvengti didelių ir staigių minimalaus garantinio fondo padidinimų, turėtų būti nustatytas mechanizmas, numatantis jo didinimą vadovaujantis Europos vartotojų kainų indeksu; šioje direktyvoje turėtų būti nustatyti minimalūs mokumo atsargos reikalavimų standartai, o valstybėms narėms turėtų būti sudaryta galimybė nustatyti griežtesnes taisykles, taikomas iš jų pačių kompetentingų institucijų leidimus gavusioms draudimo įmonėms.

(44) Valstybėse narėse galiojančios šioje direktyvoje minimai veiklai taikomų sutarčių teisės nuostatos skiriasi; draudimo sutarčių teisės suderinimas nėra išankstinė sąlyga draudimo vidaus rinkai sukurti; dėl šios priežasties valstybėms narėms suteikta galimybė draudimo sutartims, pagal kurias yra prisiimta įsipareigojimų jų teritorijose, taikyti savo teisę turėtų užtikrinti pakankamas draudėjų apsaugos priemones; tam tikrais atvejais, laikantis taisyklių, kuriose atsižvelgiama į konkrečias aplinkybes, gali būti suteikta laisvė pasirinkti kitos valstybės narės, o ne tos, kurios teritorijoje prisiimta įsipareigojimų, teisę, kuri būtų taikoma sutarčiai.

(45) Gyvybės draudimo sutartį sudariusiam draudėjui turėtų būti suteikta galimybė per 14-30 dienų laikotarpį nutraukti draudimo sutartį.

(46) Vidaus rinkos struktūroje draudėjai savo labui turėtų turėti galimybę rinktis iš kuo didesnio Bendrijoje turimo draudimo produktų skaičiaus, kad galėtų rasti geriausiai jų poreikius atitinkantį produktą; valstybė narė, kurioje prisiimama įsipareigojimų, turi užtikrinti, kad jos teritorijoje niekas nekliudytų prekiauti visais Bendrijoje siūlomais draudimo produktais, jeigu jie neprieštarauja valstybėje narėje, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, galiojantiems visuotinės gerovės apsaugos nuostatoms ir tiek, kiek visuotinė gerovė nėra apsaugota buveinės valstybės narės taisyklėmis, tik tuo atveju, kai tokie teisės aktai vienodai taikomi visoms toje valstybėje narėje veikiančioms įmonėms ir yra objektyviai būtini ir proporcingi siekiamam tikslui.

(47) Valstybės narės turi sugebėti užtikrinti, kad draudimo produktai ir sutarčių dokumentai, kurie, remiantis įsisteigimo teise ir laisve teikti paslaugas, naudojami įsipareigojimams jų teritorijoje vykdyti, atitiktų konkrečias teisines nuostatas, apsaugančias visuotinę gerovę; taikytinos priežiūros sistemos turi atitikti vidaus rinkos reikalavimus, tačiau jų taikymas gali ir nebūti išankstinė draudimo veiklos vykdymo sąlyga; šiuo požiūriu atrodo, kad išankstinio draudimo sutarties sąlygų patvirtinimo sistemos nėra pagrįstos; dėl to būtina sukurti kitas sistemas, geriau pritaikytas vidaus rinkos reikalavimams ir įgalinančias valstybes nares draudėjams užtikrinti atitinkamą apsaugą.

(48) Būtina numatyti valstybės narės kompetentingų institucijų tarpusavio ir tų institucijų ir Komisijos bendradarbiavimą.

(49) Turėtų būti numatyta nuobaudų sistema, pagal kurią nuobaudos būtų skiriamos tada, kai valstybėje narėje, kurioje prisiimama įsipareigojimų, draudimo įmonė nesilaiko jai taikomų visuotinės gerovės apsaugos nuostatų.

(50) Būtina numatyti priemones, kurių turi būti imtasi tada, kai įmonei dėl savo finansinės padėties tampa sunku vykdyti savo rizikos prisiėmimo įsipareigojimus; konkrečiais atvejais, kai iškyla pavojus draudėjų teisėms, būtina kompetentingoms institucijoms suteikti įgaliojimus įsikišti pakankamai ankstyvose etapuose, tačiau naudodamosi tokiais įgaliojimais kompetentingos institu-

▼B

cijos, vadovaujantis patikimo administravimo ir tinkamos teisinės procedūros principais, turėtų informuoti draudimo įmones apie priežastis, dėl kurių imtasi tokių priežiūros veiksmų; kol tęsiasi tokia padėtis, kompetentingoms institucijoms turi būti draudžiama patvirtinti, kad draudimo įmonė turi pakankamą mokumo atsargą.

(51) Siekdama pagal šią direktyvą taikyti aktuarinius principus, buveinės valstybė narė gali reikalauti sistemingai pranešti, kokiu techniniu pagrindu remiantis skaičiuojamos įmokų lentelės ir techniniai atidėjimai, tačiau tokiuose pranešimuose apie techninį pagrindą neturi būti nurodomos bendrosios ir specialios draudimo sutarčių sąlygos ir įmonės taikomi komerciniai tarifai.

(52) Vidaus draudimo rinkoje vartotojas turės platesnį ir įvairesnį sutarčių pasirinkimą; tam, kad ši įvairovė ir padidėjusi konkurencija būtų naudinga, jam turi būti suteikta visa informacija, kurios tik reikia, kad jis pasirinktų geriausiai jo poreikius atitinkančią sutartį; šis reikalavimas dėl informacijos yra tuo svarbus, kad įsipareigojimai gali būti labai ilgalaikiai; dėl to turi būti suderintos minimalios nuostatos, kad vartotojas gautų aiškią ir tikslią informaciją apie pagrindines jam siūlomų produktų charakteristikas, taip pat išsamią informaciją apie įstaigas, kurioms gali būti adresuojami visi draudėjų, apdraustųjų ar naudos gavėjų skundai.

(53) Visuomenės informavimas apie draudimo produktus yra esminė priemonė, leidžianti veiksmingai vykdyti draudimo veiklą Bendrijoje; būtina leisti draudimo įmonėms valstybėse narėse, kuriose yra įsteigti filialai ar kuriose teikiamos paslaugos, naudotis visomis įprastinėmis reklamos priemonėmis; vis dėlto valstybės narės gali reikalauti, kad būtų laikomasi jų nacionalinių taisyklių, reglamentuojančių reklamos turinį ir formą, nesvarbu, ar nustatytas vadovaujantis reklamą reguliuojančiais Bendrijos teisės aktais, ar valstybių narių priimtas visuotinės gerovės reikmėms.

(54) Vidaus rinkos struktūroje jokia valstybė narė negali toliau drausti savo teritorijoje vienu metu vykdyti draudimo veiklos, grindžiamos įsisteigimo teise ir laisve teikti paslaugas.

(55) Kai kurios valstybės narės netaiko draudimo sandoriams jokių netiesioginių mokesčių formų, nors dauguma jų taiko specialius mokesčius ar kitokių formų rinkliavas; tokių mokesčių ir rinkliavų struktūra bei normos valstybėse narėse, kuriose jie taikomi, labai skiriasi; pageidautina užkirsti kelią visiems esamiems skirtumams, iškreipiantiems valstybių narių konkurenciją teikiant draudimo paslaugas; iki to laiko, kol tai bus suderinta, mokesčių sistemos ir kitos rinkliavų formos, kurias nustato valstybės narės, kuriose prisiimama įsipareigojimų, turėtų išspręsti šią problemą, todėl valstybės narės turi imtis priemonių, kad tokie mokesčiai ir įmokos būtų surenkami.

(56) Svarbu nustatyti draudimo įmonių likvidavimo koordinavimą Bendrijoje; nuo šiol būtina nustatyti, kad likviduojant draudimo įmonę kiekvienoje valstybėje narėje egzistuojanti apsaugos sistema užtikrintų vienodas sąlygas visiems draudimo kreditoriams, neatsižvelgiant į jų pilietybę ir įsipareigojimo prisiėmimo būdą.

(57) Suderintos tiesioginio draudimo veiklos vykdymo Bendrijoje taisyklės iš esmės turėtų būti taikomos visoms rinkoje veikiančioms įmonėms, todėl ir tų įmonių atstovybėms ir filialams tais atvejais, kai pagrindinė buveinė yra už Bendrijos teritorijos ribų; kalbant apie priežiūros metodus, ši direktyva nustato specialias nuostatas, taikomas tokioms atstovybėms ar filialams, atsižvelgiant į tai, kad įmonių, kurioms jie priklauso, turtas yra už Bendrijos teritorijos ribų.

(58) Pageidautina numatyti savitarpio susitarimus su viena ar daugiau trečiųjų šalių, kad būtų leidžiama sušvelninti tokias specialias sąlygas, kartu laikantis principo, kad tokioms atstovybėms ir filia-

▼B

lams nebūtų sudarytos palankesnės sąlygos negu Bendrijos įmonėms.

(59) Turėtų būti numatyta lanksti tvarka, kuri leistų Bendrijos lygiu įvertinti abipusiškumą trečiųjų šalių atžvilgiu; šios tvarkos tikslas yra ne uždaryti Bendrijos finansų rinkas, bet labiau liberalizuoti pasaulines finansų rinkas kitose trečiosiose šalyse, nes Bendrija ketina laikyti savo finansų rinkas atviras likusiam pasauliui; tuo tikslu šia direktyva numatoma derybų su trečiosiomis šalimis tvarka; pasinaudojant Tarybos sprendimo 1999/468/EB ([1]) 5 straipsnyje nustatyta reguliavimo tvarka, kaip paskutinė priemonė turėtų būti numatyta galimybė imtis priemonių sustabdant naujų prašymų leidimams gauti patenkinimą arba ribojant naujų leidimų išdavimą.

(60) Šioje direktyvoje turėtų būti pateiktos nuostatos dėl geros reputacijos įrodymų ir įrodymų, kad anksčiau nebuvo patirta bankroto.

(61) Siekiant paaiškinti į šios direktyvos taikymo sritį patenkančiai gyvybės draudimo veiklai taikomą teisinę tvarką, turėtų būti pakeistos kai kurios Direktyvų 79/267/EEB, 90/619/EEB ir 92/96/EEB nuostatos; tuo tikslu reikėtų iš dalies pakeisti kai kurias nuostatas dėl mokumo atsargos nustatymo ir teisių, kurias įgijo iki 1994 m. liepos 1 d. įsteigti draudimo įmonių filialai; taip pat turėtų būti apibrėžtas trečiųjų šalių draudimo įmonių filialų, steigiamų Bendrijoje, veiklos plano turinys.

(62) Atsižvelgiant į būsimus pokyčius draudimo srityje, šioje direktyvoje pateikiamose išsamiose taisyklėse kartais gali būti būtina padaryti techninio pobūdžio pataisų; naudodamasi Sutartimi jai suteiktais įgyvendinimo įgaliojimais, Komisija, kai reikia, daro tokias pataisas, pasikonsultavusi su Draudimo komitetu, įsteigtu Tarybos direktyva 91/675/EEB ([2]); kadangi tos priemonės yra bendrosios priemonės, kaip apibrėžta Sprendimo 1999/468/EB 2 straipsnyje, jų turi būti imtasi laikantis to sprendimo 5 straipsnyje pateiktos reguliavimo tvarkos.

(63) Vadovaujantis Sutarties 15 straipsniu, turėtų būti atsižvelgta į pastangų, reikalaujamų iš kai kurių įvairaus išsivystymo lygio ūkių, apimtį; dėl to turėtų būti patvirtintos pereinamojo laikotarpio priemonės siekiant, kad tam tikrose valstybėse narėse ši direktyva būtų imta taikyti palaipsniui.

(64) Direktyvose 79/267/EEB ir 90/619/EEB numatomos specialios nukrypti leidžiančios nuostatos kai kurių įmonių, jau veikusių tada, kai buvo priimtos tos direktyvos, atžvilgiu; nuo to laiko pasikeitė tokių įmonių struktūra; dėl šios priežasties tokių specialių nukrypti leidžiančių nuostatų joms nebereikia.

(65) Ši direktyva neturėtų daryti poveikį valstybių narių įsipareigojimų dėl perkėlimo į nacionalinės teisės aktus galutinių terminų ir dėl V priedo B dalyje išvardytų direktyvų taikymo,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

([1]) OL L 184, 1999 7 17, p. 23.
([2]) OL L 374, 1991 12 31, p. 32.

▼B

TURINYS

I ANTRAŠTINĖ DALIS	SĄVOKŲ APIBRĖŽIMAI IR TAIKYMO SRITIS
1 straipsnis	Sąvokų apibrėžimai
2 straipsnis	Taikymo sritis
3 straipsnis	Į taikymo sritį nepatenkanti veikla ir įstaigos
II ANTRAŠTINĖ DALIS	GYVYBĖS DRAUDIMO VEIKLOS PRADĖJIMAS
4 straipsnis	Leidimų išdavimo principai
5 straipsnis	Leidimų galiojimo sritis
6 straipsnis	Leidimų įsigijimo sąlygos
7 straipsnis	Veiklos planas
8 straipsnis	Akcininkai ir nariai, turintys akcijų paketus
9 straipsnis	Atsisakymas išduoti leidimą
III ANTRAŠTINĖ DALIS	DRAUDIMO VEIKLOS REGULIAVIMO SĄLYGOS
1 skyrius	**Finansinės priežiūros principai ir metodai**
10 straipsnis	Kompetentingos institucijos ir priežiūros objektas
11 straipsnis	Kitoje valstybėje narėje įsteigtų filialų priežiūra
12 straipsnis	Draudimas privalomai perduoti dalį draudimo veiklos
13 straipsnis	Apskaitos, rizikos ribojimo ir statistinė informacija: priežiūros įgaliojimai
14 straipsnis	Portfelio perdavimas
15 straipsnis	Akcijų paketai
16 straipsnis	Profesinė paslaptis
17 straipsnis	Auditorių pareigos
18 straipsnis	Gyvybės draudimo ir ne gyvybės draudimo veiklos vykdymas
19 straipsnis	Gyvybės draudimo ir ne gyvybės draudimo valdymo atskyrimas
2 skyrius	**Techninių atidėjimų ir jų padengimo taisyklės**
20 straipsnis	Techninių atidėjimų formavimas
21 straipsnis	Naujos veiklos draudimo įmokos
22 straipsnis	Techninius atidėjimus dengiantis turtas
23 straipsnis	Leistino turto grupės
24 straipsnis	Investicijų diversifikavimo taisyklės
25 straipsnis	Sutartys, susijusios su KIPVPS arba akcijų indeksu
26 straipsnis	Suderinimo taisyklės
3 skyrius	**Mokumo atsargos ir garantinio fondo taisyklės**
27 straipsnis	Turima mokumo atsarga
28 straipsnis	Būtinoji mokumo atsarga
29 straipsnis	Garantinis fondas
30 straipsnis	Garantinio fondo sumos patikslinimas
31 straipsnis	Turtas, nenaudojamas techniniams atidėjimams dengti
4 skyrius	**Sutarčių teisė ir draudimo sąlygos**
32 straipsnis	Taikytina teisė
33 straipsnis	Visuotinė gerovė
34 straipsnis	Taisyklės, susijusios su draudimo sąlygomis ir draudimo įmokų lentelėmis
35 straipsnis	Nutraukimo laikotarpis
36 straipsnis	Draudėjams teikiama informacija

▼B

5 skyrius	**Draudimo įmonės, kurioms iškyla sunkumų arba kurios neatitinka reikalavimų**
37 straipsnis	Draudimo įmonės, kurioms iškyla sunkumų
38 straipsnis	Finansinės padėties atkūrimo planas
39 straipsnis	Leidimo panaikinimas
IV ANTRAŠTINĖ DALIS	NUOSTATOS, SUSIJUSIOS SU ĮSISTEIGIMO TEISE IR LAISVE TEIKTI PASLAUGAS
40 straipsnis	Filialų steigimo sąlygos
41 straipsnis	Laisvė teikti paslaugas: išankstinis pranešimas buveinės valstybei narei
42 straipsnis	Laisvė teikti paslaugas: buveinės valstybės narės pranešimas
43 straipsnis	Laisvė teikti paslaugas: įsipareigojimų pobūdžio pokyčiai
44 straipsnis	Kalba
45 straipsnis	Taisyklės, susijusios su draudimo sąlygomis ir draudimo įmokų lentelėmis
46 straipsnis	Teisinių nuostatų neatitinkančios draudimo įmonės
47 straipsnis	Reklama
48 straipsnis	Likvidavimas
49 straipsnis	Statistinė informacija apie tarptautinę veiklą
50 straipsnis	Draudimo įmokoms taikomi mokesčiai
V ANTRAŠTINĖ DALIS	TAISYKLĖS, TAIKOMOS BENDRIJOJE ĮSTEIGTOMS ATSTOVYBĖMS AR FILIALAMS, PRIKLAUSANTIEMS ĮMONĖMS, KURIŲ PAGRINDINĖS BUVEINĖS YRA NE BENDRIJOJE
51 straipsnis	Leidimų išdavimo sąlygos ir principai
52 straipsnis	Trečiųjų šalių įmonių filialams taikomos taisyklės
53 straipsnis	Portfelio perdavimas
54 straipsnis	Techniniai atidėjimai
55 straipsnis	Mokumo atsarga ir garantinis fondas
56 straipsnis	Įmonėms, gavusioms leidimus daugiau negu vienoje valstybėje narėje, teikiamos lengvatos
57 straipsnis	Susitarimai su trečiosiomis šalimis
VI ANTRAŠTINĖ DALIS	TAISYKLĖS, TAIKOMOS TREČIŲJŲ ŠALIŲ ĮSTATYMŲ REGLAMENTUOJAMŲ PATRONUOJANČIŲ ĮMONIŲ DUKTERINĖMS ĮMONĖMS IR TOKIŲ PATRONUOJANČIŲ ĮMONIŲ ĮSIGYJAMIEMS AKCIJŲ PAKETAMS
58 straipsnis	Informacija, kurią valstybės narės teikia Komisijai
59 straipsnis	Bendrijos draudimo įmonėms trečiųjų šalių taikomos sąlygos
VII ANTRAŠTINĖ DALIS	PEREINAMOJO LAIKOTARPIO IR KITOS NUOSTATOS
60 straipsnis	Leidžiančios nukrypti nuostatos ir ribojančių priemonių panaikinimas
61 straipsnis	Geros reputacijos įrodymas
VIII ANTRAŠTINĖ DALIS	BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS
62 straipsnis	Valstybių narių ir Komisijos bendradarbiavimas
63 straipsnis	Ataskaitos apie rinkos plėtrą, grindžiamą laisve teikti paslaugas
64 straipsnis	Techninės pataisos
65 straipsnis	Komiteto procedūra
66 straipsnis	Esamų filialų ir draudimo įmonių įgyjamos teisės
67 straipsnis	Teisė kreiptis į teismą

▼B

68 straipsnis	Sumų eurais peržiūra
69 straipsnis	Naujų nuostatų įgyvendinimas
70 straipsnis	Informacija Komisijai
71 straipsnis	Pereinamasis laikotarpis 3 straipsnio 6 daliai, 27, 28, 29, 30 ir 38 straipsniams
72 straipsnis	Panaikintos direktyvos ir jų koreliacija su šia direktyva
73 straipsnis	Įsigaliojimas
74 straipsnis	Adresatai
I priedas	Draudimo grupės
II priedas	Suderinimo taisyklės
III priedas	Informacija draudėjams
IV priedas	
V priedas	
A dalis	Panaikintos direktyvos kartu su jų tolesniais pakeitimais (nurodytos 72 straipsnyje)
B dalis	Galutiniai įgyvendinimo terminai (nurodyti 72 straipsnyje)
VI priedas	Koreliacijos lentelė

▼B

I ANTRAŠTINĖ DALIS

SĄVOKŲ APIBRĖŽIMAI IR TAIKYMO SRITIS

1 straipsnis

Sąvokų apibrėžimai

1. Šioje direktyvoje:

a) „draudimo įmonė“ – įmonė, kuri yra gavusi oficialų leidimą pagal 4 straipsnį;

b) „filialas“ – draudimo įmonės atstovybė arba filialas.

Bet kuri įmonės buveinė, esanti valstybės narės teritorijoje, prilyginama atstovybei ar filialui netgi ir tuo atveju, jeigu toji buveinė neturi filialo ar atstovybės statuso, o yra tik biuras, kurį valdo įmonės darbuotojai, ar nepriklausomas, tačiau, kaip ir atstovybė, turintis nuolatinius įgaliojimus veikti įmonės vardu, asmuo;

c) „padalinys“ – įmonės pagrindinė buveinė, atstovybė arba filialas;

d) „įsipareigojimas“ – tai įsipareigojimas pagal vieną iš draudimo rūšių ar operacijų, nurodytų 2 straipsnyje;

e) „buveinės valstybė narė“ – valstybė narė, kurioje įsikūrusi draudimo įmonės, prisiėmusios įsipareigojimų, pagrindinė buveinė;

f) „filialo valstybė narė“ – valstybė narė, kurioje įsikūręs filialas, prisiėmęs įsipareigojimą;

g) „valstybė narė, kurioje, kurioje prisiimtas įsipareigojimas“ – valstybė narė, kurioje yra nuolatinė draudėjo gyvenamoji vieta, arba jeigu draudėjas yra juridinis asmuo – valstybė narė, kurioje yra jo padalinys, su kuriuo susijusi draudimo sutartis;

h) „paslaugų teikimo valstybė narė“ – valstybė narė, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, jeigu šį įsipareigojimą prisiima draudimo įmonė ar filialas, esantys kitoje valstybėje narėje;

i) „kontrolė“ – ryšys tarp patronuojančios ir dukterinės įmonės, kaip apibrėžta Tarybos direktyvos 83/349/EEB ([1]) 1 straipsnyje, arba panašus ryšys tarp bet kurio fizinio ar juridinio asmens ir įmonės;

j) „akcijų paketas“ – draudimo įmonėje tiesiogiai ar netiesiogiai turimos akcijos, sudarančios 10 % ar daugiau kapitalo ar balsavimo teisių arba leidžiančios daryti esminę įtaką įmonės, kurioje turimos tos akcijos, valdymui.

Taikant šį apibrėžimą pagal 8 ir 15 straipsnius ir atsižvelgiant į akcijų paketų dydžius, nurodytus 15 straipsnyje, turėtų būti atsižvelgta į balsavimo teises, nurodytas 2001 m. gegužės 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/34/EB dėl vertybinių popierių įtraukimo į biržos oficialųjį prekybos sąrašą ir dėl informacijos, kuri turi būti skelbiama apie tuos vertybinius popierius ([2]) 92 straipsnyje;

k) „patronuojanti įmonė“ – patronuojanti įmonė, apibrėžta Direktyvos 83/349/EEB 1 ir 2 straipsniuose;

l) „dukterinė įmonė“ – dukterinė įmonė, apibrėžta Direktyvos 83/349/EEB 1 ir 2 straipsniuose; bet kuri dukterinės įmonės dukterinė įmonė taip pat laikoma tos įmonės, kuri yra pagrindinė šių įmonių patronuojanti įmonė, dukterine įmone;

m) „reguliuojama rinka“:

([1]) OL L 193, 1983 7 18, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/65/EB (OL L 283, 2001 10 27, p. 28).

([2]) OL L 184, 2001 7 6, p. 1.

▼B

— valstybėje narėje esančios rinkos atveju – tai reguliuojama rinka, apibrėžta Direktyvos 93/22/EEB 1 straipsnio 13 dalyje, o

— trečiojoje šalyje esančios rinkos atveju – tai draudimo įmonės buveinės valstybės narės pripažinta finansų rinka, atitinkanti panašius reikalavimus. Visos finansinės priemonės, kuriomis prekiaujama toje rinkoje, kokybė turi būti panaši į priemonių, kuriomis prekiaujama atitinkamos valstybės narės reguliuojamoje rinkoje ar reguliuojamose rinkose, kokybe;

n) „kompetentingos institucijos“ – nacionalinės institucijos, įstatymais ar teisės aktais įgaliotos vykdyti draudimo įmonių priežiūrą;

o) „suderintas turtas“ – rizikos prisiėmimo įsipareigojimų, kuriuos gali būti pareikalauta įvykdyti tam tikra valiuta, padengimas turtu, kurio vertė arba pardavimo kaina yra išreikšta ta pačia valiuta;

p) „turto lokalizavimas“ – kilnojamojo ar nekilnojamojo buvimas valstybėje narėje, tačiau ši sąvoka negali būti aiškinama kaip reikalavimas deponuoti kilnojamąjį turtą ar taikyti nekilnojamam turtui ribojančias priemones, tokias, kaip hipotekos įregistravimas; laikoma, kad turtas, kurį sudaro skolininkams pateikti mokestiniai reikalavimai, yra toje valstybėje narėje, kurioje šie reikalavimai turi būti realizuoti;

q) „rizikos kapitalas“ – suma, mokėtina mirties atveju, atėmus pagrindinės rizikos matematinį atidėjimą;

r) „glaudus ryšys“ – padėtis, kai du ar daugiau fizinių ar juridinių asmenų yra susiję:

i) dalyvavimu, o tai reiškia, kad įmonėje tiesiogiai ar kontrolės būdu turima 20 % ar daugiau balsavimo teisių ar kapitalo, arba

ii) kontrole, o tai reiškia, kad visais Direktyvos 83/349/EEB 1 straipsnio 1 ir 2 dalyje nurodytais atvejais yra ryšys tarp patronuojančios ir dukterinės įmonių arba panašus ryšys tarp bet kurio fizinio ar juridinio asmens ir įmonės; bet kuri dukterinės įmonės dukterinė įmonė taip pat laikoma toms įmonėms vadovaujančios patronuojančios įmonės dukterine įmone.

Kai du ar daugiau fizinių ar juridinių asmenų yra kontrolės ryšiais nuolat susiję su vienu ir tuo pačiu asmeniu, tarp tų asmenų taip pat yra glaudus ryšys;

▼M3

s) „perdraudimo įmonė“ – perdraudimo įmonė, apibrėžta 2005 m. lapkričio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2005/68/EB dėl perdraudimo ([1]) 2 straipsnio c punkte.

▼B

2. Ten, kur šioje direktyvoje minimas euras, nuo kiekvienų metų gruodžio 31 d. reikia taikyti tą keitimo į nacionalinę valiutą kursą, kuris galiojo paskiausią ankstesnio spalio mėnesio dieną, kai buvo nustatyti visų atitinkamų Bendrijos valiutų keitimo kursai.

2 straipsnis

Taikymo sritis

Ši direktyva reglamentuoja valstybėje narėje įsteigtų ar pageidaujančių ten įsisteigti įmonių vykdomos savarankiškos tiesioginio draudimo veiklos pradėjimą ir vykdymą tokia forma:

1. Pagal sutartis vykdomos tokios draudimo rūšys:

a) gyvybės draudimas, t. y. draudimo grupė, kurią sudaro visų pirma draudimas tik išgyvenimo iki nustatyto amžiaus atvejui, drau-

([1]) OL L 323, 2005 12 9, p. 1.

▼B

dimas tik mirties atvejui, draudimas išgyvenimo iki nustatyto amžiaus arba ankstesnės mirties atvejui, gyvybės draudimas su įmokų grąžinimu, sutuoktuvinis draudimas, gimimų draudimas;

b) anuitetai;

c) papildomam draudimui, kuriuo draudžia gyvybės draudimo įmonės, t.y. draudimui nuo nelaimingų atsitikimų, įskaitant darbingumo netekimą, draudimą mirties dėl nelaimingo atsitikimo atvejui, taip pat draudimą invalidumo dėl nelaimingo atsitikimo ar ligos atvejui, kai šios įvairios draudimo rūšys yra papildomos, šalia gyvybės draudimo;

d) Airijoje ir Jungtinėje Karalystėje taikomai draudimo rūšiai, vadinamai nuolatiniu sveikatos draudimu, kurio negalima panaikinti.

2. Pagal sutartis vykdomos tokios operacijos, jeigu jas prižiūri už privataus draudimo sektoriaus priežiūrą atsakingos administracinės institucijos:

a) tontinos, kurių pagrindu steigiamos narių draugijos, siekiant bendrai kapitalizuoti narių įnašus, o vėliau paskirstyti tokiu būdu sukauptą turtą tarp išgyvenusių narių ir mirusių narių naudos gavėjų;

b) aktuariniais apskaičiavimais paremtos kapitalo išpirkimo operacijos, kai mainais už vienkartinius ar periodinius iš anksto sutartus mokėjimus prisiimami nurodytos trukmės ir dydžio įsipareigojimai;

c) kolektyvinių pensijų fondų valdymas, t. y. atitinkamos įmonės vardu vykdomos investicijų, ypač turto, sudarančio atsargas tų subjektų, kurie moka išmokas mirties ar išgyvenimo atveju arba nutraukus veiklą ar sumažinus jos apimtis, valdymo operacijos;

d) c punkte nurodytos operacijos, jeigu jos apdraustos kapitalo išsaugojimo arba minimalių palūkanų mokėjimo draudimu;

e) tokios draudimo įmonių vykdomos operacijos, kaip nurodyta Prancūzijos „Code des assurances“ IV tomo 4 dalies 1 skyriuje.

3. Operacijos, susijusios su žmogaus gyvenimo trukme, kurios yra nurodytos ar numatytos socialinio draudimo teisės aktuose, kai jas, remdamosi valstybės narės įstatymais, savo rizika vykdo ar valdo gyvybės draudimo įmonės.

3 straipsnis

Į taikymo sritį nepatenkanti veikla ir įstaigos

Ši direktyva netaikoma:

1. Jeigu taikomos šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalies c punkto nuostatos, Direktyvos 73/239/EEB priede nurodytoms grupėms.

2. Taupymo ir savidraudos institucijų, kurių išmokų dydis priklauso nuo jų turimų išteklių ir kuriose visų narių įnašų dydis nustatomas pagal vienodą tarifą, operacijoms.

3. Veiklai, kurią vykdo organizacijos, išskyrus 2 straipsnyje nurodytas įmones, kurių tikslas yra mokėti išmokas pagal darbo sutartį ar savarankiškai dirbantiems asmenims, priklausantiems įmonei ar įmonių grupei arba kuriai nors profesijai ar profesijų grupei, mirties ar išgyvenimo atveju, arba nutraukus veiklą ar sumažėjus veiklos apimčiai, neatsižvelgiant į tai, ar su šia veikla susijusius įsipareigojimus matematiniai atidėjimai dengia visuomet ir visiškai, ar ne.

4. Jeigu taikoma 2 straipsnio 3 dalis, draudimui, kuris yra įstatymais numatytos socialinio draudimo sistemos dalis.

▼B

5. Organizacijoms, kurios įsipareigoja mokėti išmokas tik mirties atveju, o tokių išmokų dydis neviršija vidutinių vieno asmens laidojimo išlaidų arba tos išmokos mokamos natūra.

6. Savidraudos draugijoms, jeigu:

   — jų įstatai numato papildomų įnašų mokėjimus arba išmokų sumažinimą, arba pagalbos iš kitų asmenų, įsipareigojusių ją suteikti, prašymą ir

   — metinės pajamos, gaunamos iš įnašų už šia direktyva reglamentuojamą veiklą, trejus metus iš eilės neviršija 5 milijonų eurų. Jei ši suma per trejus metus iš eilės yra viršijama, ši direktyva pradedama taikyti ketvirtaisiais metais.

   Tačiau šios dalies nuostatos nekliudo savidraudos draugijai prašyti išduoti ar pratęsti licenciją pagal šios direktyvos nuostatas.

7. Ši direktyva netaikoma Vokietijos „Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen“, jeigu ji savo įstatuose nepakeičia savo veiklos apimties.

8. Pensijų draudimo įmonių vykdomai su pensijomis susijusiai veiklai, nurodytai įstatyme „Darbuotojai. Pensijų įstatymas (TEL)“ ir kituose susijusiuose Suomijos teisės aktuose, jeigu:

   a) pensijų draudimo įmonės, kurios pagal Suomijos įstatymus jau yra įpareigotos turėti atskiras savo su pensijomis susijusios veiklos apskaitos ir valdymo sistemas, nuo stojimo dienos dar įkurs atskirus juridinius asmenis šiai veiklai vykdyti;

   b) Suomijos valdžios institucijos be jokios diskriminacijos leis visų valstybių narių piliečiams ir įmonėms pagal Suomijos teisės aktus vykdyti 2 straipsnyje nurodytą veiklą, susijusią su šia lengvata:

      — įsigijus esamą draudimo įmonę ar grupę ar joje dalyvaujant, arba

      — įsteigus naujas draudimo įmones ar grupes, įskaitant pensijų draudimo įmones, ar jose dalyvaujant;

   c) Suomijos valdžios institucijos per tris mėnesius nuo stojimo dienos pateiks Komisijai tvirtinti ataskaitą apie tai, kokių priemonių buvo imtasi atskiriant su TEL susijusią veiklą nuo įprastinės draudimo veiklos, vykdomos Suomijos draudimo įmonių, tam, kad būtų vykdomi šios direktyvos reikalavimai.

II ANTRAŠTINĖ DALIS

GYVYBĖS DRAUDIMO VEIKLOS PRADĖJIMAS

4 straipsnis

Leidimų išdavimo principai

Pradedant veiklą, kuriai taikoma ši direktyva, būtina gauti išankstinį oficialų leidimą.

Tokį leidimą išduoda buveinės valstybės narės institucijos, į kurią turi kreiptis:

a) bet kuri draudimo įmonė, kurios pagrindinė buveinė steigiama šios valstybės narės teritorijoje;

b) bet kuri draudimo įmonė, kuri, gavusi pirmajame punkte nurodytą leidimą, išplečia savo veiklą vykdydama visos šios grupės draudimą arba kitų grupių draudimus.

▼B

5 straipsnis

Leidimų galiojimo sritis

1. Leidimas galioja visoje Bendrijoje. Jis leidžia draudimo įmonei čia vykdyti veiklą vadovaujantis įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas.

2. Leidimas išduodamas vykdyti tam tikros I priede nurodytos grupės draudimą. Leidimas galioja visai draudimo grupei, nebent pareiškėjas pageidauja prisiimti tik kai kurias tai grupei priskiriamas rizikas.

Kompetentingos institucijos gali apriboti leidimą, prašomą išduoti vienos kurios nors grupės draudimo veiklai, ir leisti vykdyti tik tas operacijas, kurios nurodytos 7 straipsnyje nurodytame veiklos plane.

Kiekviena valstybė narė gali išduoti leidimą dviejų ar daugiau grupių draudimo veiklai, jeigu nacionalinės teisės aktais leidžiama šių draudimo grupių veiklą vykdyti kartu.

6 straipsnis

Leidimų įsigijimo sąlygos

1. Buveinės valstybė narė reikalauja, kad kiekviena leidimo prašanti draudimo įmonė:

a) turėtų vieną iš šių teisinių statusų:

— Belgijos Karalystėje: „société anonyme/naamloze vennootschap“, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen“, „association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging“, „société coopérative, coöperatieve vennootschap“,

▼M4

— Bulgarijoje: „акционерно дружество“, „взаимозастрахователна кооперация“,

▼M1

— Čekijos Respublikoje: „akciová společnost“, „družstvo“,

▼B

— Danijos Karalystėje: „aktieselskaber“, „gensidige selskaber“, „pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)“,

— Vokietijos Federacinėje Respublikoje: „Aktiengesellschaft“, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit“, „öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen“,

▼M1

— Estijos Respublikoje: „aktsiaselts“,

▼B

— Prancūzijos Respublikoje: „société anonyme“, „société d'assurance mutuelle“, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale“, „institution de prévoyance régie par le code rural“ ir „mutuelles régies par le code de la mutualité“,

— Airijoje: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited“, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts“ ir „societies registered under the Friendly Societies Acts“,

— Italijos Respublikoje: „societá per azioni“, „societá cooperativa“, „mutua di assicurazione“,

▼M1

— Kipro Respublikoje: „Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση“,

▼M1

— Latvijos Respublikoje: „apdrošināšanas akciju sabiedrība“, „savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība“,

— Lietuvos Respublikoje: „akcinės bendrovės“, „uždarosios akcinės bendrovės“,

▼B

— Liuksemburgo Didžiojoje Hercogystėje: „société anonyme“, „société en commandite par actions“, „association d'assurances mutuelles“, „société coopérative“,

▼M1

— Vengrijos Respublikoje: „biztosító részvénytársaság“, „biztosító szövetkezet“, „biztosító egyesület“, „külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe“,

— Maltos Respublikoje: „kumpanija pubblika“, „kumpanija privata“, „fergħa“, „Korp ta' l- Assikurazzjoni Rikonnoxxut“,

▼B

— Nyderlandų Karalystėje: „naamloze vennootschap“, „onderlinge waarborgmaatschappij“,

— Jungtinėje Karalystėje: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited“, „societies registered under the Industrial and Provident Societies acts“, „societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts“, „the association of underwriters known as Lloyd's“,

— Graikijos Respublikoje: „ανώνυμη εταιρία“,

— Ispanijos Karalystėje: „sociedad anónima“, „sociedad mutua“, „sociedad cooperativa“,

— Portugalijos Respublikoje: „sociedade anónima“, „mútua de seguros“,

▼M4

— Rumunijoje: „societăți pe acțiuni“, „societăți mutuale“,

▼M1

— Lenkijos Respublikoje: „spółka akcyjna“, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych“,

▼B

— Austrijos Respublikoje: „Aktiengesellschaft“, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit“,

▼M1

— Slovėnijos Respublikoje: „delniška družba“, „družba za vzajemno zavarovanje“,

— Slovakijos Respublikoje: „akciová spoločnost“,

▼B

— Suomijos Respublikoje: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag“, „vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag“, „vakuutusyhdistys/försäkringsförening“,

— Švedijos Karalystėje: „försäkringsaktiebolag“, „ömsesidiga försäkringsbolag“, „understödsföreningar“.

Draudimo įmonė taip pat gali turėti Europos įmonės statusą, kai tik toks statusas bus įkurtas.

Be to, kai reikia, valstybės narės gali steigti bet kurio viešosios teisės numatyto teisinio statuso draudimo įmones, jeigu jų veikla apima draudimo operacijas, atliekamas lygiavertėmis sąlygomis pagal privatinę teisę;

b) vykdytų tik draudimo veiklą ir tiesiogiai su ja susijusias operacijas ir neužsiimtų jokia kita komercine veikla;

c) pateiktų veiklos planą pagal 7 straipsnį;

▼B

d) turėtų 29 straipsnio 2 dalyje numatytą minimalų garantinį fondą;

e) būtų veiksmingai valdomos geros reputacijos asmenų, turinčių tinkamą profesinę kvalifikaciją ar patirtį.

2. Jeigu tarp draudimo įmonės ir kitų fizinių ar juridinių asmenų yra glaudžių ryšių, kompetentingos institucijos išduoda leidimą tik tada, jeigu tie glaudūs ryšiai nekliudo veiksmingai atlikti joms pavestų priežiūros funkcijų.

Kompetentingos institucijos taip pat atsisako išduoti leidimą, jeigu dėl kurios nors valstybės, nesančios nare, įstatymų ir kitų teisės aktų, reguliuojančių vieną ar daugiau fizinių ar juridinių asmenų, su kuriais draudimo įmonė turi glaudžių ryšių, arba dėl sunkumų, kylančių įgyvendinant tokius įstatymus ar teisės aktus, minėtosios institucijos negali veiksmingai atlikti joms pavestų priežiūros funkcijų.

Kompetentingos institucijos reikalauja, kad draudimo įmonės joms teiktų informaciją, reikalingą nuolat kontroliuoti, ar vykdomos šioje dalyje minėtos sąlygos.

3. Valstybės narės reikalauja, kad pagrindinės draudimo įmonių buveinės būtų toje pačioje valstybėje narėje, kaip ir jų registruotosios buveinės.

4. Draudimo įmonė, prašanti išduoti leidimą išplėsti savo veiklą ir pradėti kitų grupių draudimus arba išplėsti leidimą, suteikiantį teisę prisiimti tik kai kurias vienai draudimo grupei priskiriamas rizikas, turi pateikti veiklos planą pagal 7 straipsnį.

Be to, draudimo įmonė pateikia įrodymus, kad ji turi 28 straipsnyje nustatytą mokumo atsargą ir 29 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytą garantinį fondą.

5. Valstybės narės nepriima nuostatų, pagal kurias būtų reikalaujama iš anksto patvirtinti arba sistemingai pranešti apie bendrąsias ir ypatingąsias draudimo sutarčių sąlygas, įmokų lenteles, įmokų lentelių, techninių atidėjimų skaičiavimo ir kt. techninį pagrindimą ar dokumentų formas ir kitus spausdintinius dokumentus, kuriuos draudimo įmonė ketina naudoti tvarkydama reikalus su draudėjais.

Neatsižvelgiant į pirmąją pastraipą, vien tik tam, kad būtų patvirtintas nacionalinių nuostatų dėl aktuarinių principų taikymas, buveinės valstybė narė gali pareikalauti sistemingai pranešti apie įmokų lentelių ir techninių atidėjimų skaičiavimo techninį pagrindimą, tačiau šis reikalavimas nėra draudimo įmonės veiklos išankstinė sąlyga.

Šios direktyvos nuostatos nedraudžia valstybėms narėms palikti galioti ar priimti įstatymus ir kitus teisės aktus, reikalaujančius patvirtinti įmonės steigimo sutartį ir įstatus bei pateikti visus kitus dokumentus, būtinus, kad būtų galima normaliai vykdyti priežiūrą.

Ne vėliau kaip iki 1999 m. liepos 1 d. Komisija pateikia Tarybai ataskaitą apie šios dalies nuostatų įgyvendinimą.

6. Pagal 1–5 dalyse pateiktas nuostatas negalima reikalauti, kad bet kuris prašymas išduoti leidimą būtų nagrinėjamas atsižvelgiant į rinkos ekonomines reikmes.

7 straipsnis

Veiklos planas

6 straipsnio 1 dalies c punkte ir 4 dalyje minėtame veiklos plane nurodomi šie duomenys arba pateikiami įrodymai, patvirtinantys šiuos dalykus:

a) įsipareigojimų, kuriuos prisiimti ketina draudimo įmonė, pobūdį;

b) pagrindinius perdraudimo principus;

▼B

c) minimalų garantinį fondą sudarančius elementus;

d) išlaidų, susijusių su pradinėmis administracinėmis paslaugomis ir veiklą užtikrinančiomis organizacinėmis priemonėmis, sąmatą bei finansinius išteklius, numatytus šioms išlaidoms padengti;

be to, per pirmuosius trejus finansinius metus:

e) planą, kuriame pateikiama išsami tiesioginės draudimo veiklos, prisiimto perdraudimo ir perduoto perdraudimo pajamų ir išlaidų sąmata;

f) numatomą balansą;

g) finansinių išteklių, kuriuos ketinama panaudoti rizikos prisiėmimo įsipareigojimams padengti, ir mokumo atsargos sąmatą.

8 straipsnis

Akcininkai ir nariai, turintys akcijų paketus

Buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos išduoda įmonei leidimą pradėti vykdyti draudimo veiklą tik po to, kai joms pateikiama informacija apie tiesioginių ar netiesioginių akcininkų ar narių, kurie yra fiziniai arba juridiniai asmenys ir turi tos įmonės akcijų paketų, tapatybę bei turimų akcijų skaičių.

Tos kompetentingos institucijos atsisako išduoti leidimą, jeigu, atsižvelgus į būtinumą užtikrinti patikimą ir riziką ribojantį draudimo įmonės valdymą, jų netenkina akcininkų ar narių kvalifikacija.

9 straipsnis

Atsisakymas išduoti leidimą

Bet koks sprendimas neišduoti leidimo turi būti pagrįstas konkrečiais motyvais ir apie tai pranešama atitinkamai draudimo įmonei.

Kiekviena valstybė narė užtikrina teisę apskųsti sprendimą neduoti leidimo teismui.

Ši nuostata taip pat taikoma tais atvejais, kai kompetentingos valdžios institucijos neišnagrinėjo prašymo išduoti leidimą per šešis mėnesius nuo jo gavimo dienos.

▼M3

9a straipsnis

Išankstinės konsultacijos su kitos valstybės narės kompetentingomis institucijomis

1. Su kitos susijusios valstybės narės kompetentingomis institucijomis konsultuojamasi prieš išduodant leidimą gyvybės draudimo įmonei:

a) kuri yra kitoje valstybėje narėje leidimą gavusios draudimo ar perdraudimo įmonės dukterinė įmonė arba

b) kuri yra kitoje valstybėje narėje leidimą gavusios draudimo įmonės ar perdraudimo įmonės patronuojančios įmonės dukterinė įmonė, arba

c) kurią kontroliuojantis fizinis arba juridinis asmuo taip pat kontroliuoja kitoje valstybėje narėje leidimą gavusią draudimo ar perdraudimo įmonę.

2. Su atitinkamos valstybės narės kompetentinga institucija, atsakinga už kredito įstaigų arba investicinių įmonių priežiūrą, konsultuojamasi prieš išduodant leidimą gyvybės draudimo įmonei:

▼M3

a) kuri yra Bendrijoje leidimą įsigijusios kredito įstaigos arba investicinės įmonės dukterinė įmonė arba

b) kuri yra Bendrijoje leidimą gavusios kredito įstaigos arba investicinės įmonės patronuojančios įmonės dukterinė įmonė, arba

c) kurią kontroliuojantis fizinis arba juridinis asmuo taip pat kontroliuoja Bendrijoje leidimą gavusią kredito įstaigą arba investicinę įmonę.

3. 1 ir 2 dalyse nurodytos atitinkamos kompetentingos institucijos, vertindamos akcininkų tinkamumą ir kitos tos pačios grupės įmonės valdyme dalyvaujančių direktorių patirtį bei reputaciją, pirmiausia konsultuojasi tarpusavyje. Jos viena su kita keičiasi informacija apie akcininkų tinkamumą ir direktorių reputaciją bei patirtį, kuri yra svarbi kitoms kompetentingoms institucijoms išduodant leidimus ir nuolat vertinant, kaip laikomasi veiklos sąlygų.

▼B

III ANTRAŠTINĖ DALIS

DRAUDIMO VEIKLOS REGULIAVIMO SĄLYGOS

I SKYRIUS

FINANSINĖS PRIEŽIŪROS PRINCIPAI IR METODAI

10 straipsnis

Kompetentingos institucijos ir priežiūros objektas

1. Draudimo įmonės finansinė priežiūra, įskaitant veiklos, kurią ta įmonė vykdo per filialus arba naudodamasi laisve teikti paslaugas, finansinę priežiūrą, yra vien tik buveinės valstybės narės pareiga. Jeigu valstybės narės, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, kompetentingos institucijos turi pagrindo manyti, kad dėl draudimo įmonės veiklos gali nukentėti jos patikima finansinė padėtis, apie tai jos informuoja tos įmonės buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas. Pastarosios institucijos turi nuspręsti, ar įmonė atitinka šioje direktyvoje nustatytus riziką ribojančius principus.

2. Minėtajai finansinei priežiūrai priskiriamas visos draudimo įmonės veiklos, jos mokumo būklės, suformuotų techninių atidėjimų, įskaitant matematinius atidėjimus, ir juos dengiančio turto patikrinimas pagal valstybės narės, vadovaujantis Bendrijos lygiu priimtomis nuostatomis, nustatytas taisykles ar taikomą tvarką.

▼M3

Draudimo įmonės buveinės valstybė narė neatmeta perdraudimo sutarties, kurią sudarė ši draudimo įmonė ir pagal Direktyvą 2005/68/EB leidimą gavusi perdraudimo įmonė arba pagal Direktyvą 73/239/EEB arba šią direktyvą leidimą gavusi draudimo įmonė, remdamasi priežastimis, tiesiogiai susijusiomis su perdraudimo įmonės ar draudimo įmonės finansinės padėties patikimumu.

▼B

3. Buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė laikytųsi teisingos administravimo ir apskaitos tvarkos bei turėtų atitinkamus vidaus kontrolės mechanizmus.

11 straipsnis

Kitoje valstybėje narėje įsteigtų filialų priežiūra

Filialo valstybė narė numato, kad kitoje valstybėje narėje leidimą gavusiai draudimo įmonei vykdant veiklą per filialą buveinės valstybės narės

▼B

kompetentingos institucijos, prieš tai informavusios filialo valstybės narės kompetentingas institucijas, gali pačios arba per jų tuo tikslu paskirtus tarpininkaujančius asmenis vietoje patikrinti informaciją, būtiną įmonės finansinei priežiūrai užtikrinti. Filialo valstybės narės institucijos gali dalyvauti tokiame patikrinime.

12 straipsnis

Draudimas privalomai perduoti dalį draudimo veiklos

Valstybės narės neturi teisės reikalauti, kad draudimo įmonės perduotų dalį savo draudimo veiklos, įvardytos 2 straipsnyje, nacionalinės teisės aktuose nurodytai organizacijai ar organizacijoms.

13 straipsnis

Apskaitos, rizikos ribojimo ir statistinė informacija: priežiūros įgaliojimai

1. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad visos draudimo įmonės, kurių pagrindinė buveinė yra jos teritorijoje, pateiktų metinę finansinę atskaitomybę apie visų rūšių operacijas, savo finansinę padėtį ir mokumą.

2. Valstybės narės reikalauja, kad draudimo įmonės, kurių pagrindinės buveinės yra jų teritorijoje, sistemingai pateiktų ataskaitas apie pajamas kartu su statistiniais dokumentais, kurie reikalingi priežiūrai vykdyti. Kompetentingos priežiūros institucijos pateikia viena kitai dokumentus ir informaciją, kurių reikia priežiūrai vykdyti.

3. Kiekviena valstybė narė imasi visų būtinų priemonių užtikrindamos, kad kompetentingos institucijos turėtų įgaliojimus ir galėtų naudoti priemones, kurių joms reikia draudimo įmonių, kurių pagrindinės buveinės yra jos teritorijoje, veiklos priežiūrai vykdyti, įskaitant ir veiklą, vykdomą už šios teritorijos ribų vadovaujantis tokią veiklą reglamentuojančiomis Tarybos direktyvomis ir siekiant, kad jos yra įgyvendintos.

Šie įgaliojimai ir priemonės turi visų pirma suteikti galimybę kompetentingoms institucijoms:

a) atlikti išsamų draudimo įmonės būklės ir visos jos veiklos tyrimą, *inter alia*:

   — renkant informaciją arba reikalaujant pateikti su įmonės draudimo veikla susijusius dokumentus,

   — atliekant tyrimus vietoje, draudimo įmonės patalpose;

b) taikyti draudimo įmonei, jos direktoriams ar valdytojai arba ją kontroliuojantiems asmenims bet kokias priemones, kurios tinkamos ar būtinos užtikrinant, kad įmonės veikla atitiktų įstatymus ir kitus teisės aktus, kurių ta įmonė turi laikytis kiekvienoje valstybėje narėje, ir ypač veiklos planą tiek, kiek jis yra privalomas, ir kad būtų užkirstas kelias visiems apdraustųjų interesams pavojų keliantiems pažeidimams ar tie pažeidimai būtų pašalinti;

c) užtikrinti, kad tos priemonės būtų taikomos, jeigu būtina, panaudojant priverstinas priemones, ir, jeigu reikia, veikiant per teismą.

Valstybės narės taip pat gali numatyti, kad kompetentingos institucijos turėtų galimybę gauti visą informaciją apie pas tarpininkus esančias sutartis.

▼B

14 straipsnis

Portfelio perdavimas

1. Laikydamasi nacionalinės teisės aktais nustatytų sąlygų, kiekviena valstybė narė leidžia draudimo įmonėms, kurių pagrindinės buveinės yra jos teritorijoje, perduoti visą savo sutarčių, sudarytų naudojantis įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas, portfelį arba jo dalį Bendrijoje įsteigtai perimančiai įstaigai, jeigu perimančios įstaigos buveinės valstybė narė patvirtina, kad, atsižvelgus į perdavimą, pastaroji turi būtinąją mokumo atsargą.

2. Jeigu filialas ketina perduoti visą savo sutarčių, sudarytų naudojantis įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas, portfelį arba jo dalį, konsultuojamasi su filialo valstybe nare.

3. 1 ir 2 dalyje nurodytomis aplinkybėmis perduodančios draudimo įmonės buveinės valstybės narės institucijos leidžia atlikti perdavimą, gavusios valstybės narės, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, kompetentingų institucijų sutikimą.

4. Valstybių narių kompetentingos institucijos, su kuriomis konsultuojamasi, per tris mėnesius nuo prašymo gavimo dienos pateikia savo nuomonę arba sutikimą valstybės narės, kurioje yra perduodančios draudimo įmonės buveinė, kompetentingoms institucijoms; jeigu per minėtą laikotarpį institucijos, su kuriomis buvo konsultuotasi, nepateikia jokio atsakymo, tai reiškia teigiamą nuomonę arba tylų sutikimą.

5. Apie perdavimą, kuriam leidimas buvo duotas remiantis šio straipsnio nuostatomis, skelbiama valstybės narės, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, nacionalinės teisės aktais nustatyta tvarka. Tokie perdavimai automatiškai įsigalioja draudėjams, apdraustiesiems ir visiems kitiems asmenims, turintiems kokių nors teisių ar įsipareigojimų pagal perduotas sutartis.

Ši nuostata neturi įtakos valstybių narių teisei suteikti draudėjams galimybę po perdavimo per nurodytą laikotarpį nutraukti draudimo sutartį.

15 straipsnis

Akcijų paketai

1. Valstybės narės reikalauja, kad bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, kuris ketina tiesiogiai ar netiesiogiai valdyti draudimo įmonės akcijų paketą, pirmiausia apie tai informuotų buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas, nurodydamas planuojamo valdyti paketo dydį. Toks asmuo taip pat turi informuoti buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas, jeigu jis ketina padidinti savo akcijų paketą tiek, kad jo turimų balsavimo teisių ar kapitalo dalis pasiektų ar viršytų 20 %, 33 % ar 50 %, arba tiek, kad draudimo įmonė taptų jo dukterine įmone.

Buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos ne vėliau kaip per tris mėnesius nuo pirmojoje pastraipoje minėto pranešimo gavimo dienos gali pareikšti prieštaravimą tokiam planui, jeigu, atsižvelgus į būtinybę užtikrinti patikimą ir riziką ribojantį draudimo įmonės valdymą, jų netenkina pirmojoje pastraipoje nurodyto asmens kvalifikacija. Jeigu jos neprieštarauja atitinkamam planui, jos gali nustatyti maksimalų jo įgyvendinimo laiką.

▼M3

1a. Jeigu šio straipsnio 1 dalyje numatytus akcijų paketus įsigyja draudimo įmonė, perdraudimo įmonė, kredito įstaiga ar investicinė įmonė, gavusi leidimą kitoje valstybėje narėje, arba patronuojanti tokios įmonės įmonė, arba tokią įmonę kontroliuojantis fizinis ar juridinis asmuo, ir jeigu po šio įsigijimo, įmonė, kurioje įsigyjančioji įmonė ketina valdyti akcijų paketą, taptų įsigyjančios įmonės dukterine arba

▼M3

kontroliuojama įmone, prieš įvertinant įsigijimą turi būti atliktos 9a straipsnyje numatytos konsultacijos.

▼B

2. Valstybės narės reikalauja, kad bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, kuris ketina tiesiogiai ar netiesiogiai parduoti draudimo įmonės akcijų paketą, pirmiausia apie tai informuotų buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas, nurodydamas planuojamo parduoti paketo dydį. Toks asmuo taip pat turi informuoti buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas, jeigu jis ketina sumažinti savo akcijų paketą tiek, kad jo turimų balsavimo teisių ar kapitalo dalis nesudarytų 20 %, 33 % ar 50 %, arba tiek, kad draudimo įmonė nebebūtų jo dukterine įmone.

3. Draudimo įmonės, sužinojusios apie kiekvieną jų akcijų paketo įsigijimą ar pardavimą, dėl kurio turimos akcijos viršija vieną iš 1 ir 2 dalyje nurodytų ribų ar nesiekia jos, apie tai informuoja buveinės valstybių narių kompetentingas institucijas.

Bent kartą per metus jos taip pat praneša toms institucijoms akcininkų ir narių, turinčių akcijų paketus, pavadinimus (vardus ir pavardes) ir tokių akcijų paketų dydžius, nurodomus, pavyzdžiui, informacinėje medžiagoje, gaunamoje per metinius visuotinius akcininkų ir narių susirinkimus arba vykdant į vertybinių popierių biržų prekybos sąrašus įtrauktomis įmonėmis taikomus reikalavimus.

4. Valstybės narės reikalauja, kad buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos imtųsi tinkamų priemonių susidariusiai padėčiai pakeisti, jeigu dėl 1 dalyje nurodytų asmenų įtakos gali nukentėti patikimas ir riziką ribojantis draudimo įmonės valdymas, kad tokia padėtis baigtųsi. Tokios priemonės gali būti, pavyzdžiui, teismo uždraudimai, sankcijų taikymas direktoriams ir valdytojams arba naudojimasis balsavimo teisėmis, kurias suteikia atitinkamų akcininkų ar narių turimos akcijos, sustabdymas.

Panašios priemonės taikomos fiziniams ar juridiniams asmenims, nevykdantiems įsipareigojimo teikti išankstinę informaciją, kaip nurodytą 1 dalyje. Jeigu akcijų paketas įsigyjamas nepaisant kompetentingų institucijų prieštaravimo, valstybės narės, neatsižvelgdamos į jokias kitas taikytinas sankcijas, numato, kad atitinkamos balsavimo teisės būtų sustabdytos arba balsavimas būtų pripažintas negaliojančiu, arba būtų galima jį anuliuoti.

16 straipsnis

Profesinė paslaptis

1. Valstybės narės nustato, kad visi kompetentingose institucijose dirbantys arba dirbę asmenys, taip pat kompetentingų institucijų vardu veikiantys auditoriai ar ekspertai yra įpareigoti laikytis profesinės paslapties. Tai reiškia, kad jokia konfidenciali informacija, kurią jie gali gauti atlikdami savo pareigas, negali būti atskleista jokiam asmeniui ar institucijai, išskyrus, kai ji pateikiama tokia apibendrinta ar suvestine forma, kad nebūtų galima nustatyti atskirų draudimo įmonių, išskyrus baudžiamojoje teisėje numatytus atvejus.

Tačiau jeigu yra paskelbtas draudimo įmonės bankrotas arba ji priverstinai likviduojama, konfidenciali informacija, nesusijusi su trečiosiomis šalimis, kurios dalyvauja sanuojant tokią draudimo įmonę, gali būti atskleista civiliniame ar komerciniame teismo procese.

2. 1 dalis netrukdo įvairių valstybių narių kompetentingoms institucijoms keistis informacija pagal draudimo įmonėms taikomas direktyvas. Šiai informacijai taikomos 1 dalyje nurodytos profesinės paslapties sąlygos.

3. Valstybės narės gali sudaryti bendradarbiavimo sutartis, numatančias informacijos mainus su trečiųjų šalių kompetentingomis institucijomis arba trečiųjų šalių institucijomis ar įstaigomis, nurodytomis 5 ir 6 dalyse, tik tuomet, jeigu pateikiamai informacijai taikomos profesinės

▼B

paslapties garantijos, bent jau lygiavertės toms, kurios nurodytos šiame straipsnyje. Tokių mainų metu gauta informacija turi būti naudojama minėtoms institucijoms ar įstaigoms atliekant priežiūros užduotis.

Jeigu informacijos šaltinis yra kitoje valstybėje narėje, tos informacijos negalima atskleisti be aiškaus ją suteikusių kompetentingų institucijų sutikimo ir, jei tinka, tokia informacija gali būti atskleidžiama tik tiems tikslams, kuriems tos institucijos davė sutikimą.

▼M3

4. Kompetentingos institucijos, gaunančios konfidencialią informaciją pagal 1 ar 2 dalį, gali ją naudoti tik atlikdamos savo pareigas:

— tikrinti, ar laikomasi sąlygų, reguliuojančių draudimo veiklos pradėjimą, ir palengvinti tokios veiklos stebėjimą, ypač techninių atidėjinių, mokumo atsargų, administracinių ir apskaitos procedūrų bei vidaus kontrolės mechanizmų stebėjimą, arba

— taikyti sankcijas, arba

— administraciniuose skunduose dėl kompetentingos institucijos sprendimų, arba

— kai iškeliama byla pagal 67 straipsnį arba pagal specialias šios direktyvos ir kitų direktyvų, priimtų draudimo įmonių ir perdraudimo įmonių srityje, nuostatas.

5. 1 ir 4 dalys netrukdo keitimosi informacija valstybėje narėje, kurioje yra dvi ar daugiau kompetentingų institucijų toje pačioje valstybėje narėje, arba tarp valstybių narių, tarp kompetentingų institucijų ir:

— institucijų, atsakingų už kredito įstaigų ir kitų finansų organizacijų oficialią priežiūrą, bei institucijų, atsakingų už finansų rinkų priežiūrą,

— įstaigų, dalyvaujančių likviduojant draudimo įmones, perdraudimo įmones, ir jų bankroto bei kitose panašiose procedūrose, ir

— asmenų, atsakingų už įstatymų numatytus draudimo įmonių, perdraudimo įmonių ir kitų finansų įstaigų auditus,

vykdant priežiūros funkcijas; ir netrukdo pateikti įstaigoms, administruojančioms priverstinio likvidavimo procedūras, arba garantiniams fondams informacijos, reikalingos šių įstaigų funkcijoms vykdyti. Informacijai, kurią gauna tos institucijos, įstaigos ir asmenys, taikomas 1 dalyje numatytas profesinės paslapties įpareigojimas.

6. Nepaisant to, kas pasakyta 1–4 dalyse, valstybės narės gali leisti keitimąsi informacija tarp kompetentingų institucijų ir:

— institucijų, atsakingų už įstaigų, dalyvaujančių likviduojant draudimo įmones, perdraudimo įmones, ir jų bankroto bei kitose panašiose procesuose, priežiūrą, arba

— institucijų, atsakingų už asmenų, kuriems patikėta atlikti įstatymų numatytus draudimo įmonių, perdraudimo įmonių, kredito įstaigų, investicinių įmonių ir kitų finansų įstaigų auditus, priežiūrą, arba

— draudimo įmonių ir perdraudimo įmonių nepriklausomų aktuarijų, vykdančių teisinę tų įmonių priežiūrą, ir įstaigų, atsakingų už tokių aktuarijų priežiūrą.

Valstybės narės, nusprendusios pasinaudoti pirmoje pastraipoje nurodyta galimybe, reikalauja, kad būtų vykdomos bent tokios sąlygos:

— ši informacija turi būti naudojama tik pirmoje pastraipoje nurodytai priežiūrai arba teisinei priežiūrai vykdyti,

— taip gautai informacijai taikomos 1 dalyje nustatytos profesinės paslapties sąlygos,

— jeigu informacijos šaltinis yra kitoje valstybėje narėje, tos informacijos negalima atskleisti be aiškaus ją suteikusių kompetentingų

▼M3

institucijų sutikimo ir, jei tinkama, tokia informacija gali būti atskleidžiama tik tiems tikslams, kuriems tos institucijos davė sutikimą.

Valstybės narės praneša Komisijai ir kitoms valstybėms narėms institucijų, asmenų ir įstaigų, turinčių teisę pagal šią dalį gauti informacijos, pavadinimus ar vardus bei pavardes.

▼B

7. Nepaisydamos 1 ir 4 dalių, valstybės narės gali leisti informacijos mainus tarp kompetentingų institucijų ir institucijų ar įstaigų, kurias įstatymas įpareigoja aptikti ir tirti įmonių įstatymų pažeidimus, tam, kad būtų sustiprintas finansinės sistemos stabilumas, įskaitant ir patikimumą.

Valstybės narės, nusprendusios pasinaudoti pirmojoje pastraipoje nurodyta galimybe, reikalauja, kad būtų vykdomos bent tokios sąlygos:

— ši informacija turi būti naudojama tik pirmojoje pastraipoje nurodytai užduočiai atlikti,

— šiame kontekste gautai informacijai turi būti taikomos 1 dalyje numatytos profesinės paslapties sąlygos,

— jeigu informacijos šaltinis yra kitoje valstybėje narėje, tos informacijos negalima atskleisti be aiškaus ją suteikusių kompetentingų institucijų sutikimo ir, jei tinka, tokia informacija gali būti atskleidžiama tik tiems tikslams, kuriems tos institucijos davė sutikimą.

Jeigu valstybėje narėje pirmojoje pastraipoje nurodytoms institucijoms ar įstaigoms joms pavestas aptikimo ir tyrimo užduotis savo konkrečios kompetencijos srityje padeda atlikti tuo tikslu paskirti asmenys, nedirbantys valstybiniame sektoriuje, informacijos mainų galimybės gali būti išplėstos, įtraukiant į juos ir tuos asmenis, jeigu laikomasi antrojoje pastraipoje nustatytų sąlygų.

Kad būtų galima įgyvendinti antrosios pastraipos trečiosios įtraukos nuostatą, pirmojoje pastraipoje įvardytos institucijos ar įstaigos praneša informaciją atskleidusioms kompetentingoms institucijos asmenų, kuriems ta informacija turi būti siunčiama, vardus ir tikslias pareigas.

Valstybės narės praneša Komisijai ir kitoms valstybėms narėms institucijų ar įstaigų, kurios pagal šią dalį gali gauti informacijos, pavadinimus.

Iki 2000 m. gruodžio 31 d. Komisija parengia ataskaitą apie šios dalies įgyvendinimą.

▼M3

8. 1–7 dalys netrukdo kompetentingai institucijai perduoti:

— centriniams bankams ir kitoms panašias funkcijas atliekančioms pinigų institucijoms,

— jeigu tinkama, kitoms valdžios institucijoms, atsakingoms už mokėjimų sistemų priežiūrą,

informaciją, reikalingą jų užduotims atlikti, bei netrukdo tokioms institucijoms ar įstaigoms perduoti kompetentingoms institucijoms informaciją, kurios pastarosioms gali prireikti 4 dalyje įvardintiems tikslams. Taip gautai informacijai taikomos šiame straipsnyje nustatytos profesinės paslapties sąlygos.

▼B

9. Be to, nepaisydamos 1 ir 4 dalių, valstybės narės pagal įstatymų nuostatas gali leisti pateikti tam tikrą informaciją kitiems centrinės valdžios administracijos departamentams, atsakingiems už teisės aktus dėl kredito įstaigų, finansų įstaigų, investicijų paslaugų ir draudimo įmonių priežiūrą, bei inspektoriams, veikiantiems šių departamentų vardu.

Tačiau ši informacija gali būti pateikiama tik tuomet, kai tai reikalinga dėl riziką ribojančios kontrolės.

▼B

Tačiau valstybės narės nustato, kad pagal 2 ir 5 dalis gauta informacija ir ta, kuri gaunama per 11 straipsnyje minėtą patikrinimą vietoje, negali būti pateikta šioje dalyje nurodytais atvejais, išskyrus, kai yra gautas informaciją pateikusių kompetentingų institucijų arba valstybės narės, kurioje atliktas patikrinimas vietoje, kompetentingų institucijų aiškus sutikimas.

17 straipsnis

Auditorių pareigos

1. Valstybės narės numato, kad:

a) bet kuris asmuo, kuriam suteikti Tarybos direktyvoje 84/253/EEB ([1]) apibrėžti įgaliojimai ir kuris draudimo įmonėje vykdo Tarybos direktyvos 78/660/EEB ([2]) 51 straipsnyje, Direktyvos 83/349/EEB 37 straipsnyje ar Tarybos direktyvos 85/611/EEB ([3]) 31 straipsnyje apibūdintas užduotis ar kurią nors kitą įstatymų numatytą užduotį, privalo nedelsdamas kompetentingoms institucijoms pranešti apie bet kurį tų užduočių vykdymo metu sužinotą su ta įmone susijusį faktą ar sprendimą, kuris gali:

   — būti esminis įstatymų ir kitų teisės aktų, kuriais nustatomos leidimų draudimo įmonėms išdavimą reguliuojančios sąlygos ar kurie konkrečiai reglamentuoja draudimo įmonės veiklą, pažeidimas, arba

   — pakenkti nenutrūkstamai draudimo įmonės veiklai, arba

   — sukliudyti patvirtinti atskaitomybę arba taikyti išlygas;

b) tas asmuo taip pat privalo pranešti apie visus faktus ir sprendimus, jo sužinotus vykdant a punkte nurodytas užduotis įmonėje, kuri dėl kontrolės ryšių turi glaudžius ryšius su draudimo įmone, kurioje jis vykdo minėtąją užduotį.

2. Kompetentingoms institucijoms ar asmenims, įgaliotiems, kaip nurodyta Direktyvoje 84/253/EEB, sąžiningai pranešus apie bet kurį 1 dalyje nurodytą faktą ar sprendimą, nepažeidžiamas joks sutartimi, įstatymais ar kitais teisės aktais nustatytas informacijos skleidimo apribojimas ir taip pasielgusiems asmenims netaikoma jokio pobūdžio atsakomybė.

18 straipsnis

Gyvybės draudimo ir ne gyvybės draudimo veiklos vykdymas

1. Nepažeidžiant 3 ir 7 dalių, jokiai įmonei negali būti išduodami leidimai tuo pačiu metu pagal šią direktyvą ir pagal Direktyvą 73/239/EEB.

2. Nukrypdamos nuo 1 dalies, valstybės narės gali numatyti, kad:

— įmonės, gavusios leidimus pagal šią direktyvą, pagal Direktyvos 73/239/EEB 6 straipsnį taip pat gali gauti leidimą prisiimti riziką, priskirtą tos direktyvos priede nurodytoms 1 ir 2 grupėms,

— įmonės, pagal Direktyvos 73/239/EEB 6 straipsnį gavusios leidimus prisiimti tik tos direktyvos priede nurodytoms 1 ir 2 grupėms priskirtą riziką, gali gauti leidimą pagal šią direktyvą.

([1]) OL L 126, 1984 5 12, p. 20.

([2]) OL L 222, 1978 8 14, p. 11. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/65/EB (OL L 283, 2001 10 27, p. 28).

([3]) OL L 375, 1985 12 31, p. 3. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/108/EB (OL L 41, 2002 2 13, p. 35).

▼B

3. Laikantis 6 dalies nuostatų, 2 dalyje nurodytos draudimo įmonės ir:

— Graikijoje leidimus gavusios įmonės 1981 m. sausio 1 d.,

— Ispanijoje ir Portugalijoje leidimus gavusios įmonės 1986 m. sausio 1 d.,

▼M1

— Austrijoje, Suomijoje ir Švedijoje leidimus gavusios įmonės 1995 m. sausio 1 d.,

▼M4

— Čekijoje, Estijoje, Kipre, Latvijoje, Lietuvoje, Vengrijoje, Maltoje, Lenkijoje, Slovėnijoje ir Slovakijoje leidimus gavusios įmonės 2004 m. gegužės 1 d.,

— Bulgarijoje ir Rumunijoje leidimus gavusios įmonės 2007 m. sausio 1 d. ir,

▼B

— visos kitos įmonės – 1979 m. sausio 1 d.,

vykdo vienu metu šioje bei 73/239/EEB direktyvoje numatytą veiklą, gali ją ir toliau vykdyti vienu metu, jeigu kiekviena tokia veikla valdoma atskirai pagal šios direktyvos 19 straipsnį.

4. Valstybės narės gali nustatyti, kad 2 dalyje minimos draudimo įmonės turi laikytis apskaitos taisyklių, taikomų draudimo įmonėms, kurioms išduotas leidimas užsiimti visa veikla pagal šią direktyvą. Prieš suderinimą šiuo požiūriu valstybės narės gali, atsižvelgdamos į likvidavimo taisykles, taip pat numatyti, kad veiklą, susijusią su Direktyvos 73/239/EEB priedo 1 ir 2 grupėms priskirta rizika, reglamentuoja gyvybės draudimo veiklai taikomos taisyklės.

5. Jeigu įmonė, vykdanti Direktyvos 73/239/EEB priede numatytą veiklą, turi finansinių, komercinių ar administracinių ryšių su draudimo įmone, vykdančia šioje direktyvoje numatytas veiklas, valstybių narių, kurių teritorijose yra pagrindinės tokių draudimo įmonių buveinės, kompetentingos institucijos turi užtikrinti, kad minėtų draudimo įmonių atskaitomybės neiškreiptų susitarimai tarp šių įmonių arba kurie nors kiti susitarimai, galintys turėti įtakos skirstant išlaidas ir pajamas.

6. Bet kuri valstybė narė gali reikalauti draudimo įmonių, kurių pagrindinės buveinės yra jos teritorijoje, per minėtos valstybės narės nustatytą laikotarpį baigti kartu vykdyti veiklas, kurias jos vykdė 3 dalyje nurodytomis dienomis.

7. Šio straipsnio nuostatos peržiūrimos pagal Komisijos ataskaitą Tarybai, atsižvelgiant į likvidavimo taisyklių derinimą, ir bet kuriuo atveju iki 1999 m. gruodžio 31 d.

19 straipsnis

Gyvybės draudimo ir ne gyvybės draudimo valdymo atskyrimas

1. 18 straipsnio 3 dalyje minėtą atskirą valdymą reikia organizuoti taip, kad šia direktyva reguliuojama veikla būtų aiškiai atskirta nuo Direktyva 73/239/EEB reguliuojamos veiklos tam, kad:

— nebūtų pakenkta atitinkamiems gyvybės ir ne gyvybės draudėjų interesams ir ypač, kad gyvybės draudėjai turėtų naudos iš gyvybės draudimo veiklos pelno, tartum draudimo įmonė vykdytų tik gyvybės draudimo veiklą,

— minimalūs finansiniai įsipareigojimai, ypač mokumo atsarga pagal vieną ar kitą iš šių dviejų veiklos šakų, o tiksliau – pagal šia direktyva reguliuojamą veiklą ir pagal Direktyva 730/239/EEB reguliuojamą veiklą, nebūtų vykdomi kitos veiklos šakos sąskaita.

Tačiau, jeigu vykdomi minimalūs finansiniai įsipareigojimai laikantis pirmosios pastraipos antroje įtraukoje nustatytų sąlygų ir jeigu infor-

▼B

muojama kompetentinga institucija, įmonė gali panaudoti atskirai įrašytus mokumo atsargos elementus, dar turimus vienai ar kitai veiklai.

Kompetentingos institucijos išnagrinėja abiejų veiklos rūšių rezultatus, kad įsitikintų, jog vykdomos šios dalies nuostatos.

2. a) atskaitomybė rengiama taip, kad dviejų draudimo šakų gyvybės draudimo ir ne gyvybės draudimo rezultatų šaltiniai būtų parodomi atskirai. Todėl visos pajamos (visų pirma įmokos, perdraudikų mokėjimai ir investicinės veiklos pajamos) ir išlaidos (visų pirma draudimo atsiskaitymai, papildomi pervedimai į techninius atidėjimus, perdraudimo įmokos, draudimo veiklos sąnaudos) suskirstomos pagal kilmę. Abiem draudimo šakoms bendri straipsniai įrašomi laikantis proporcingo paskirstymo metodo, kurį patvirtina kompetentinga institucija;

b) draudimo įmonės, remdamosi atskaitomybe, parengia ataskaitą, kurioje pagal šios direktyvos 27 straipsnį ir Direktyvos 73/239/EEB 16 straipsnio 1 dalį aiškiai nurodomi kiekvieną mokumo atsargą sudarantys elementai.

3. Jei viena iš mokumo atsargų nepakankama, kompetentingos institucijos tos draudimo šakos veiklai, kuriai yra nepakankama atsarga, taiko atitinkamoje direktyvoje numatytas priemones, neatsižvelgiant į kitos šakos veiklos rezultatus. Nukrypstant nuo 1 dalies pirmosios pastraipos antrosios įtraukos, tarp šių priemonių gali būti ir leidimas atlikti pervedimus iš vienos šakos į kitą.

2 SKYRIUS

TECHNINIŲ ATIDĖJIMŲ IR JŲ PADENGIMO TAISYKLĖS

20 straipsnis

Techninių atidėjimų formavimas

1. Buveinės valstybė narė reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė sudarytų pakankamus draudimo techninius atidėjimus, įskaitant matematinius atidėjimus, visai savo veiklai.

Tokių techninių atidėjimų dydis nustatomas pagal tokius principus:

A. i) gyvybės draudimo techninių atidėjimų suma apskaičiuojama pagal pakankamai riziką ribojantį perspektyvinį aktuarinį vertinimą, atsižvelgiant į visas būsimas prievoles, nustatytas pagal kiekvienos galiojančios draudimo sutarties sąlygas, tarp jų:

— visas garantuotas išmokas, įskaitant garantuotas išperkamąsias sumas,

— draudiko pelno dalis, į kurią draudėjai kolektyviai ar individualiai jau įgijo teisę, nesvarbu, kaip tokios draudiko pelno dalys apibrėžtos, suteiktos, paskelbtos ar paskirstytos,

— visas pasirinkimo galimybes, kuriomis gali pasinaudoti draudėjas pagal draudimo sutarties sąlygas,

— išlaidas, įskaitant komisinius,

atsižvelgiant į ateityje gautinas draudimo įmokas;

ii) leidžiama taikyti retrospektyvinį metodą, jeigu galima parodyti, kad apskaičiuoti techniniai atidėjimai yra ne mažesni už tuos, kurių būtų reikalaujama pagal pakankamai riziką ribojantį perspektyvinį skaičiavimą, arba jeigu perspektyvinis metodas negali būti taikomas atitinkamam sutarties tipui;

iii) riziką ribojantis vertinimas nėra „tiksliausias“ vertinimas, bet turi numatyti tinkamą atsargą dėl nepalankaus svarbių veiksnių nukrypimo;

▼B

iv) techninių atidėjimų vertinimo metodas turi būti ne tik riziką ribojantis, bet ir turto, kuriuo padengiami šie atidėjimai, vertinimo metodas;

v) techniniai atidėjimai kiekvienai draudimo sutarčiai apskaičiuojami atskirai. Leidžiama taikyti tam tikras aproksimacijas ar apibendrinimus, tačiau tik tuo atveju, kai juos taikant gaunamas rezultatas yra artimas atskirų skaičiavimų rezultatui. Atskiro skaičiavimo principas jokiu būdu nedraudžia sudaryti papildomus atidėjimus bendrosioms rizikoms, kurios nėra išskiriamos atskirai;

vi) jeigu sutarties išperkamoji suma yra garantuota, matematinių atidėjimų dydis draudimo sutarčiai bet kuriuo momentu turi būti ne mažesnis negu tuo metu garantuota išperkamoji suma.

B. Palūkanų norma pasirenkama riziką ribojančiu pagrindu. Ji nustatoma pagal buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos parengtas taisykles, taikant tokius principus:

a) visoms draudimo sutartims draudimo įmonės buveinės valstybės narės kompetentinga institucija nustato vieną ar daugiau maksimalių palūkanų normų, visų pirma laikantis šių taisyklių:

i) kai draudimo sutartyse numatyta palūkanų normos garantija, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija nustato bendrą maksimalią palūkanų normą. Ji gali skirtis atsižvelgiant į valiutą, kuria išreikšta draudimo sutartis, jeigu ji ne didesnė negu 60 % valstybės, kurios valiuta išreikšta draudimo sutartis, obligacijų emisijos palūkanų normos.

Jeigu valstybė narė pagal pirmosios pastraipos antrąjį sakinį nusprendžia nustatyti maksimalią palūkanų normą draudimo sutartims, išreikštoms kitos valstybės narės valiuta, pirmiausia ji pasikonsultuoja su valstybės narės, kurios valiuta yra išreikšta draudimo sutartis, kompetentinga institucija;

ii) tačiau jeigu draudimo įmonės turtas nėra įvertintas pagal jo pirkimo kainą, valstybė narė gali nustatyti, kad viena ar daugiau maksimalių normų gali būti apskaičiuotos atsižvelgiant į pajamas iš šiuo metu turimo atitinkamo turto atėmus riziką ribojančią atsargą, o draudimo sutarčių su periodinėmis įmokomis atveju atsižvelgus dar ir į numatomas pajamas iš būsimo turto. Riziką ribojanti atsargą ir maksimalią palūkanų normą ar normas, taikomas numatomoms pajamoms iš būsimo turto, nustato buveinės valstybės narės kompetentinga institucija;

b) maksimalios palūkanų normos nustatymas nereiškia, kad draudimo įmonė privalo taikyti būtent tokio dydžio normą;

c) buveinės valstybė narė gali nuspręsti netaikyti a punkto tokioms draudimo sutarčių rūšims:

— sutartims, susijusioms su investiciniais vienetais,

— vienkartinės draudimo įmokos sutartims, kurių galiojimo terminas ne ilgesnis nei aštuoneri metai,

— sutartims be dalyvavimo pelne ir anuitetams be išperkamosios sumos.

Pirmosios pastraipos antroje ir trečioje įtraukose nurodytais atvejais, pasirenkant riziką ribojančią palūkanų normą, galima atsižvelgti ir į valiutą, kuria išreikšta draudimo sutartis, ir atitinkamą šiuo metu turimą turtą, o tais atvejais, kai draudimo įmonės turtas vertinamas pagal dabartinę vertę — reikėtų atsižvelgti ir į numatomas pajamas iš būsimo turto.

Palūkanų norma jokiomis aplinkybėmis negali būti didesnė už pajamas iš turto, apskaičiuotas pagal apskaitos taisykles, galio-

▼B

jančias buveinės valstybėje narėje, atėmus atitinkamus atskaitymus;

d) valstybė narė reikalauja, kad draudimo įmonė savo apskaitos dokumentuose sudarytų atidėjimą, skirtą padengti palūkanų normos įsipareigojimus draudėjų atžvilgiu, jeigu dabartinės arba numatomos pajamos iš draudimo įmonės turto yra nepakankamos tokiems įsipareigojimams padengti;

e) Komisijai ir valstybių narių kompetentingoms institucijoms, kurios to prašo, pranešama apie maksimalias palūkanų normas, nustatytas pagal a punktą.

C. Vertinimo statistiniai elementai ir išlaidų norma parenkami riziką ribojančiu pagrindu, atsižvelgus į valstybę, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, draudimo liudijimo (poliso) rūšį ir numatomas administracines išlaidas bei komisinius.

D. Draudimo sutarčių, leidžiančių gauti pelno dalį, atveju taikant techninių atidėjimų skaičiavimo metodą aiškiai ar netiesiogiai gali būti atsižvelgiama į visų rūšių draudiko būsimo pelno dalis, taip pat atsižvelgiant į kitą būsimą patirtį ir į dabartinį draudiko pelno dalies paskirstymo metodą.

E. Būsimų išlaidų norma gali būti nustatyta netiesiogiai, pavyzdžiui, panaudojant būsimas draudimo įmokas atėmus vadybos sąnaudas. Tačiau visa numanoma arba įrašyta norma neturi būti mažesnė už apdairiai įvertintas atitinkamas būsimas išlaidas.

F. Techninių atidėjimų skaičiavimo metodas neturi priklausyti nuo nepastovumo, kiekvienais metais kylančio dėl savavališkų skaičiavimo metodo ar pagrindų pasikeitimų, ir turi būti toks, kad tinkamai įvertintų pelno paskirstymą kiekvieno draudimo liudijimo (poliso) galiojimo laikotarpiu.

2. Draudimo įmonės praneša visuomenei apie pagrindus ir metodus, taikomus techninių atidėjimų, įskaitant atidėjimų draudiko pelno daliai, apskaičiavimui.

3. Buveinės valstybė narė reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė padengtų visos veiklos techninius atidėjimus suderintu turtu laikantis direktyvos 26 straipsniu. Kalbant apie Bendrijoje vykdomą veiklą, šis turtas turi būti lokalizuotas Bendrijoje. Valstybės narės nereikalauja draudimo įmonių lokalizuoti savo turtą konkrečioje valstybėje narėje. Tačiau buveinės valstybė narė gali sušvelninti turto lokalizavimo taisykles.

▼M3

4. Techninių atidėjinių formavimui valstybės narės nepalieka arba nenustato bendrojo atidėjimo sistemos, pagal kurią perdraudikas, gavęs leidimą pagal Direktyvą 2005/68/EB, turi užstatyti turtą neuždirbtoms įmokoms ir numatomų mokėjimų atidėjiniams padengti, jei perdraudikas yra perdraudimo įmonė ar draudimo įmonė, gavusi leidimą pagal Direktyvą 73/239/EEB arba šią direktyvą.

Jeigu buveinės valstybė narė leidžia perdraudikui, kuris nėra pagal Direktyvą 2005/68/EB leidimą gavusi perdraudimo įmonė, nei pagal Direktyvą 73/239/EEB ar šią direktyvą leidimą gavusi draudimo įmonė, pateiktus reikalavimus išmokėti draudimo išmoką panaudoti tam, kad būtų padengti bet kokie techniniai atidėjiniai, ji nustato tokių reikalavimų priėmimo sąlygas.

▼B

21 straipsnis

Naujos veiklos draudimo įmokos

Naujos veiklos draudimo įmokos turi būti pakankamos, remiantis pagrįstomis aktuarinėmis prielaidomis, kad draudimo įmonės galėtų

▼B

įvykdyti visus savo įsipareigojimus, ir ypač tam, kad suformuotų tinkamus techninius atidėjimus.

Šiuo tikslu galima atsižvelgti į visus draudimo įmonės finansinės padėties aspektus, jeigu įplaukos iš šaltinių, išskyrus premijas ir pajamas, uždirbtas iš tų šaltinių, yra reguliarios ir nuolatinės, kad tai galėtų kelti pavojų ilgalaikiam įmonės mokumui.

22 straipsnis

Techninius atidėjimus dengiantis turtas

Kalbant apie techninius atidėjimus dengiantį turtą, turi būti atsižvelgta į draudimo įmonės vykdomos veiklos rūšį, kad būtų užtikrintas jos investicijų saugumas, pelningumas ir tinkamumas jas realizuoti. Draudimo įmonė užtikrina šių investicijų diversifikavimą ir tinkamą paskirstymą.

23 straipsnis

Leistino turto grupės

1. Buveinės valstybė narė negali leisti draudimo įmonėms dengti savo techninių atidėjimų kitų, negu nurodyta toliau, grupių turtu:

A. Investicijos:

a) skolos vertybiniai popieriai, obligacijos ir kiti pinigų bei kapitalo rinkos priemonės;

b) paskolos;

c) akcijos ir kitos kintamos pajamos iš dalyvavimo kitų įmonių veikloje;

d) investiciniai vienetai kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektuose (KIPVPS), ir kituose investiciniuose fonduose;

e) žemė, pastatai ir nekilnojamojo turto teisės.

B. Skolos ir mokestiniai reikalavimai:

▼M3

f) perdraudikų skolos, įskaitant perdraudikų dalis techniniuose atidėjiniuose ir Direktyvos 2005/68/EB 46 straipsnyje minimų specialiosios paskirties įmonių skolos;

▼B

g) perdraudėjų įmonių skolos ir depozitai jose;

h) draudėjų ir tarpininkų skolos, susijusios su tiesioginio draudimo ir perdraudimo operacijomis;

i) išankstiniai mokėjimai pagal polisus;

j) susigrąžinti mokesčiai;

k) mokestiniai reikalavimai garantiniams fondams.

C. Kiti:

l) ilgalaikis materialus turtas, išskyrus žemę ir pastatus, įvertintas nerizikingos amortizacijos pagrindu;

m) grynieji pinigai banke ir kasoje, indėliai kredito įstaigose ir bet kurioje kitoje įstaigoje, turinčioje teisę priimti indėlius;

n) atidėtos įsigijimo sąnaudos;

o) sukauptos palūkanos ir nuomos pajamos bei kitos sukauptos pajamos ir išankstiniai mokėjimai;

p) grąžinamosios palūkanos.

▼B

2. Draudikų asociacijos, vadinamos *Lloyd's* atveju į turto grupės taip pat apima garantijas ir akredityvus, kuriuos išduoda kredito įstaigos, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2000/12// EB ([1]), arba draudimo įmonės, kartu su patikrinamomis sumomis, susijusiomis su gyvybės draudimo polisais, ypač jeigu tai yra nariams priklausančios lėšos.

▼M3

3. Turto arba 1 dalyje nurodyto turto grupės įtraukimas nereiškia, kad visos turto grupės savaime naudojamos techniniams atidėjiniams padengti. Buveinės valstybė narė nustato išsamesnes taisykles, apibrėžiančias priimtino turto naudojimo sąlygas.

▼B

Apibrėžiant ir taikant jos nustatytas taisykles, buveinės valstybė narė visų pirma užtikrina, kad būtų laikomasi tokių principų:

i) techninius atidėjimus dengiantis turtas vertinamas be jokių skolų, susijusių su jo įsigijimu;

ii) visas turtas vertinamas riziką ribojančiu pagrindu, atsižvelgiant riziką, susijusią su bet kuriomis nerealizuotinomis sumomis. Visų pirma ilgalaikis materialus turtas, išskyrus žemę ir pastatus, gali būti naudojamas techniniams atidėjimams padengti tik tuo atveju, kai jis buvo įvertintas nerizikingos amortizacijos pagrindu;

iii) paskolos įmonėms, valstybei ar tarptautinei organizacijai, vietos ar regiono valdžios institucijai ar fiziniams asmenims gali būti naudojamos techniniams atidėjimams padengti tik tuomet, jeigu yra pakankamos jų saugumo garantijos, paremtos paskolos gavėjo statusu, hipoteka, banko garantijomis ar draudimo įmonių išduotomis garantijomis arba kitomis užstato formomis;

iv) su techninius atidėjimus dengiančiu turtu susijusios išvestinės finansinės priemonės, pavyzdžiui, pasirinkimo sandoriai, būsimieji sandoriai ir apsikeitimo sandoriai gali būti naudojami tiek, kiek jie mažina investicijų riziką arba padeda veiksmingai tvarkyti investicijų portfelius. Jie turi būti vertinami riziką ribojančiu pagrindu ir į juos galima atsižvelgti, kai vertinamas pagrindinis turtas;

v) perleidžiami vertybiniai popieriai, kuriais neprekiaujama reguliuojamoje rinkoje, gali būti naudojami techniniams atidėjimams padengti tik tada, kai jie gali būti realizuojami per trumpą laiką arba kai tai yra akcijos kredito įstaigose, draudimo įmonėse tiek, kiek leidžiama pagal 6 straipsnį, arba valstybėje narėje įsteigtose investicinėse įmonėse;

vi) trečiosios šalies skolos ir mokestiniai reikalavimai trečiajai šaliai gali būti naudojami techniniams atidėjimams padengti tik atėmus visas skolas tokiai trečiajai šaliai;

vii) bet kurių skolų ir mokestinių reikalavimų, kuriais leidžiama padengti techninius atidėjimus, vertė turi būti apskaičiuojama riziką ribojančiu pagrindu, tinkamai atsižvelgiant į riziką, susijusią su bet kuriomis nerealizuotinomis sumomis. Visų pirma draudėjų ir tarpininkų skolos, susijusios su draudimo ir perdraudimo operacijomis, gali būti naudojami ti tuo atveju, kai jos negrąžinamos ne ilgiau kaip tris mėnesius;

viii) jeigu į turimą turtą įtraukiamos investicijos į dukterinę draudimo įmonę, kuri jo vardu valdo visas arba dalį draudimo įmonės investicijų, buveinės valstybė narė, taikydama šiame straipsnyje išdėstytas taisykles ir principus, turi atsižvelgti į pagrindinį turtą, kurį turi dukterinė įmonė; buveinės valstybė narė gali kitų dukterinių įmonių turtą vertinti tokiu pačiu būdu;

([1]) OL L 126, 2000 5 26, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2000/28/EB (OL L 275, 2000 10 27, p. 37).

▼B

ix) atidėtos įsigijimo sąnaudos gali būti naudojamos techniniams atidėjimams padengti tik tada, kai tai atitinka matematinių atidėjimų skaičiavimo metodiką.

4. Nepaisant to, kas pasakyta 1, 2 ir 3 dalyje, išimtiniais atvejais ir draudimo įmonės prašymu buveinės valstybė narė gali laikinai ir tinkamai motyvuotu sprendimu leisti techninius atidėjimus dengti kitų grupių turtu, laikydamasi 22 straipsnio nuostatų.

24 straipsnis

Investicijų diversifikavimo taisyklės

1. Kalbant apie techninius atidėjimus dengiantį turtą, buveinės valstybė narė reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė investuotų ne daugiau kaip:

a) 10 % visų jos bendrų techninių atidėjimų į bet kurį vieną žemės sklypą ar pastatą arba keletą žemės sklypų ar pastatų, esančių pakankamai arti vienas kito, kad būtų laikomi viena investicija;

b) 5 % visų jos bendrų techninių atidėjimų į tos pačios įmonės akcijas ir kitus apyvarčius vertybinius popierius, laikomus akcijomis, obligacijas, skolos vertybinius popierius ir kitas pinigų bei kapitalo rinkos priemones arba į tam pačiam paskolos gavėjui išduotas paskolas kartu paėmus, išskyrus tas paskolas, kurios buvo išduotos valstybei, regiono ar vietos valdžios institucijai arba tarptautinei organizacijai, kurios narės yra viena ar daugiau valstybių narių. Ši riba gali būti padidinta iki 10 %, jeigu draudimo įmonė investuoja ne daugiau kaip 40 % visų savo techninių atidėjimų į emitentų ir paskolos gavėjų paskolas ar vertybinius popierius, į kiekvieną atskirai investuodama daugiau negu 5 % savo turto;

c) 5 % visų jos bendrų techninių atidėjimų į užstatu neužtikrintas paskolas, įskaitant 1 % už bet kurią atskirą užstatu neužtikrintą paskolą, išskyrus tas, kurios buvo išduotos kredito įstaigoms, draudimo įmonėms, kiek tai leidžia 6 straipsnis, ir valstybėje narėje įsteigtas investicines įmones. Tos ribos gali būti padidintos atitinkamai iki 8 % ir 2 %, kiekvienu konkrečiu atveju buveinės valstybės narės kompetentingai institucijai priėmus sprendimą;

d) 3 % visų jos bendrų techninių atidėjimų grynųjų pinigų kasoje forma;

e) 10 % visų jos bendrų techninių atidėjimų į akcijas, kitus vertybinius popierius, laikomus akcijomis, ir skolos vertybinius popierius, kuriais neprekiaujama reguliuojamoje rinkoje.

2. Nenurodžius 1 dalyje investicijos į bet kurią konkrečią rūšį ribos, dar nereiškia, kad tos rūšies turtas galėtų būti naudojamas techniniams atidėjimams be jokių apribojimų padengti. Buveinės valstybė narė turi nustatyti išsamesnes taisykles, apibrėžiančias priimtino turto naudojimo sąlygas. Ypač ji turi užtikrinti, kad nustatant ir taikant tokias taisykles būtų laikomasi šių principų:

i) techninius atidėjimus dengiantis turtas turi būti diversifikuojamas ir paskirstomas taip, kad būtų užtikrinta, jog nėra jokios pernelyg didelės priklausomybės nuo kurios nors konkrečios turto grupės, investicinės rinkos ar investicijos;

ii) investicijos į konkrečią turto, pasižyminčio didele rizika dėl tokio turto pobūdžio arba emitento kokybės, grupę turi būti apdairiai ribojamos;

iii) nustatant konkrečių turto grupių apribojimus, reikia atsižvelgti į tai, kaip traktuojamas perdraudimas skaičiuojant techninius atidėjimus;

iv) jeigu į turimą turtą įtraukiamos investicijos į dukterinę draudimo įmonę, kuri jo vardu valdo visas arba dalį draudimo įmonės investicijų, buveinės valstybė narė, taikydama šiame straipsnyje išdėstytas

▼B

taisykles ir principus, turi atsižvelgti į pagrindinį turtą, kurį turi dukterinė įmonė; buveinės valstybė narė gali kitų dukterinių įmonių turtą vertinti tokiu pačiu būdu;

v) techninius atidėjimus dengiančio turto, kuris yra nelikvidžių investicijų objektas, procentinė dalis turi būti apdairiai ribojama;

vi) jeigu į turimą turtą įtraukiamos paskolos tam tikroms kredito įstaigoms ar tų įstaigų skolos vertybiniai popieriai, buveinės valstybė narė gali, taikydama šiame straipsnyje išdėstytas taisykles ir principus, atsižvelgti į tokių kredito įstaigų turimą turtą. Toks traktavimas gali būti taikomas tik tada, kai kredito įstaigos pagrindinė buveinė yra valstybėje narėje, ji visa priklauso tai valstybei narei ir (arba) tos valstybės vietos valdžios institucijoms, ir jos veikla, remiantis jos steigimo sutartimi ir įstatais, yra susijusi su paskolų išdavimu per tarpininkus, arba valstybėms ar vietos valdžios institucijoms arba jų garantuotų paskolų išdavimu, arba paskolų išdavimu įstaigoms, turinčioms glaudžių ryšių su valstybe arba vietos valdžios institucijomis.

3. Pagal išsamias taisykles, nustatančias priimtino turto naudojimo sąlygas, valstybė narė gali nustatyti dar labiau ribojantį režimą:

— bet kuriai paskolai, išduotai be banko garantijos, draudimo įmonės išduotai garantijai, hipotekai arba bet kuriai kitai garantijos formai, palyginti su paskolomis, išduotomis pagal tokį įkaitą,

— KIPVPS, kurios nėra koordinuojamos, kaip apibrėžta Direktyvoje 85/611/EEB, ir kitiems investiciniams fondams, palyginti su KIPVPS, kurios koordinuojamos, kaip apibrėžta toje direktyvoje,

— vertybiniams popieriams, kuriais neprekiaujama reguliuojamoje rinkoje, palyginti su tais, kuriais prekiaujama;

— obligacijoms, skolos vertybiniams popieriams ir kitiems pinigų bei kapitalo rinkos priemonėms, kurios nėra išleistos A zonai priklausančių valstybių, vietos ar regiono valdžios institucijų ar įmonių, kaip apibrėžtai Direktyvoje 2000/12/EB, arba emitentų – tarptautinių organizacijų, kurių narėmis nėra nė viena valstybė narė, palyginti su tomis pačiomis finansinėmis priemonėmis, kurias išleido tokios institucijos.

4. Valstybės narės gali padidinti 1 dalies b punkte nurodytą ribą iki 40 % tam tikru skolos vertybinių popierių atveju, jeigu šie vertybiniai popieriai išduoti kredito įstaigos, kurios pagrindinė buveinė yra valstybėje narėje ir kuriai pagal įstatymus taikoma ypatinga oficiali priežiūra, skirta tokių skolos vertybinių popierių turėtojams apsaugoti. Visų pirma iš tokių skolos vertybinių popierių emisijos gautos sumos pagal įstatymą turi būti investuojamos į turtą, kuris per visą skolos vertybinių popierių galiojimo laikotarpį gali dengti mokestinius reikalavimus, susijusius su skolos vertybiniais popieriais, ir kuris emitento nemokumo atveju būtų pirmiausia panaudotas pagrindinei paskolos sumai grąžinti ir sukauptoms palūkanoms išmokėti.

5. Valstybės narės nereikalauja, kad draudimo įmonės investuotų į konkrečias turto grupes.

6. Nepaisant to, kas pasakyta 1 dalyje, išimtiniais atvejais ir draudimo įmonės prašymu buveinės valstybė narė gali laikinai ir tinkamai motyvuotu sprendimu leisti nustatyti taisyklių, nurodytų 1 dalies a–e punktuose, išimtis pagal 22 straipsnio nuostatas.

25 straipsnis

Sutartys, susijusios su KIPVPS arba akcijų indeksu

1. Jeigu draudimo sutartyje numatytos išmokos tiesiogiai susijusios su investicinių vienetų kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjekte verte arba turto, kuris yra draudimo įstaigos

▼B

vidaus fonde ir paprastai padalytas į investicinius vienetus, verte, techniniai atidėjimai tokioms išmokoms turi kuo labiau atitikti tokius investicinius vienetus arba, jeigu jų nėra, tokį turtą.

2. Jeigu draudimo sutartyje numatytos išmokos tiesiogiai susijusios su akcijų indeksu arba kita referencine verte, išskyrus nurodytas 1 dalyje, techniniai atidėjimai tokioms išmokoms turi kuo labiau atitikti investicinius vienetus, kurie laikomi išreiškiančiais tokią referencinę vertę, arba, jeigu tokie investiciniai vienetai nėra nustatyti, atitinkamai garantuotą ir tinkamą realizuoti turtą, kuris kuo labiau atitinka turtą, pagal kurį buvo nustatyta konkreti referencinė vertė.

3. 22 ir 24 straipsniai netaikomi turtui, kuris atitinka įsipareigojimus, tiesiogiai susijusius su 1 ir 2 dalyse nurodytomis išmokomis. Nuorodos į techninius atidėjimus 24 straipsnyje yra nuorodos į techninius atidėjimus, išskyrus tuos, kurie buvo sudaryti tokiems įsipareigojimams.

4. Jeigu 1 ir 2 dalyse nurodytos išmokos apima investicijų vykdymo garantiją arba kurią nors kitą garantuotą išmoką, atitinkamiems papildomiems techniniams atidėjimams taikomos 22, 23 ir 24 straipsnių nuostatos.

26 straipsnis

Suderinimo taisyklės

1. Pagal 20 straipsnio 3 dalies ir 54 straipsnio nuostatas valstybės narės laikosi II priedo, kai kalbama apie suderinimo taisykles.

2. Šis straipsnis netaikomas šios direktyvos 25 straipsnyje nurodytiems įsipareigojimams.

3 SKYRIUS

MOKUMO ATSARGOS IR GARANTINIO FONDO TAISYKLĖS

27 straipsnis

Turima mokumo atsarga

1. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė, kurios pagrindinė buveinė yra jos teritorijoje, visada turėtų pakankamą mokumo atsargą visos vykdomos veiklos atžvilgiu, kuri atitiktų bent šios direktyvos reikalavimus.

2. Turimą mokumo atsargą sudaro draudimo įmonės turtas, nesuvaržytas jokiais numatomais įsipareigojimais, atėmus visą nematerialų turtą, įskaitant:

a) apmokėtą akcinį kapitalą arba, jeigu tai yra savidraudos įmonė, nustatytą pradinį fondą pridėjus visas narių sąskaitas, atitinkančias tokius kriterijus:

   i) steigimo sutartyje ir įstatuose turi būti numatyta, kad mokėjimai iš šių sąskaitų gali būti atliekami nariams tik tais atvejais, kai dėl to turima mokumo atsarga netaps mažesnė už reikalaujamą lygį, arba likvidavus įmonę, jeigu buvo apmokėtos įmonės kitos skolos;

   ii) steigimo sutartyje ir įstatuose turi būti numatyta, kad visų i punkte nurodytų mokėjimų, išskyrus atskiros narystės nutraukimo atvejus, kompetentingos institucijos turi būti informuojamos bent prieš mėnesį ir kad per šį laikotarpį jos gali uždrausti atlikti mokėjimus;

   iii) atitinkamos steigimo sutarties ir įstatų nuostatos gali būti pakeistos tik tada, kai kompetentingos institucijos patvirtina,

▼B

kad jos neprieštarauja tokiam pakeitimui, nepažeidžiant i ir ii punktuose nurodytų kriterijų;

b) rezervus (įstatymo numatytus ir laisvuosius), neatitinkančius rizikos prisiėmimo įsipareigojimų;

c) nepaskirstytąjį pelną arba nuostolį, atėmus mokėtinus dividendus;

d) jeigu numatyta nacionalinės teisės aktuose, į balansą įtrauktus pelno rezervus, kurie gali būti panaudoti galimiems nuostoliams padengti, jeigu jie nėra skirti draudėjams.

Turima draudimo atsarga sumažinama nuosavų akcijų, tiesiogiai priklausančių draudimo įmonei, suma.

▼M3

Iš turimos mokumo atsargos sumos taip pat atimami šie elementai:

a) dalyvavimo teisės, draudimo įmonei priklausančios:

— draudimo įmonėse nurodytose šios direktyvos 4 straipsnyje, Direktyvos 73/239/EEB 6 straipsnyje arba 1998 m. spalio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 98/78/EB dėl draudimo įmonių papildomos priežiūros draudimo grupėje ([1]) 1 straipsnio b punkte,

— perdraudimo įmonėse, nurodytose Direktyvos 2005/68/EB 3 straipsnyje arba ne valstybės narės perdraudimo įmonėse, nurodytose Direktyvos 98/78/EB 1 straipsnio l punkte,

— draudimo holdingo bendrovėse, nurodytose Direktyvos 98/78/EB 1 straipsnio i punkte,

— kredito įstaigose ir finansų įstaigose, nurodytose 2000 m. kovo 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/12/EB dėl kredito įstaigų veiklos pradėjimo ir vykdymo ([2]) 1 straipsnio 1 ir 5 dalyse,

— investicinėse įmonėse ir finansų įstaigose, nurodytose 1993 m. gegužės 10 d. Tarybos direktyvos 93/22/EEB dėl investicinių paslaugų vertybinių popierių srityje ([3]) 1 straipsnio 2 dalyje ir 1993 m. kovo 15 d. Tarybos direktyvos 93/6/EEB dėl investicinių įmonių ir kredito įstaigų kapitalo pakankamumo ([4]) 2 straipsnio 4 dalyje ir 2 straipsnio 7 dalyje;

b) kiekvienas draudimo įmonei priklausantis toliau nurodytas elementas, susijęs su šio straipsnio a punkte apibūdintomis įmonėmis, kuriose ji turi dalyvavimo teisių:

— 3 dalyje nurodytos priemonės,

— Direktyvos 73/239/EEB 16 straipsnio 3 dalyje nurodytos priemonės,

— subordinuoti reikalavimai ir instrumentai pagal Direktyvos 2000/12/EB 35 straipsnį ir 36 straipsnio 3 dalį.

Jeigu kitoje kredito įstaigoje, investicinėje įmonėje, finansų įstaigoje, draudimo arba perdraudimo įmonėje ar draudimo kontroliuojančioje bendrovėje nuosavybės teisių dalis įsigyjama tik laikinai, finansinės paramos operacijos, skirtos tokiai įmonei reorganizuoti ir išgelbėti, tikslais, kompetentinga institucija gali atsisakyti taikyti nuostatas dėl šio straipsnio trečios pastraipos a ir b punktuose minimo atėmimo.

([1]) OL L 330, 1998 12 5, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/1/EB (OL L 79, 2005 3 24, p. 9).
([2]) OL L 126, 2000 5 26, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/1/EB.
([3]) OL L 141, 1993 6 11, p. 27. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2002/87/EB (OL L 35, 2003 2 11, p. 1).
([4]) OL L 141, 1993 6 11, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/1/EB.

▼M3

Kaip alternatyvą trečios pastraipos a ir b punktuose nurodytų elementų, kuriuos draudimo įmonė turi kredito įstaigose, investicinėse įmonėse ir finansinėse įmonėse atėmimui, valstybės narės savo perdraudimo įmonėms gali leisti *mutatis mutandis* taikyti 2002 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/87/EB dėl finansiniam konglomeratui priklausančių kredito įstaigų, draudimo įmonių ir investicinių firmų papildomos priežiūros [1] I priede išvardytus 1, 2 ir 3 metodus. 1 metodas (Apskaitos konsolidavimas) taikomas tik tuo atveju, jeigu kompetentinga institucija patenkina įmonių, kurioms turėtų būti taikomas konsolidavimas, integruoto valdymo ir vidaus kontrolės lygis. Pasirinktas metodas nuosekliai taikomas visą laiką.

Valstybės narės gali nustatyti, kad, skaičiuodamos šioje direktyvoje nustatytą mokumo atsargą, draudimo įmonės, kurioms taikoma Direktyvoje 98/78/EB arba Direktyvoje 2002/87/EB nustatyta papildoma priežiūra, gali neišskaityti šio straipsnio trečios pastraipos a ir b punktuose nurodytų elementų, turimų kredito įstaigose, investicinėse įmonėse, finansų įstaigose, draudimo arba perdraudimo įmonėse ar holdingo draudimo bendrovėse, įtrauktose į papildomos priežiūros taikymo sritį.

Dalyvavimo teisės, kurias reikia išskaityti pagal šią straipsnio dalį, yra apibrėžtos Direktyvos 98/78/EB 1 straipsnio f punkte.

▼B

3. Turimą mokumo atsargą taip pat gali sudaryti:

a) kaupiamasis privilegijuotasis akcinis kapitalas ir skolintas (subordinuotas) kapitalas, sudarantis iki 50 % dydžio, mažesnio iš turimos mokumo atsargos arba būtinos mokumo atsargos, kurio ne daugiau kaip 25 % sudaro nustatyto termino subordinuotos paskolos arba nustatyto termino kaupiamasis privilegijuotasis akcinis kapitalas, jeigu draudimo įmonės bankroto arba likvidavimo atveju galioja įpareigojantys susitarimai, pagal kuriuos teisė į skolintą (subordinuotą) kapitalą arba privilegijuotąjį akcinį kapitalą įgyvendinama tik patenkinus visų kitų kreditorių reikalavimus ir negali būti išmokėtas tol, kol nebus padengtos visos kitos tuo metu negrąžintos skolos.

   Skolintas (subordinuotas) kapitalas taip pat turi atitikti tokias sąlygas:

   i) gali būti įtraukiamos tik visiškai apmokėtos sumos;

   ii) pradinis nustatyto termino paskolų grąžinimo terminas turi būti ne trumpesnis kaip penkeri metai. Ne vėliau kaip prieš vienerius metus iki skolos grąžinimo datos draudimo įmonė turi pateikti kompetentingoms institucijoms patvirtinti planą, nurodantį, kaip bus išlaikoma arba paskolos grąžinimo metu padidinta iki reikalaujamo lygio turima mokumo atsarga, nebent turimą mokumo atsargą sudaranti paskolos dalis būtų palaipsniui mažinama bent penkeri metai iki grąžinimo datos. Kompetentingos institucijos gali leisti grąžinti tokias paskolas anksčiau laiko, jei draudimo įmonė pateikia paraišką ir jos turima mokumo atsarga netampa mažesnė už reikalaujamą lygį;

   iii) paskolos, kurių grąžinimo terminas nenustatytas, turi būti grąžinamos tik įspėjus prieš penkerius metus, nebent šios paskolos jau nebebūtų laikomos turimos mokumo atsargos dalimi arba nebent grąžinant per trumpesnį laikotarpį būtų konkrečiai reikalaujamas išankstinis kompetentingų institucijų sutikimas. Pastaruoju atveju draudimo įmonė turi pranešti kompetentingoms institucijoms bent prieš šešis mėnesius iki siūlomos grąžinimo datos, visų pirma, turimą mokumo atsargą ir būtiną mokumo atsargą prieš ir po grąžinimo. Kompetentingos institucijos leidžia grąžinti tokias paskolas anksčiau laiko, jei draudimo įmonės turima mokumo atsarga netampa mažesnės už reikalaujamą lygį;

---

[1] OL L 35, 2003 2 11, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/1/EB.

▼B

iv) paskolos sutartyje negali būti jokios sąlygos, nustatančios, kad konkrečiais atvejais, išskyrus draudimo įmonės likvidavimą, skola bus grąžinama prieš nustatytą grąžinimo datą;

v) paskolos sutartis gali būti pakeista tik kompetentingoms institucijoms patvirtinus, kad jos neprieštarauja pakeitimui;

b) vertybiniai popieriai be konkrečios išpirkimo datos ir kitos priemonės, įskaitant kitas nei a punkte nurodytas kaupiamąsias privilegijuotas akcijas, iki 50 % dydžio, mažesnio iš turimos mokumo atsargos arba būtinosios mokumo atsargos, visiems tokiems vertybiniams popieriams ir a punkte nurodytam skolintam (subordinuotam) kapitalui, jei jie atitinka tokias sąlygas:

i) negali būti išpirkti pareiškėjo iniciatyva arba be išankstinio kompetentingos institucijos sutikimo;

ii) emisijos sutartis turi sudaryti draudimo įmonei sąlygas atidėti paskolos palūkanų mokėjimą;

iii) skolintojo reikalavimai draudimo įmonei turi būti tenkinami tik patenkinus visų ne subordinuotų kreditorių reikalavimus;

iv) vertybinių popierių emisiją reglamentuojančiuose dokumentuose turi būti numatyta skolos ir nesumokėtų palūkanų nuostolių padengimo galimybė, sudaranti galimybę draudimo įmonei tęsti veiklą;

v) gali būti įtraukiamos tik visiškai apmokėtos sumos.

4. Įmonei pateikus įrodymais pagrįstą prašymą buveinės valstybės narės kompetentingai institucijai ir šiai kompetentingai institucijai pritarus, turimą mokumo atsargą taip pat gali sudaryti:

a) iki 2009 m. gruodžio 31 d. suma, lygi 50 % būsimo draudimo įmonės pelno, tačiau ne daugiau kaip 25 % dydžio, mažesnio iš turimos mokumo atsargos ir būtinosios mokumo atsargos. Būsimo pelno suma apskaičiuojama padauginus numatomą metinį pelną iš koeficiento, žyminčio vidutinį laikotarpį, likusį iki draudimo liudijimų (polisų) pabaigos. Taikomas koeficientas negali būti didesnis negu šeši. Numatomas metinis pelnas turi neviršyti pelno, gauto per paskutiniuosius penkerius finansinius metus iš 2 straipsnio 1 dalyje nurodytos veiklos, aritmetinio vidurkio.

Kompetentingos institucijos gali sutikti, kad tokia suma būtų įtraukta į turimą mokumo atsargą tik tuomet, jeigu:

i) kompetentingoms institucijoms pateikiama aktuarinė ataskaita, kurioje pagrindžiama, kad ateityje toks pelnas tikėtinas; ir

ii) jeigu į būsimo pelno, susidarančio iš c punkte nurodytų nematomų grynųjų rezervų, dalį dar nebuvo atsižvelgta;

b) jeigu netaikomas Zilmerio metodas arba jeigu jis taikomas, bet naudojamas už įmokų dalį, susijusią su įsigijimo sąnaudomis, mažesnis tarifas, skirtumas tarp matematinio atidėjimo, apskaičiuoto ne Zilmerio metodu arba šį metodą taikant iš dalies, ir matematinio atidėjimo, apskaičiuoto Zilmerio metodu pagal tarifą, lygų įmokos daliai, susijusiai su įsigijimo sąnaudomis. Tačiau šis skaičius negali viršyti 3,5 % skirtumo tarp gyvybės draudimo veiklos kapitalo ir matematinių atidėjimų visiems draudimo liudijimams (polisams), kuriems galima pritaikyti Zilmerio metodą. Iš šio skirtumo atimamos visos įsigijimo sąnaudos, kurios buvo įtrauktos kaip turtas, neatskaičius nusidėvėjimo;

c) visi nematomi grynieji rezervai, atsiradę dėl turto vertinimo, jeigu šie nematomi grynieji rezervai nėra susiję su neįprasta draudimo įmonės veikla;

d) pusė neapmokėto akcinio kapitalo ar pradinio fondo, jeigu apmokėta dalis sudaro 25 % to akcinio kapitalo arba fondo, arba iki 50 %

▼B

dydžio, mažesnio iš turimos mokumo atsargos arba būtinos mokumo atsargos.

5. 2, 3 ir 4 dalių pakeitimai, daromi, siekiant atsižvelgti į pokyčius, dėl kurių gali būti techniškai patikslinami turimai mokumo atsargai priskirtini elementai, priimami laikantis 65 straipsnio 2 dalyje nustatytos tvarkos.

28 straipsnis

Būtinoji mokumo atsarga

1. Laikantis 29 straipsnio, būtinoji mokumo atsarga nustatoma taip, kaip nurodyta 2–7 dalyse pagal prisiimtos draudimo rizikos grupes.

2. 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose įvardytoms draudimo rūšims, išskyrus su investiciniais fondais susijusias draudimo rūšis, ir 2 straipsnio 3 dalyje nurodytoms operacijoms būtinoji mokumo atsarga lygi šių dviejų rezultatų sumai:

▼M3

a) pirmasis rezultatas:

4 % matematinių atidėjimų, susijusių su tiesiogine draudimo veikla ir prisiimtu perdraudimu, neatėmus perduoto perdraudimo, dalis dauginama iš paskutiniųjų finansinių metų santykio tarp visų matematinių atidėjimų, atėmus perduotą perdraudimą, ir bendros matematinių atidėjimų sumos. Šis santykis jokiu būdu negali būti mažesnis kaip 85 %. Draudimo įmonės prašymu, pateiktu kartu su patvirtinančiais įrodymais buveinės valstybės narės kompetentingai institucijai, ir pastarajai sutikus, iš Direktyvos 2005/68/EB 46 straipsnyje minimų specialiosios paskirties įmonių atgautinos sumos taip pat gali būti atimamos kaip perdraudimas;

b) antrasis rezultatas:

draudimo polisams, kurių rizikos kapitalas nėra neigiamas dydis, 0,3 % įmonės garantuoto rizikos kapitalo dalis dauginama iš paskutiniųjų finansinių metų santykio tarp viso rizikos kapitalo, įtraukto į įmonės įsipareigojimus po perduoto perdraudimo ir retrocesijų, ir viso rizikos kapitalo, neatėmus perdraudimo, santykio. Šis santykis jokiu būdu negali būti mažesnis kaip 50 %. Draudimo įmonės prašymu, pateiktu kartu su patvirtinančiais įrodymais buveinės valstybės narės kompetentingai institucijai, ir pastarajai sutikus, iš Direktyvos 2005/68/EB 46 straipsnyje minimų specialiosios paskirties įmonių atgautinos sumos taip pat gali būti atimamos kaip perdraudimas;

▼B

laikinam draudimui mirties atvejui, kai maksimalus sutarties galiojimo terminas yra treji metai, ši dalis yra 0,1 %. Jeigu tokio draudimo terminas yra ilgesnis negu treji, bet trumpesnis negu penkeri metai, pirmiau minėta dalis yra 0,15 %.

3. 2 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytam papildomam draudimui būtinoji mokumo atsarga lygi draudimo įmonių būtinajai mokumo atsargai, kaip nurodyta Direktyvos 73/239/EEB 16a straipsnyje, netaikant tos direktyvos 17 straipsnio nuostatų.

4. 2 straipsnio 1 dalies d punkte nurodyto nuolatinio sveikatos draudimo atveju būtinoji mokumo atsarga lygi:

a) 4 % matematinio atidėjimo, apskaičiuoto taip, kaip nurodyta šio straipsnio 2 dalies a punkte; ir

b) draudimo įmonių būtinajai mokumo atsargai, nustatytai Direktyvos 73/239/EEB 16a straipsnyje, netaikant tos direktyvos 17 straipsnio nuostatų. Tačiau tos direktyvos 16a straipsnio 6 dalies b punkto sąlygą, reikalaujančią sudaryti didėjančios gyvenimo trukmės atidė-

▼B

jimus, galima pakeisti reikalavimu, kad veikla būtų tvarkoma kolektyviniu pagrindu.

5. Kapitalo išpirkimo operacijų, nurodytų 2 straipsnio 2 dalies b punkte, atveju būtinoji mokumo atsarga lygi 4 % matematinio atidėjimo, apskaičiuoto pagal šio straipsnio 2 dalies a punktą.

6. 2 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytoms tontinoms būtinoji mokumo atsarga lygi 1 % jų turto.

7. 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose nurodytam draudimui, susijusiam su investiciniais fondais, ir 2 straipsnio 2 dalies c, d ir e punktuose nurodytoms operacijoms būtinoji mokumo atsarga lygi tokių dydžių sumai:

a) jeigu draudimo įmonė prisiima investavimo riziką, 4 % techninių atidėjimų, apskaičiuotų pagal šio straipsnio 2 dalies a punktą;

b) jeigu draudimo įmonė neprisiima investavimo rizikos, tačiau dalis, skirta padengti valdymo išlaidas, yra nustatyta ilgesniam nei penkerių metų laikotarpiui, 1 % techninių atidėjimų, apskaičiuotų pagal šio straipsnio 2 dalies a punktą;

c) jeigu draudimo įmonė neprisiima investavimo rizikos, o dalis, skirta padengti valdymo išlaidas, nėra nustatyta ilgesniam nei penkerių metų laikotarpiui, suma, lygi 25 % su tokia veikla susijusių grynųjų administracinių išlaidų per paskutiniuosius finansinius metus;

d) jeigu draudimo įmonė prisiima riziką mirties atveju, 0,3 % rizikos kapitalo, apskaičiuoto pagal šio straipsnio 2 dalies b punktą.

▼M3

28a straipsnis

Perdraudimo veikla užsiimančių draudimo įmonių mokumo atsarga

1. Kiekviena valstybė narė draudimo įmonėms, kurių pagrindinės buveinės yra jos teritorijoje, dėl šių įmonių prisiimamų perdraudimo įsipareigojimų taiko Direktyvos 2005/68/EB 35–39 straipsnių nuostatas, jei tenkinama viena iš šių sąlygų:

a) surinktų perdraudimo įmokų suma 10 % viršija jų visą draudimo įmokų sumą;

b) surinktų perdraudimo įmokų suma viršija 50 000 000 EUR;

c) techninių atidėjinių dėl jų prisiimtų perdraudimo įsipareigojimų suma 10 % viršija jų visą techninių atidėjinių sumą.

2. Kiekviena valstybė narė šio straipsnio 1 dalyje minėtoms draudimo įmonėms, kurių pagrindinė buveinė yra jos teritorijoje, dėl jų prisiimamų perdraudimo įsipareigojimų gali nuspręsti taikyti Direktyvos 2005/68/EB 34 straipsnio nuostatas, jei tenkinama viena iš 1 dalyje išdėstytų sąlygų.

Tuo atveju atitinkama valstybė narė reikalauja, kad visas turtas, kuriuo draudimo įmonė dengia techninius atidėjinius atitinkančius jos prisiimtus perdraudimo įsipareigojimus, būtų skiriamas, valdomas ir tvarkomas atskirai nuo draudimo įmonės tiesioginės draudimo veiklos, nepaliekant jokios jo perkėlimo galimybės. Tokiu atveju ir tiek, kiek tai yra susiję su šių draudimo įmonių prisiimamais perdraudimo įsipareigojimais, šioms draudimo įmonėms nėra taikomi 22–26 straipsniai.

Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad jos kompetentingos institucijos atliktų antroje pastraipoje nustatytą turto atskyrimo patikrinimą.

▼B

29 straipsnis

Garantinis fondas

1. Viena trečioji 28 straipsnyje nurodytos būtinosios mokumo atsargos sudaro garantinį fondą. Šį fondą sudaro 27 straipsnio 2, 3 dalyse išvardyti elementai ir, buveinės valstybės narės kompetentingai institucijai pritarus, 4 dalies c punkte išvardyti elementai.

2. Garantinis fondas negali būti mažesnis kaip 3 milijonai eurų.

Kalbant apie savidraudos draugijas arba apie savidraudos tipo draugijas bei tontinas, bet kuri valstybė narė gali leisti minimalų garantinį fondą sumažinti viena ketvirtąja dalimi.

30 straipsnis

Garantinio fondo sumos patikslinimas

1. Nuo 2003 m. rugsėjo 20 d. 29 straipsnio 2 dalyje eurais nurodytos sumos bus patikslinamos kasmet, kad būtų atsižvelgta į Eurostato skelbiamo Europos vartotojų kainų indekso, apimančio visas valstybes nares, pokyčius.

Sumos tikslinamos automatiškai, bazinę sumą eurais padidinus procentiniu šio indekso pokyčiu per laikotarpį nuo 2002 m. kovo 20 d. iki patikslinimo datos, bei suapvalinant iki 100 000 eurų.

Jei procentinis pokytis nuo praėjusio tikslinimo yra mažesnis kaip 5 %, suma netikslinama.

2. Komisija kiekvienais metais informuoja Europos Parlamentą ir Tarybą apie patikslinimą ir 1 dalyje nurodytą patikslintą sumą.

31 straipsnis

Turtas, nenaudojamas techniniams atidėjimams dengti

1. Valstybės narės nenustato jokių taisyklių reglamentuojančių turto, kuriuo nebūtina dengti 20 straipsnyje nurodytus techninius atidėjimus, pasirinkimą.

2. Atsižvelgiant į 20 straipsnio 3 dalį, 37 straipsnio 1, 2, 3 ir 5 dalis bei 39 straipsnio 1 dalies antrąją pastraipą, valstybės narės negali riboti laisvo disponavimo kilnojamuoju ar nekilnojamuoju turtu, priklausančiu leidimą turinčioms draudimo įmonėms.

3. 1 ir 2 dalys nedraudžia valstybei narei saugant apdraustųjų interesus imtis bet kokių priemonių, kurias ji turi teisę įgyvendinti kaip atitinkamų draudimo įmonių savininkė, narė arba partnerė.

4 SKYRIUS

SUTARČIŲ TEISĖ IR DRAUDIMO SĄLYGOS

32 straipsnis

Taikytina teisė

1. Su šioje direktyvoje nurodyta veikla susijusioms sutartims taikoma valstybės narės, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, teisė. Tačiau sutarties šalys gali pasirinkti kitos šalies teisę, jeigu tai leidžiama pagal minėtos valstybės narės teisę.

2. Jeigu draudėjas yra fizinis asmuo, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra ne toje valstybėje narėje, kurios pilietis jis yra, o kitoje vals-

▼B

tybėje narėje, draudimo sutarties šalys gali pasirinkti tos valstybės, kurios pilietybę turi draudėjas, teisę.

3. Jeigu valstybėje yra keli teritoriniai vienetai, kuriuose galioja skirtingos teisės normos dėl sutartinių įsipareigojimų, nustatant, kokią teisę reikia taikyti pagal šią direktyvą, kiekvienas toks teritorinis vienetas laikomas atskira šalimi.

Valstybė narė, kurioje yra keli teritoriniai vienetai, turintys skirtingas teisės normas dėl sutartinių įsipareigojimų, nėra įpareigota šios direktyvos nuostatų taikyti spręsdama tų teritorinių vienetų teisės aktų prieštaravimus.

4. Šio straipsnio nuostatos neriboja teismo taikomų teisinių nuostatų tais atvejais, kai jas taikyti yra privaloma, nesvarbu, kurios šalies įstatymai taikomi sutarčiai kitais atvejais.

Jeigu tai numatyta valstybės narės įstatymuose, valstybės narės, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, privalomas teisines nuostatas galima taikyti tada ir tiek, kiek pagal jos įstatymus tokios nuostatos turi būti taikomos, nesvarbu, kokia teisė taikoma tai sutarčiai.

5. Laikydamosi 1-4 dalių, valstybės narės šioje direktyvoje nurodytoms gyvybės draudimo sutartims taiko privatinės tarptautinės teisės teisines nuostatas dėl sutartinių įsipareigojimų.

33 straipsnis

Visuotinė gerovė

Valstybė narė, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, nekliudo draudėjui sudaryti draudimo sutarties su draudimo įmone, kuriai leista užsiimti draudimo veikla pagal 4 straipsnio nuostatas, jeigu tai neprieštarauja teisinėms nuostatoms, apsaugančioms visuotinę gerovę valstybėje narėje, kurioje buvo prisiimtas įsipareigojimas.

34 straipsnis

Taisyklės, susijusios su draudimo sąlygomis ir draudimo įmokų lentelėmis

Valstybės narės nepriima nuostatų, pagal kurias būtų reikalaujama iš anksto patvirtinti arba sistemingai pranešti apie bendrąsias ir specialias draudimo sutarčių sąlygas, įmokų lenteles, įmokų lentelių ir techninių atidėjimų skaičiavimo techninį pagrindimą ar dokumentų formas ir kitus spausdintinius dokumentus, kuriuos draudimo įmonė ketina naudoti tvarkydama reikalus su draudėjais.

Nepaisant to, kas pasakyta pirmojoje pastraipoje, vien tik tam, kad būtų patvirtinta atitiktis pagal nacionalines nuostatas dėl aktuarinių principų, buveinės valstybė narė gali reikalauti sistemingai pranešti apie įmokų lentelių ir techninių atidėjimų skaičiavimo techninį pagrindimą, tačiau šis reikalavimas nėra draudimo įmonės veiklos išankstinė sąlyga.

Ne vėliau kaip iki 1999 m. liepos 1 d. Komisija pateikia Tarybai ataskaitą apie šių nuostatų taikymą.

35 straipsnis

Nutraukimo laikotarpis

1. Kiekviena valstybė narė nustato, kad individualią draudimo sutartį sudariusiam draudėjui suteikiamas 14–30 dienų laikotarpis nuo tada, kai jam buvo pranešta, kad sutartis yra sudaryta, per kurį jis tą sutartį gali nutraukti.

▼B

Draudėjo pranešimas apie sutarties nutraukimą atleidžia jį nuo visų būsimų įsipareigojimų pagal sutartį.

Kitos teisinės pasekmės ir nutraukimo sąlygos, ypač draudėjo informavimo apie sutarties sudarymą tvarka, nustatomos pagal sutarčiai taikomą teisę, kaip apibrėžta 32 straipsnyje.

2. Valstybės narės gali netaikyti 1 dalies tais atvejais, kai sutarties trukmė yra šeši mėnesiai ar mažiau, taip pat tais atvejais, kai dėl draudėjo statuso arba aplinkybių, kuriomis sudaryta sutartis, draudėjui nereikia tokios specialios apsaugos. Valstybės narės savo taisyklėse nurodo, kada 1 dalis netaikoma.

36 straipsnis

Draudėjams teikiama informacija

1. Prieš sudarant draudimo sutartį, draudėjams turi būti suteikta bent priedo III A dalyje nurodyta informacija.

2. Draudimo sutarties galiojimo metu draudėjui turi būti pranešama apie visus pasikeitimus, susijusius su priedo III B dalyje nurodyta informacija.

3. Valstybė narė, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, gali reikalauti, kad draudimo įmonės be III priede nurodytos informacijos teiktų ir papildomos informacijos, tačiau tik tada, jeigu tai reikalinga, kad draudėjas suvoktų esminius įsipareigojimo elementus.

4. Išsamias šio straipsnio ir III priedo taikymo taisykles nustato valstybė narė, kurioje prisiimtas įsipareigojimas.

5 SKYRIUS

DRAUDIMO ĮMONĖS, KURIOMS IŠKYLA SUNKUMŲ ARBA KURIOS NEATITINKA REIKALAVIMŲ

37 straipsnis

Draudimo įmonės, kurioms iškyla sunkumų

1. Jeigu draudimo įmonė nesilaiko 20 straipsnio, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija gali uždrausti jai laisvai disponuoti savo turtu, prieš tai pranešusi valstybės narės, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, kompetentingoms institucijoms apie savo ketinimą.

2. Siekiant atkurti draudimo įmonės, kurios mokumo atsarga pasidarė mažesnė už 28 straipsnyje nustatytą minimumą, finansinę padėtį, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija reikalauja, kad jai būtų pateiktas tvirtinti patikimos finansinės padėties atkūrimo planas.

Išimtiniais atvejais, jeigu kompetentinga institucija mano, kad draudimo įmonės finansinė padėtis ir toliau blogės, ji gali apriboti ar uždrausti laisvai disponuoti įmonės turtu. Ji praneša kitų valstybių narių, kurių teritorijose įmonė vykdo veiklą, institucijoms apie visas priemones, kurių ši ėmėsi, ir pastarosios pirmosios prašymu imasi tokių pačių priemonių.

3. Jeigu mokumo atsarga pasidaro mažesnė už 29 straipsnyje nustatytą garantinį fondą, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija pareikalauja įmonės pateikti tvirtinti trumpalaikį finansinį planą.

Ji taip pat gali apriboti ar uždrausti laisvai disponuoti įmonės turtu. Ji atitinkamai praneša kitų valstybių narių, kurių teritorijose draudimo įmonė vykdo veiklą, kompetentingoms institucijoms ir pastarosios pirmosios prašymu imasi tokių pačių priemonių.

▼M3

4. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms būtų suteikti įgaliojimai sumažinti 28 straipsnyje nustatytą perdraudimu pagrįstą mokumo atsargos sumažinimą, jeigu:

a) nuo praėjusių finansinių metų perdraudimo sutarčių pobūdis ir kokybė gerokai pasikeitė;

b) perdraudimo sutarčių pagrindų rizika neperkeliama arba perkeliama ribotai.

▼B

5. Kiekviena valstybė narė imasi būtinų priemonių, kad galėtų pagal savo nacionalinės teisės aktus uždrausti laisvai disponuoti turtu, esančiu jos teritorijoje, 1, 2 ir 3 dalyse numatytais atvejais draudimo įmonės buveinės valstybės narės, nurodančios turtą, kuriam turėtų būti taikomos šios priemonės, prašymu.

38 straipsnis

Finansinės padėties atkūrimo planas

1. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos turėtų įgaliojimus reikalauti, kad draudimo įmonės turėti finansinės padėties atkūrimo planą, jei kompetentingos institucijos mano, kad gali būti pažeistos draudėjų teisės. Finansinės padėties atkūrimo plane nurodomi bent jau šie kitų trejų finansinių metų duomenys arba pateikiami įrodymai, patvirtinantys šiuos dalykus:

a) valdymo išlaidų sąmatą, visų pirma, einamųjų bendrųjų išlaidų ir komisinių sąmatą;

b) planą, nustatantį išsamią pajamų ir išlaidų, susijusių su tiesiogine draudimo veikla, prisiimtu ir perduotu perdraudimu, sąmatą;

c) numatomą balansą;

d) finansinių išteklių, kuriuos ketinama panaudoti rizikos prisiėmimo įsipareigojimams padengti, ir būtinosios mokumo atsargos sąmatą;

e) bendrą perdraudimo politiką.

2. Jeigu draudėjų teisės gali būti pažeistos dėl blogėjančios įmonės finansinės padėties, valstybės narės užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms būtų suteikti įgaliojimai įpareigoti draudimo įmones sudaryti didesnę būtinąją mokumo atsargą, užtikrinant, kad artimiausioje ateityje draudimo įmonė galėtų įvykdyti mokumo reikalavimus. Tokios didesnės būtinosios mokumo atsargos dydis nustatomas remiantis 1 dalyje minėtu finansinės padėties atkūrimo planu.

3. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms būtų suteikti įgaliojimai sumažinti visų elementų, galinčių sudaryti mokumo atsargą, vertę, ypač jeigu nuo praėjusių finansinių metų reikšmingai pasikeitė šių elementų rinkos vertė.

4. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms būtų suteikti įgaliojimai dėl perdraudimo sumažinti būtinąją mokumo atsargą, nustatytą pagal 28 straipsnį, jeigu:

a) nuo praėjusių finansinių metų iš esmės pasikeitė perdraudimo sutarčių pobūdis ar kokybė;

b) pagal perdraudimo sutartis neperduodama jokia arba labai maža rizika.

5. Jei kompetentingos institucijos yra pareikalavusios iš draudimo įmonės finansinės padėties atkūrimo plano pagal 1 dalį, jos neišduoda pažymos pagal 14 straipsnio 1 dalį, 40 straipsnio 3 dalies antrąją pastraipą ir 42 straipsnio 1 dalies a punktą, jeigu, jų nuomone, draudėjų teisės gali būti pažeistos, kaip apibrėžta 1 dalyje.

▼B

39 straipsnis

Leidimo panaikinimas

1. Leidimą išdavusi buveinės valstybės narės kompetentinga institucija gali jį panaikinti, jeigu draudimo įmonė:

a) nepasinaudoja leidimu per 12 mėnesių, aiškiai jo atsisako ar nevykdo veiklos daugiau kaip 6 mėnesius, nebent minėta valstybė narė būtų priėmusi nuostatą, kad tokiais atvejais leidimas savaime nustoja galioti;

b) nebeatitinka draudimo veiklos vykdymo sąlygų;

c) nesugebėjo per nustatytą laiką imtis 37 straipsnyje nurodytame atkūrimo arba finansiniame plane numatytų priemonių;

d) rimtai pažeidžia savo įsipareigojimus pagal jai taikomus teisės aktus.

Panaikinus leidimą ar jam savaime nustojus galioti, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija praneša kitos valstybės narės kompetentingoms institucijoms ir šios institucijos imasi atitinkamų priemonių, kad draudimo įmonė nepradėtų vykdyti naujų operacijų jų teritorijose naudodamasi įsisteigimo laisve arba laisve teikti paslaugas. Buveinės valstybės narės kompetentinga institucija kartu su pastarosiomis institucijomis imasi visų būtinų priemonių apdraustųjų interesams apsaugoti ir visų pirma apriboja laisvą disponavimą draudimo įmonės turtu draudimo įmonės turtu pagal 37 straipsnio 1 dalį, 2 dalies antrąją pastraipą ir 3 dalies antrąją pastraipą.

2. Bet koks sprendimas panaikinti leidimą turi būti išsamiai motyvuotas ir apie šį sprendimą pranešama atitinkamai draudimo įmonei.

IV ANTRAŠTINĖ DALIS

NUOSTATOS, SUSIJUSIOS SU ĮSISTEIGIMO TEISE IR LAISVE TEIKTI PASLAUGAS

40 straipsnis

Filialų steigimo sąlygos

1. Draudimo įmonė, ketinanti steigti filialą kitos valstybės narės teritorijoje, praneša apie tai buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms.

2. Valstybės narės reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė, ketinanti steigti filialą kitos valstybės narės teritorijoje, siųsdama 1 dalyje numatytą pranešimą, pateiktų tokią informaciją:

a) valstybės narės, kurios teritorijoje ji ketina steigti filialą, pavadinimą;

b) veiklos planą, *inter alia*, nurodydama numatomos veiklos rūšis ir filialo struktūrą;

c) filialo adresą valstybėje narėje, kuriuo galima gauti ir kuriuo galima įteikti dokumentus, susitarus, kad tai yra vienintelis adresas, kuriuo įgaliotam atstovui siunčiami visi pranešimai;

d) filialo įgaliotojo atstovo, kuriam suteikti pakankami įgaliojimai, kad jis galėtų draudimo įmonės vardu prisiimti įsipareigojimus trečiosioms šalims bei atstovauti draudimo įmonei filialo valstybės institucijose ir teismuose, vardas ir pavardė. Kalbant apie *Lloyd's*, jeigu filialo valstybėje iškelta byla dėl draudimo įsipareigojimų, apdraustiesiems negali būti taikoma mažiau palanki tvarka nei iškėlus bylą tradicinei draudimo įmonei. Todėl įgaliotajam atstovui turi būti suteikti pakankami įgaliojimai, kad būtų galima jam iškelti bylą ir kad jis galėtų įpareigoti atitinkamus *Lloyd's* draudikus vykdyti teismo sprendimus.

▼B

3. Išskyrus tuos atvejus, kai buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos turi pagrindo abejoti draudimo įmonės administracinės struktūros arba finansinės padėties tinkamumu, arba direktorių ar valdytojų ar įgaliotojo atstovo gera reputacija ir profesine kompetencija ar patirtimi, atsižvelgdamos į numatomą vykdyti veiklą, kompetentingos institucijos per tris mėnesius nuo 2 dalyje nurodytos informacijos pateikimo perduoda šią informaciją filialo valstybės narės kompetentingoms institucijoms ir atitinkamai informuoja minėtą draudimo įmonę.

Buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos taip pat patvirtina, kad ta draudimo įmonė turi minimalią mokumo atsargą, apskaičiuotą pagal 28 ir 19 straipsnių nuostatas.

Jeigu buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos atsisako perduoti 2 dalyje nurodytą informaciją filialo valstybės narės kompetentingoms institucijoms, jos praneša minėtai draudimo įmonei apie savo atsisakymo priežastis per tris mėnesius, gavusios visą šią informaciją. Dėl tokio atsisakymo imtis veiksmų ar neveikimo galima kreiptis į buveinės valstybės narės teismus.

4. Prieš draudimo įmonės filialui pradedant veiklą, filialo valstybės narės kompetentingos institucijos per du mėnesius po to, kai gavo 3 dalyje nurodytą informaciją, prireikus praneša buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms apie sąlygas, kuriomis visuotinės gerovės interesais ta veikla turėtų būti vykdoma filialo valstybėje narėje.

5. Gavus informaciją iš filialo valstybės narės kompetentingų institucijų arba iš jų negavus jokios informacijos, per 4 dalyje nurodytą laikotarpį gali būti įsteigtas filialas ir pradėta veikla.

6. Pasikeitus bet kuriai informacijai, nurodytai 2 dalies b, c ar d punkte, draudimo įmonė apie tai raštu praneša buveinės valstybės narės ir filialo valstybės narės kompetentingoms institucijoms ne mažiau kaip prieš vieną mėnesį iki tokio pasikeitimo įsigaliojimo, kad buveinės valstybės narės ir filialo valstybės narės kompetentingos institucijos galėtų įvykdyti savo atitinkamas pareigas, nurodytas 3 ir 4 dalyse.

41 straipsnis

Laisvė teikti paslaugas: išankstinis pranešimas buveinės valstybei narei

Bet kuri draudimo įmonė, ketinanti pirmą kartą pradėti veiklą vienoje ar daugiau valstybių narių naudodamasi laisve teikti paslaugas, pirmiausia apie tai praneša buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms, nurodydama įsipareigojimų, kuriuos ji ketina prisiimti, pobūdį.

42 straipsnis

Laisvė teikti paslaugas: buveinės valstybės narės pranešimas

1. Per vieną mėnesį po to, kai gavo 41 straipsnyje numatytą pranešimą, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos perduoda ar nurodo valstybei narei ar valstybėms narėms, kurių teritorijoje draudimo bendrovė ketina vykdyti veiklą laisvės teikti paslaugas pagrindu:

a) pažymą, patvirtinančią, kad draudimo įmonė turi minimalią mokumo atsargą, apskaičiuotą pagal 28 ir 29 straipsnius;

b) įmonei leistas vykdyti draudimo grupėms;

c) įsipareigojimų, kuriuos draudimo įmonė ketina prisiimti paslaugų teikimo valstybėje narėje, pobūdį.

Per tą patį laikotarpį jos atitinkamai informuoja nurodytą draudimo įmonę.

2. Jeigu buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos neperduoda 1 dalyje nurodytos informacijos per nustatytą laiką, jos turi nuro-

▼B

dyti draudimo įmonei tokio atsisakymo priežastis. Dėl tokio atsisakymo gali būti kreipiamasi į buveinės valstybės narės teismus.

3. Draudimo įmonė gali pradėti veiklą patvirtintą dieną, kurią ji informuojama apie 1 dalies pirmojoje pastraipoje nurodytą pranešimą.

43 straipsnis

Laisvė teikti paslaugas: įsipareigojimų pobūdžio pokyčiai

Bet kuriam 41 straipsnyje nurodytos informacijos pakeitimui, kurį draudimo įmonė ketina padaryti, taikoma 41 ir 42 straipsniuose nustatyta tvarka.

44 straipsnis

Kalba

Filialo valstybės narės arba paslaugų teikimo valstybės narės kompetentingos institucijos gali reikalauti, kad informacija, kurios pagal šią Direktyvą jos gali prašyti apie draudimo įmonių veiklą, jų vykdomą tos valstybės teritorijoje, būtų pateikiama tos valstybės oficialia kalba arba kalbomis.

45 straipsnis

Taisyklės, susijusios su draudimo sąlygomis ir draudimo įmokų lentelėmis

Filialo arba paslaugų teikimo valstybė narė negali nustatyti nuostatų, pagal kurias būtų reikalaujama iš anksto patvirtinti arba sistemingai pranešti bendrąsias ir ypatingąsias draudimo sutarčių sąlygas, įmokų lenteles, įmokų lentelių, techninių atidėjimų skaičiavimo ir kt. techninį pagrindimą ar dokumentų formas ir kitus spausdintinius dokumentus, kuriuos draudimo įmonė ketina naudoti tvarkydama reikalus su draudėjais. Siekdama patikrinti, kaip nacionalinės nuostatos taikomos gyvybės draudimo sutartims, valstybė narė gali reikalauti, kad įsisteigimo teisės ar laisvės teikti paslaugas pagrindu jos teritorijoje ketinanti vykdyti draudimo veiklą draudimo įmonė laikytųsi tik nesistemingo informavimo apie tokias draudimo sutarties sąlygas ir kitus spausdintus dokumentus tvarkos, be to, toks reikalavimas neturi būti draudimo įmonės veiklos išankstinė sąlyga.

46 straipsnis

Teisinių nuostatų neatitinkančios draudimo įmonės

1. Visos draudimo įmonės, vykdančios draudimo veiklą įsisteigimo teisės arba laisvės teikti paslaugas pagrindu, pateikia filialo valstybės narės ir (arba) paslaugų teikimo valstybės narės kompetentingoms institucijoms visus prašomus iš jos dokumentus šiame straipsnyje nurodytu tikslu, jeigu tokius pačius dokumentus privalo pateikti ir draudimo įmonės, kurių pagrindinės buveinės yra tose valstybėse narėse.

2. Jeigu valstybės narės kompetentingos institucijos nustato, kad draudimo įmonė, jos teritorijoje turinti filialą arba vykdanti draudimo veiklą naudodamasi laisve teikti paslaugas, nesilaiko jai toje valstybėje taikomų teisinių nuostatų, jos reikalauja, kad atitinkama draudimo įmonė ištaisytų netinkamą padėtį.

3. Jeigu ši draudimo įmonė nesiima reikalingų veiksmų, atitinkamos valstybės narės kompetentingos institucijos informuoja buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas. Pastarosios institucijos kuo greičiau imasi visų atitinkamų priemonių užtikrinant, kad atitinkama draudimo įmonė ištaisytų netinkamą padėtį. Apie tokių priemonių pobūdį

▼B

turėtų būti pranešta atitinkamos valstybės narės kompetentingoms institucijoms.

4. Jeigu nepaisant priemonių, kurių imasi buveinės valstybė narė, arba dėl to, kad tokios priemonės buvo nepakankamai veiksmingos arba neprieinamos toje valstybėje, draudimo įmonė toliau pažeidinėja minėtoje valstybėje narėje galiojančias teisines nuostatas, pastaroji gali, pranešusi buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms, imtis deramų priemonių užkirsti kelią tolesniems pažeidimams arba bausti už juos, be kita ko, kiek tai būtina, nebeleidžiant tai draudimo įmonei sudaryti naujų draudimo sutarčių jos teritorijoje. Valstybės narės užtikrina, kad jų teritorijose būtų galima pateikti teisinius dokumentus dėl tokių priemonių taikymo draudimo įmonėms.

5. 2, 3 ir 4 dalių nuostatos neturi pažeisti minėtų valstybių narių ypatingų įgaliojimų imtis atitinkamų priemonių užkertant kelią jų teritorijoje padarytiems pažeidimams arba baudžiant už juos. Tokioms priemonėms priskiriama ir galimybė nebeleisti draudimo įmonėms sudaryti naujų draudimo sutarčių jų teritorijose.

6. 2, 3 ir 4 dalys neriboja valstybių narių įgaliojimų bausti už jų teritorijose padarytus pažeidimus.

7. Jeigu pažeidimą padariusi draudimo įmonė turi padalinį arba turto atitinkamoje valstybėje narėje, pastarosios kompetentingos institucijos, laikydamosi nacionalinės teisės, tokiam padaliniui ar turtui gali taikyti administracines nuobaudas, nustatytas už tokį pažeidimą.

8. Bet kuri priemonė, taikoma pagal 3–7 dalis, susijusi su nuobaudomis ar draudimo įmonės veiklos apribojimais, turi būti tinkamai motyvuota ir apie ją turi būti pranešta atitinkamai draudimo įmonei.

9. Kas dveji metai ►M2 Komisija praneša Europos draudimo ir profesinių pensijų komitetui ◄, kurioje nurodomas atvejų, kai buvo atsisakyta išduoti leidimą pagal 40 arba 42 straipsnį arba buvo imtasi priemonių pagal šio straipsnio 4 dalies nuostatas, skaičius ir pobūdis kiekvienoje valstybėje narėje. Valstybės narės bendradarbiauja su Komisija, teikdamos jai tokiai ataskaitai parengti būtiną informaciją.

47 straipsnis

Reklama

Niekas šioje direktyvoje netrukdo draudimo įmonėms, kurių pagrindinės buveinės yra kitose valstybėse narėse, reklamuoti savo draudimo paslaugų visomis filialo valstybėje narėje arba paslaugų teikimo valstybėje narėje prieinamomis ryšių priemonėmis, laikantis tokios reklamos formą ir turinį reglamentuojančių taisyklių, nustatytų visuotinės gerovės interesais.

48 straipsnis

Likvidavimas

Jeigu draudimo įmonė likviduojama, įsipareigojimai, kylantys dėl draudimo sutarčių, sudarytų filialo arba laisvės teikti paslaugas pagrindu, vykdomi taip pat, kaip ir įsipareigojimai, kylantys dėl kitų tos draudimo įmonės draudimo sutarčių, nepriklausomai nuo apdraustųjų gyvybės draudimu ir naudos gavėjų pilietybės.

49 straipsnis

Statistinė informacija apie tarptautinę veiklą

Kiekviena draudimo įmonė atskirai praneša buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms apie veiklą, vykdomą naudojantis įsisteigimo teise ir laisve teikti paslaugas, apie draudimo įmokų sumas,

▼B

neatėmus perdraudimo, minėtus duomenis suskirstydama pagal valstybes nares ir pagal kiekvieną iš I–IX grupių, kaip apibrėžta I priede.

Buveinės valstybės narės kompetentinga institucija per pagrįstą laikotarpį nusiunčia tokią suvestinę informaciją visoms jos prašiusioms atitinkamų valstybių narių kompetentingoms institucijoms.

50 straipsnis

Draudimo įmokoms taikomi mokesčiai

1. Nepažeidžiant jokio vėlesnio derinimo, kiekvienai draudimo sutarčiai išimtinai taikomi netiesioginiai mokesčiai ir netiesioginiai parafiskaliniai mokesčiai už draudimo įmokas valstybėje narėje, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, o Ispanijoje – taip pat teisėtai nustatyti pridėtiniai mokesčiai Ispanijos įmonės formai „Consorcio de Compensación de Seguros“ už jos funkcijas, susijusias su nuostolių, atsirandančių dėl nenumatytų įvykių toje valstybėje narėje, kompensavimu.

2. Draudimo sutarčiai taikoma teisė pagal 32 straipsnį neturi įtakos taikomai fiskalinei tvarkai.

3. Iki tolesnio suderinimo kiekviena valstybė narė toms draudimo įmonėms, kurios yra prisiėmusios įsipareigojimų jų teritorijose, taiko savo nacionalines nuostatas dėl netiesioginių mokesčių ir parafiskalinių mokesčių, mokėtinų pagal 1 dalies nuostatas, surinkimo.

V ANTRAŠTINĖ DALIS

TAISYKLĖS, TAIKOMOS BENDRIJOJE ĮSTEIGTOMS ATSTOVYBĖMS AR FILIALAMS, PRIKLAUSANTIEMS ĮMONĖMS, KURIŲ PAGRINDINĖS BUVEINĖS YRA NE BENDRIJOJE

51 straipsnis

Leidimų išdavimo sąlygos ir principai

1. Kiekviena valstybė narė garantuoja, kad bet kuri draudimo įmonė, kurios pagrindinė buveinė yra ne Bendrijos teritorijoje, gavusi oficialų leidimą, galėtų vykdyti 2 straipsnyje nurodytą draudimo veiklą.

2. Valstybė narė gali išduoti leidimą, jeigu draudimo įmonė atitinka bent šias sąlygas, tai yra ji:

a) pagal savo šalies įstatymus turi teisę vykdyti 2 straipsnyje nurodytą draudimo veiklą;

b) tos valstybės narės teritorijoje įsteigia atstovybę arba filialą;

c) įsipareigoja atstovybės arba filialo valdymo vietoje tvarkyti vykdomos draudimo veiklos apskaitą ir saugoti visus dokumentus, susijusius su vykdyta veikla;

d) paskiria įgaliotąjį atstovą, kurį turi patvirtinti kompetentingos institucijos;

e) valstybėje narėje, kurioje vykdo draudimo veiklą, turi turto, kurio dydis yra ne mažesnis negu pusė 29 straipsnio 2 dalies pirmojoje pastraipoje nurodyto minimalaus garantinio fondo sumos, ir deponuoja ketvirtadalį tos sumos kaip užstatą;

f) įsipareigoja išlaikyti mokumo atsargą tokią, kaip nustatyta 55 straipsnyje;

g) pateikia veiklos planą pagal 3 dalies nuostatas.

3. 2 dalies g punkte nurodytame atstovybės ar filialo veiklos plane turi būti pateikiami šie duomenys arba įrodymai apie:

▼B

a) įsipareigojimų, kuriuos prisiimti ketina draudimo įmonė, pobūdį;

b) pagrindinius perdraudimo principus;

c) 55 straipsnyje nurodytų įmonės mokumo atsargos ir garantinio fondo būklę;

d) išlaidų, susijusių su pradinėmis administracinėmis paslaugomis ir veiklą užtikrinančiomis organizacinėmis priemonėmis, sąmatą bei finansinius išteklius, numatytus šioms išlaidoms padengti;

be to, per pirmuosius trejus finansinius metus:

e) planą, kuriame pateikiama išsami tiesioginės draudimo veiklos, prisiimto perdraudimo ir perduoto perdraudimo pajamų ir išlaidų sąmata;

f) numatomą balansą;

g) finansinių išteklių, kuriuos ketinama panaudoti rizikos prisiėmimo įsipareigojimams padengti, ir mokumo atsargos sąmatą.

4. Valstybė narė gali reikalauti, kad jai būtų sistemingai pranešama apie įmokų lentelių ir techninių atidėjimų skaičiavimo techninį pagrindimą, tačiau šis reikalavimas nėra draudimo įmonės veiklos išankstinė sąlyga.

52 straipsnis

Trečiųjų šalių įmonių filialams taikomos taisyklės

1. a) šioje antraštinėje dalyje nurodyti atstovybės ir filialai pagal b punkto nuostatas negali tuo pačiu metu valstybėje narėje vykdyti draudimo veiklos rūšių, nurodytų Direktyvos 73/239/EEB priede, ir draudimo rūšių, kurioms taikoma ši direktyva;

b) laikantis c punkto nuostatų, valstybės narės gali numatyti, kad šioje antraštinėje dalyje nurodyti draudimo atstovybės ir filialai, kurie 18 straipsnio 3 dalyje nurodytą dieną valstybėje narėje tuo pačiu metu vykdė abiejų draudimo šakų veiklą, gali ją tęsti ir toliau, jeigu šių dviejų šakų veikla bus valdoma atskirai, laikantis 19 straipsnio nuostatų;

c) bet kuri valstybė narė, pagal 18 straipsnio 6 dalį reikalaujanti iš jos teritorijoje esančių draudimo įmonių tuo pačiu metu nebevykdyti abiejų draudimo šakų veiklos, kurią jos vykdė 18 straipsnio 3 dalyje nurodytą dieną, privalo nustatyti šį reikalavimą ir šioje antraštinėje dalyje nurodytoms jų teritorijose esantiems atstovybėms ir filialams, kurie tuo pačiu metu vykdo abiejų draudimo šakų veiklą;

d) valstybės narės gali numatyti, kad šioje antraštinėje dalyje nurodytos atstovybės ir filialai, kurių pagrindinė buveinė tuo pačiu metu vykdo abi draudimo šakas, tačiau kurie 18 straipsnio 3 dalyje nurodytą dieną valstybės narės teritorijoje vykdė tik šioje direktyvoje numatytą draudimą, gali šią veiklą toje teritorijoje tęsti ir toliau. Jeigu draudimo įmonė toje teritorijoje pageidauja vykdyti Direktyvoje 73/239/EEB nurodytą veiklą, ji šioje direktyvoje nurodytą draudimo veiklą gali vykdyti tik per dukterinę įmonę.

2. 13 ir 37 straipsnio nuostatos *mutatis mutandis* taikomos šioje antraštinėje dalyje nurodytoms atstovybėms ir filialams.

Siekiant taikyti 37 straipsnio nuostatas, kompetentinga institucija, prižiūrinti atstovybių ir filialų bendrą mokumą, prilyginama valstybės narės, kurioje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė, kompetentingai institucijai.

3. Jeigu 56 straipsnio 2 dalyje nurodyta institucija panaikina leidimą, ji turi apie tai pranešti kitų valstybių narių, kuriose ta įmonė vykdo

▼B

veiklą, kompetentingoms institucijoms, o pastarosios turi imtis tinkamų priemonių. Jeigu leidimas panaikinamas dėl to, kad pagal 56 straipsnio 1 dalies a punkto nuostatas apskaičiuota mokumo atsarga nepakankama, kitų atitinkamų valstybių narių kompetentingos institucijos taip pat panaikina savo leidimus.

53 straipsnis

Portfelio perdavimas

1. Laikydamasi nacionalinės teisės aktais nustatytų sąlygų, kiekviena valstybė narė leidžia savo teritorijoje įsteigtoms atstovybėms ir filialams, kuriems taikomos šios antraštinės dalies nuostatos, perduoti visą savo sutarčių portfelį ar jo dalį toje pačioje valstybėje narėje įsteigtai perimančiai įstaigai, jeigu tos valstybės narės kompetentingos institucijos arba prireikus 56 straipsnyje nurodytos valstybės narės kompetentingos institucijos patvirtina, kad, atsižvelgus į perdavimą, perimančioji įstaiga turi būtinąją mokumo atsargą.

2. Laikydamasi nacionalinės teisės aktais nustatytų sąlygų, kiekviena valstybė narė leidžia savo teritorijoje įsteigtoms atstovybėms ir filialams, kuriems taikomos šios dalies nuostatos, perduoti visą sutarčių portfelį ar jo dalį draudimo įmonei, kurios pagrindinė buveinė yra kitoje valstybėje narėje, jeigu tos valstybės narės kompetentingos institucijos patvirtina, kad atsižvelgus į perdavimą, perimančioji įstaiga turi būtinąją mokumo atsargą.

3. Jeigu pagal nacionalinės teisės nustatytas sąlygas valstybė narė leidžia savo teritorijoje įsteigtoms atstovybėms ir filialams, kuriems taikomos šios antraštinės dalies nuostatos, perduoti visą sutarčių portfelį ar jo dalį kitos valstybės narės teritorijoje įsteigtai atstovybei ar filialui, kuriems taikomos šios antraštinės dalies nuostatos, ji užtikrina, kad valstybės narės, kurioje yra perimančioji įstaiga, kompetentingos institucijos arba prireikus 56 straipsnyje nurodyta valstybė narė patvirtintų, kad, atsižvelgus į perdavimą, perimančioji įstaiga turi būtinąją mokumo atsargą, kad valstybės narės, kurioje yra perimančioji įstaiga, įstatymai leidžia atlikti tokį perdavimą ir valstybė sutiko su tokiu perdavimu.

4. 1, 2 ir 3 dalyse nurodytomis aplinkybėmis valstybė narė, kurioje yra perduodanti atstovybė ar filialas, leidžia atlikti tokį perdavimą, gavusi valstybės narės, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, kompetentingos institucijos sutikimą jeigu perduodanti atstovybė ar filialas yra kitoje valstybėje narėje.

5. Valstybių narių kompetentingos institucijos, su kuriomis konsultuojamasi, per tris mėnesius nuo prašymo gavimo dienos pateikia savo nuomonę arba sutikimą valstybės narės, kurioje yra perduodančios draudimo įmonės buveinė, kompetentingoms institucijoms; jeigu per minėtą laikotarpį institucijos, su kuriomis buvo konsultuotasi, nepateikia jokio atsakymo, tai reiškia teigiamą nuomonę arba tylų sutikimą.

6. Apie perdavimą, kuriam leidimas buvo duotas remiantis šio straipsnio nuostatomis, skelbiama valstybės narės, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, nacionalinės teisės aktais nustatyta tvarka. Tokie perdavimai automatiškai įsigalioja draudėjams, apdraustiesiems ir visiems kitiems asmenims, turintiems kokių nors teisių ar įsipareigojimų pagal perduotas sutartis.

Ši nuostata neturi įtakos valstybių narių teisei suteikti draudėjams galimybę po perdavimo per nurodytą laikotarpį nutraukti draudimo sutartį.

54 straipsnis

Techniniai atidėjimai

Valstybės narės reikalauja, kad įmonės sudarytų 20 straipsnyje nurodytus atidėjimus, pakankamus jų teritorijose prisiimtiems draudimo

▼B

įsipareigojimams padengti. Valstybės narės prižiūri, kad atstovybė ar filialas tuos atidėjimus padengtų jiems lygiaverčiu turtu ir suderintu turtu, kaip nurodyta II priede.

Apskaičiuojant tuos atidėjimus, nustatant investicijų kategorijas ir vertinant turtą, taip pat prireikus nustatant, kokia to turto dalis gali būti naudojama tiems atidėjimams padengti, taikomi valstybės narės teisės aktai.

Atitinkama valstybė narė reikalauja, kad turtas, dengiantis tuos atidėjimus, būtų lokalizuotas jos teritorijoje, tačiau taikoma ir 20 straipsnio 4 dalis.

55 straipsnis

Mokumo atsarga ir garantinis fondas

1. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad jos teritorijoje įsteigtos atstovybės ir filialai sudarytų mokumo atsargą, susidedančią iš 27 straipsnyje išvardytų elementų. Minimali mokamo atsarga apskaičiuojama pagal 28 straipsnio nuostatas. Tačiau, skaičiuojant mokumo atsargą, atsižvelgiama tik į atitinkamų atstovybių arba filialų vykdomas operacijas.

2. Trečdalis minimalios mokumo atsargos sudaro garantinį fondą.

Tačiau garantinis fondas negali būti mažesnis kaip pusė 29 straipsnio 2 dalies pirmojoje pastraipoje nurodyto minimalaus garantinio fondo. Pradinis užstatas, sumokėtas pagal 51 straipsnio 2 dalies e punktą, yra įskaičiuojamas į šį garantinį fondą.

Garantinis fondas ir šio fondo minimumas sudaromi pagal 29 straipsnį.

3. Minimalią mokumo atsargą sudarantis turtas, neviršijantis garantinio fondo dydžio, laikomas valstybėje, kurioje vykdoma draudimo veikla, o likęs turtas Bendrijos teritorijoje.

56 straipsnis

Įmonėms, gavusioms leidimus daugiau negu vienoje valstybėje narėje, teikiamos lengvatos

1. Bet kuri draudimo įmonė, paprašiusi leidimo arba jį gavusi iš daugiau negu vienos valstybės narės, gali prašyti, kad jai būtų suteiktos šios lengvatos:

a) 55 straipsnyje nurodyta mokumo atsarga būtų apskaičiuojama, atsižvelgiant į jos visą veiklą, vykdomą Bendrijos teritorijoje; šiuo atveju atsižvelgiama tik į tas operacijas, kurias vykdo visos Bendrijoje įsteigtos atstovybės ir filialai;

b) 51 straipsnio 2 dalies e punkte nurodytą užstatas būtų sumokamas tik vienoje iš tų valstybių narių;

c) garantinį fondą atitinkantis turtas būtų lokalizuotas tik vienoje iš valstybių narių, kuriose ji vykdo draudimo veiklą.

2. Prašymas naudotis 1 dalyje numatytomis lengvatomis teikiamas atitinkamų valstybių narių kompetentingoms institucijoms. Prašyme nurodoma valstybės narės institucija, kuri ateityje prižiūrės visų Bendrijoje įsteigtų atstovybių arba filialų mokumą. Turi būti nurodomos priežastys, kodėl įmonė pasirinko vieną ar kitą instituciją. Užstatas mokamas toje valstybėje narėje.

3. 1 dalyje numatytos lengvatos gali būti suteiktos tik sutikus visų valstybių narių, kuriose buvo pateiktas prašymas, kompetentingoms institucijoms. Šios lengvatos įsigalioja tada, kai pasirinktoji priežiūros institucija informuoja kitas priežiūros institucijas, kad ji prižiūrės Bendrijoje esančių atstovybių ar filialų visos veiklos mokumo būklę.

▼B

Pasirinktoji kompetentinga institucija turi gauti iš kitų valstybių narių informacijos, reikalingos jų teritorijose įsteigtų atstovybių arba filialų bendram mokumui prižiūrėti.

4. Vienai ar kelioms valstybėms narėms paprašius, pagal šį straipsnį suteiktas lengvatas tuo pačiu metu panaikina visos atitinkamos valstybės narės.

57 straipsnis

Susitarimai su trečiosiomis šalimis

Bendrija gali pagal susitarimus, vadovaujantis Sutartimi sudarytus su viena ar daugiau trečiųjų šalių, sutikti, kad būtų taikomos kitos negu nurodyta šioje antraštinėje dalyje nuostatos, siekiant užtikrinti pakankamą draudėjų apsaugą valstybėse narėse, kaip reikalauja abipusiškumo principas.

VI ANTRAŠTINĖ DALIS

TAISYKLĖS, TAIKOMOS TREČIŲJŲ ŠALIŲ ĮSTATYMŲ REGLAMENTUOJAMŲ PATRONUOJANČIŲ ĮMONIŲ DUKTERINĖMS ĮMONĖMS IR TOKIŲ PATRONUOJANČIŲ ĮMONIŲ ĮSIGYJAMIEMS AKCIJŲ PAKETAMS

▼M2

58 straipsnis

Informacija, kurią valstybės narės teikia Komisijai

Valstybių narių kompetentingos institucijos Komisijai ir kitų valstybių narių kompetentingoms institucijoms praneša:

a) apie visus išduotus leidimus įsteigti tiesioginio arba netiesioginio pavaldumo dukterinę įmonę, kurios vienos arba kelių patronuojančių įmonių veiklą reglamentuoja trečiosios šalies teisė;

b) kai tokia patronuojanti įmonė įsigyja Bendrijos draudimo įmonės esminį akcijų paketą, kad pastaroji taptų jos dukterine įmone.

Jeigu išduodamas a punkte nurodytas leidimas įsteigti tiesioginio arba netiesioginio pavaldumo dukterinę įmonę, kurios vienos arba kelių patronuojančių įmonių veiklą reglamentuoja trečiosios šalies teisė, tos grupės struktūra turi būti nurodyta pranešime, kurį kompetentingos institucijos pateikia Komisijai ir kitoms kompetentingoms institucijoms.

▼B

59 straipsnis

Bendrijos draudimo įmonėms trečiųjų šalių taikomos sąlygos

1. Valstybės narės informuoja Komisiją apie visus bendro pobūdžio sunkumus, su kuriais susiduria jų draudimo įmonės įsisteigdamos trečiojoje šalyje arba užsiimdamos joje draudimo veikla.

2. Komisija periodiškai rengia ataskaitas, kuriose pagal 3 ir 4 dalies nuostatas nagrinėja Bendrijos draudimo įmonėms, esančių trečiosiose šalyse, sudarytas sąlygas įsisteigti ir vykdyti draudimo veiklą bei įsigyti trečiosios šalies draudimo įmonių akcijas. Šias ataskaitas drauge su atitinkamais pasiūlymais Komisija pateikia Tarybai.

3. Jeigu Komisija, remdamasi 2 dalyje nurodytomis ataskaitomis arba kita informacija, mano, kad trečioji šalis Bendrijos draudimo įmonėms nesudaro tokių pačių sąlygų veiksmingai dalyvauti rinkoje, kokias Bendrija sudaro tos trečiosios šalies draudimo įmonėms, Komisija pateikti Tarybai pasiūlymą suteikti jai įgaliojimus derėtis dėl to, kad

▼B

Bendrijos draudimo įmonėms būtų sudarytos panašios konkurencijos sąlygos. Taryba sprendimą prima kvalifikuota balsų dauguma.

4. Jeigu Komisija, remdamasi 2 dalyje nurodytomis ataskaitomis arba kita informacija, mano, kad trečioji šalis Bendrijos draudimo įmonėms nesudaro tokių pačių konkurencijos sąlygų, kokias sudaro savo draudimo įmonėms, ir kad nevykdomas reikalavimas leisti Bendrijos draudimo įmonėms veiksmingai dalyvauti rinkoje, Komisija gali pradėti derybas dėl tokios padėties atitaisymo.

Pirmoje pastraipoje apibūdintomis aplinkybėmis, bet kuriuo metu laikantis 65 straipsnio 2 dalyje nustatytos tvarkos taip pat galima nuspręsti ne tik pradėti derybas,, bet ir nustatyti, kad valstybių narių kompetentingos institucijos turi apriboti arba sustabdyti sprendimus:

— dėl tuo metu nagrinėjamų ar būsimų prašymų išduoti leidimus,

— dėl tiesioginių arba netiesioginių patronuojančių įmonių, kurioms taikomi atitinkamos trečiosios šalies įstatymai, akcijų įsigijimo.

Nurodytos priemonės negali būti taikomos ilgiau kaip tris mėnesius.

Prieš pasibaigiant šiam trijų mėnesių laikotarpiui, atsižvelgdama į derybų rezultatus, Taryba, gavusi Komisijos pasiūlymą, gali kvalifikuota balsų dauguma nuspręsti, ar tokias priemones taikyti toliau.

Tokie apribojimai ir sustabdymai negali būti taikomi draudimo įmonėms arba Bendrijos leidimus turinčioms jų dukterinėms įmonėms, steigiančioms savo dukterines įmones arba įsigyjančioms Bendrijos draudimo įmonių akcijų.

5. Jeigu, Komisijos nuomone, susidaro viena iš 3 arba 4 dalyje apibūdintų situacijų, Komisijai paprašius, valstybės narės jai praneša:

a) apie visus prašymus išduoti leidimus tiesioginei arba netiesioginei dukterinei įmonei, kurios vienai ar kelioms patronuojančioms įmonėms taikomi tos trečiosios šalies įstatymai;

b) apie visus tokios įmonės planus įsigyti Bendrijos draudimo įmonės akcijų, kad ši taptų jos dukterine įmone.

Šis įsipareigojimas teikti informaciją netenka galios, kai susitariama su 3 arba 4 dalyje nurodytą trečiąja šalimi arba kai nebetaikomos 4 dalies antroje ir trečioje pastraipose nurodytos priemonės.

6. Priemonės, kurių imamasi vadovaujantis šio straipsnio nuostatomis turi atitikti Bendrijos įsipareigojimus pagal dvišales ir daugiašales tarptautines sutartis, reglamentuojančias draudimo įmonių veiklos pradėjimą ir vykdymą.

VII ANTRAŠTINĖ DALIS

PEREINAMOJO LAIKOTARPIO IR KITOS NUOSTATOS

60 straipsnis

Leidžiančios nukrypti nuostatos ir ribojančių priemonių panaikinimas

1. Draudimo įmonės, įsteigtos Jungtinėje Karalystėje karališkuoju aktu (*Royal Charter*), privatinės teisės aktu (*Private Act*) arba specialiu viešosios teisės aktu (*special Public Act*), gali neribotą laikotarpį vykdyti savo veiklą nekeisdamos savo teisinio statuso, turėto 1979 m. kovo 15 d.

Jungtinė Karalystė parengia šių draudimo įmonių sąrašą ir pateikia jį kitoms valstybėms narėms bei Komisijai.

2. Jungtinėje Karalystėje pagal savišalpos draugijų įstatymus (*Friendly Societies Acts*) įregistruotos draugijos gali toliau tęsti gyvybės

▼B

draudimo veiklą ir taupymo operacijas, kurias, atsižvelgdamos į savo tikslus, vykdė 1979 m. kovo 15 d.

61 straipsnis

Geros reputacijos įrodymas

1. Jeigu valstybė narė iš savo nacionalinių subjektų reikalauja geros reputacijos įrodymų ir įrodymų, kad anksčiau jie nebuvo patyrę bankroto, ši valstybė pripažįsta, kad kitų valstybių narių nacionalinių subjektų pateiktas išrašas iš „teismo registro“ arba, neturint šio įrodymo, lygiavertis dokumentas, išduotas buveinės valstybės narės arba valstybės narės, kurioje kilęs nacionalinis subjektas, kompetentingos teisminės ar administracinės institucijos, rodantis, jog jie atitinka šiuos reikalavimus, yra pakankamas įrodymas.

2. Jeigu buveinės valstybė narė arba valstybė narė, kurioje kilęs atitinkamas nacionalinis subjektas, neišduoda 1 dalyje nurodyto dokumento, jį galima pakeisti pareiškimu prisiekus arba – jeigu valstybėse nėra numatytas pareiškimas prisiekus – oficialiu pareiškimu, kurį atitinkamas asmuo pateikia kompetentingai teismo ar administracinei institucijai arba, prireikus, notarui buveinės valstybėje narėje arba valstybėje narėje, kurioje kilęs nacionalinis subjektas; ši institucija arba notaras išduoda pažymėjimą, patvirtinantį pareiškimo prisiekus ar oficialaus pareiškimo autentiškumą. Pareiškimas, patvirtinantis bankroto nebuvimą, irgi pateikiamas minėtos valstybės kompetentingai profesinei ar verslo organizacijai.

3. Pagal 1 ir 2 dalis išduoti dokumentai turi būti pateikti ne vėliau kaip per tris mėnesius nuo jų išdavimo dienos.

4. Valstybės narės paskiria valdžios institucijas ir organizacijas, kurioms suteikia teisę išduoti 1 ir 2 dalyje nurodytus dokumentus, ir nedelsdamos apie tai informuoja kitas valstybes nares ir Komisiją.

Kiekviena valstybė narė taip pat informuoja kitas valstybes nares bei Komisiją apie institucijas ar įstaigas, kurioms turi būti pateikiami šiame straipsnyje nurodyti dokumentai, skirti pagrįsti prašymui vykdyti 2 straipsnyje nurodytų draudimo rūšių veiklą šios valstybės narės teritorijoje.

VIII ANTRAŠTINĖ DALIS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

62 straipsnis

Valstybių narių ir Komisijos bendradarbiavimas

Komisija ir valstybių narių kompetentingos institucijos glaudžiai bendradarbiauja, kad būtų lengviau prižiūrėti Bendrijoje vykdomas šioje direktyvoje nurodytas draudimo rūšis ir operacijas.

Kiekviena valstybė narė praneša Komisijai apie visus didesnius sunkumus, kylančius taikant šią direktyvą, *inter alia*, kylančius dėl to, kad valstybė narė nustato, jog šioje direktyvoje nurodyta veikla perkeliama neįprastai, ir dėl to nukenčia jos teritorijoje įsteigtos įmonės, o už jos ribų esančioms atstovybėms ir filialams suteikiamos palankios sąlygos.

Komisija ir atitinkamų valstybių narių kompetentingos institucijos tokius sunkumus išnagrinėja kaip įmanoma greičiau ir priima tinkamą sprendimą.

Prireikus Komisija teikia Tarybai atitinkamus pasiūlymus.

▼B

63 straipsnis

Ataskaitos apie rinkos plėtrą, grindžiamą laisve teikti paslaugas

Komisija reguliariai pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai ataskaitas apie gyvybės draudimo rinkos ir operacijų, vykdomų naudojantis laisve teikti paslaugas, plėtrą; pirma tokia ataskaita pateikiama 1995 m. lapkričio 20 d.

64 straipsnis

Techninės pataisos

Laikantis 65 straipsnio 2 dalyje nustatytos tvarkos, priimamos tokios šios direktyvos techninės pataisos:

— 6 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytų teisinių statusų išplėtimas,

— I priede nurodyto sąrašo pakeitimas arba tame sąraše vartojamų terminų suderinimas, atsižvelgiant į gyvybės draudimo rinkų plėtrą,

— 27 straipsnyje išvardytų elementų, sudarančių mokumo atsargą, paaiškinimas, atsižvelgiant į naujų finansinių priemonių atsiradimą,

— 29 straipsnio 2 dalyje numatyto minimalaus garantinio fondo pakeitimas, atsižvelgiant į ekonominę ir finansinę raidą,

— turto, naudojamo techniniams atidėjimams dengti, išvardyto 23 straipsnyje,, sąrašo ir investicijų paskirstymo, nustatyto 24 straipsnyje, taisyklių pakeitimas, atsižvelgiant į naujas finansines priemones,

— suderinimo taisyklių, nustatytų II priede, sušvelninimo pakeitimai, atsižvelgiant į naujas valiutos rizikos draudimo priemones arba ekonominės ir pinigų sąjungos pasiektą pažangą,

— apibrėžimų paaiškinimas užtikrinant vienodą šios direktyvos taikymą visoje Bendrijos teritorijoje,

— taisyklių, nustatančių maksimalius dydžius, taikomus palūkanų normoms pagal 20 straipsnį, reikalingos techninės pataisos, visų pirma atsižvelgiant į ekonominės ir pinigų sąjungos pasiektą pažangą.

65 straipsnis

Komiteto procedūra

▼M2

1. Komisijai padeda Europos draudimo ir profesinių pensijų komitetas, įsteigtas Komisijos sprendimu 2004/9/EB ([1]).

▼B

2. Kai daroma nuoroda į šį straipsnį, taikomi Sprendimo 1999/468/EB 5 ir 7 straipsniai, atsižvelgiant į to sprendimo 8 straipsnio nuostatas.

Sprendimo 1999/468/EB 5 straipsnio 6 dalyje numatytas laikotarpis yra trys mėnesiai.

3. Komitetas nustato savo darbo tvarkos taisykles.

([1]) OL L 3, 2004 1 7, p. 34.

▼B

66 straipsnis

Esamų filialų ir draudimo įmonių įgyjamos teisės

1. Laikoma, kad filialams, pradėjusiems savo veiklą pagal filialo valstybėje narėje galiojančias nuostatas iki 1994 m. liepos 1 d., buvo taikoma 40 straipsnio 1–5 dalyse nustatyta tvarka.

Nuo tos dienos jiems taikomi 13, 20, 37, 39 ir 46 straipsniai.

2. 41 ir 42 straipsniai nedaro įtakos teisėms, kurias draudimo įmonės, vykdančios veiklą naudodamosi paslaugų teikimo laisve, įgijo iki 1994 m. liepos 1 d.

67 straipsnis

Teisė kreiptis į teismą

Valstybės narės užtikrina, kad dėl draudimo įmonės atžvilgiu priimtų sprendimų pagal įstatymus ir kitus teisės aktus, priimtus remiantis šia direktyva, galima kreiptis į teismą.

68 straipsnis

Sumų eurais peržiūra

1. Iki 1985 m. kovo 15 d. pateikia Tarybai ataskaitą apie šioje direktyvoje nustatytų finansinių reikalavimų poveikį valstybių narių draudimo rinkoms.

2. Taryba Komisijos pasiūlymu, kas dveji metai išnagrinėja ir prireikus pataiso šioje direktyvoje nustatytas sumas eurais, atsižvelgdama į Bendrijos ekonominės ir finansinės padėties raidą.

69 straipsnis

Naujų nuostatų įgyvendinimas

1. Valstybes narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję ne vėliau kaip 2004 m. birželio 19 d., įgyvendina 1 straipsnio 1 dalies m punkto, 18 straipsnio 3 dalies, 51 straipsnio 2 dalies g punkto, 3 ir 4 dalių, 60 straipsnio 2 dalies ir 66 straipsnio 1 dalies nuostatas. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

2. Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję ne vėliau kaip 2002 m. lapkričio 17 d., įgyvendina 16 straipsnio 3 dalies nuostatas. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai. Iki tos dienos valstybės narės taiko IV priedo 1 dalyje nurodytą nuostatą.

3. Valstybes narės iki 2003 m. rugsėjo 20 d. priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie įgyvendina 3 straipsnio 6 dalies, 27, 28, 29, 30 ir 38 straipsnių nuostatas. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

Valstybės narės nustato, kad pirmojoje pastraipoje minėtos nuostatos pirmiausia būtų pradėtos taikyti 2004 m. sausio 1 d. arba tais kalendoriniais metais prasidedančių finansinių metų apskaitos priežiūrai. Iki tos dienos valstybės narės taiko IV priedo 2 ir 3 dalyse nurodytas nuostatas.

4. Valstybės narės, tvirtindamos 1, 2 ir 3 dalyse nurodytas priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

5. Ne vėliau kaip iki 2007 m. sausio 1 d. Komisija pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai ataskaitą apie 3 straipsnio 6 dalies, 27, 28, 29, 30 ir 38 straipsnių taikymą ir, jeigu reikia, tolesnio derinimo būtinybę. Ataskaitoje nurodoma, kaip valstybės narės išnaudojo pagal tuos straipsnius suteikiamas galimybes ir visų pirma ar dėl nacionalinėms priežiūros

▼B

institucijoms suteiktų įgaliojimų, leidžiančių veikti savo nuožiūra, vienoje bendroje rinkoje atsirado didelių priežiūros skirtumų.

70 straipsnis

Informacija Komisijai

Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

71 straipsnis

Pereinamasis laikotarpis 3 straipsnio 6 daliai, 27, 28, 29, 30 ir 38 straipsniams

1. Valstybės narės gali draudimo įmonėms, kurios 2002 m. kovo 20 d. jų teritorijose teikė vienos ar daugiau I priede nurodytų draudimo grupių paslaugas, nustatyti tą dieną prasidedantį penkerių metų laikotarpį, per kurį minėtosios įmonės turi pradėti laikytis 3 straipsnio 6 dalyje, 27, 28, 29, 30 ir 38 straipsniuose nustatytų reikalavimų.

2. Valstybės narės gali 1 dalyje nurodytoms įmonėms, kurios per minėtąjį penkerių metų laikotarpį nespėjo sudaryti būtinosios mokumo atsargos, nustatyti papildomą laikotarpį, ne ilgesnį negu dveji metai, per kurį jos galėtų tai atlikti, jeigu tos įmonės pagal 37 straipsnį pateikė kompetentingoms institucijoms tvirtinti priemones, kurių tuo tikslu ketina imtis.

72 straipsnis

Panaikintos direktyvos ir jų koreliacija su šia direktyva

1. V priedo A dalyje išvardytos direktyvos panaikinamos nepažeidžiant valstybių narių įsipareigojimų, susijusių su minėtų direktyvų, išvardytų V priedo B dalyje, perkėlimu į nacionalinės teisės aktus ir taikymu.

2. Nuorodos į panaikintas direktyvas laikomos nuorodomis į šią direktyvą ir aiškinamos vadovaujantis VI priede pateikta koreliacijos lentele.

73 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja jos paskelbimo *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* dieną.

74 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

▼B

I PRIEDAS

Draudimo grupės

I. Draudimas, nurodytas 2 straipsnio 1 dalies a, b ir c punktuose, išskyrus II ir III nurodytas grupes

II. Sutuoktuvinis draudimas ir gimimų draudimas

III. Draudimas, nurodytas 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, susijęs su investiciniais fondais

IV. Nuolatinis sveikatos draudimas, nurodytas 2 straipsnio 1 dalies d punkte

V. Tontinos, nurodytos 2 straipsnio 2 dalies a punkte

VI. Kapitalo išpirkimo operacijos, nurodytos 2 straipsnio 2 dalies b punkte

VII. Kolektyvinių pensijų fondų valdymas, nurodytas 2 straipsnio 2 dalies c ir d punktuose

VIII. Operacijos, nurodytos 2 straipsnio 2 dalies e punkte

IX. Operacijos, nurodytos 2 straipsnio 3 dalyje

▼B

II PRIEDAS

Suderinimo taisyklės

Valiuta, kuria išmokėtini draudiko įsipareigojimai, nustatoma pagal šias taisykles:

1. Jeigu draudimo sutartyje numatytas draudimas yra išreikštas konkrečia valiuta, draudiko įsipareigojimai laikomi mokėtinais šia valiuta.

2. Valstybės narės gali leisti draudimo įmonėms nepadengti savo techninių atidėjimų, tarp jų matematinių atidėjimų, suderintu turtu, jeigu dėl nurodytos tvarkos draudimo įmonė, siekdama laikytis suderinimo principo, privalėtų kuria nors valiuta turėti turtą, sudarantį ne daugiau kaip 7 % turto kitomis valiutomis.

3. Valstybės narės gali nuspręsti nereikalauti draudimo įmonių taikyti suderinimo principo, jeigu įsipareigojimai yra išmokėtini ne vienos iš valstybių narių valiuta, jeigu investicijos ta valiuta yra reguliuojamos, jei tai valiutai taikomi pervedimo apribojimai arba jeigu dėl panašių priežasčių ji netinkama techniniams atidėjimams padengti.

4. Draudimo įmonėms leidžiama nelaikyti suderinto turto sumai, kuri neviršija 20 % jų įsipareigojimų konkrečia valiuta, padengti.

   Tačiau visas turtas visomis valiutomis bendrai turi prilygti bent visiems įsipareigojimams visomis valiutomis bendrai.

5. Kiekviena valstybė narė gali numatyti, kad kai pagal anksčiau nustatytą tvarką įsipareigojimas turi būti padengtas turtu, išreikštu valstybės narės valiuta, šis reikalavimas laikomas įvykdytu taip pat tuomet, kai turtas yra išreikštas eurais.

▼B

III PRIEDAS

Informacija draudėjams

Toliau nurodyta informacija, kuri turi būti pateikta draudėjams prieš sudarant draudimo sutartį (A) arba draudimo sutarties galiojimo laikotarpiu (B), privalo būti pateikta raštu aiškiai ir tiksliai, oficialia valstybės narės, kurioje prisiimtas įsipareigojimas, kalba.

Tačiau tokia informacija gali būti pateikta kita kalba, jeigu to prašo draudėjas, ir valstybės narės teisė tai leidžia arba draudėjas pats gali pasirinkti sutarčiai taikomą teisę.

A. *Prieš sudarant draudimo sutartį*

Informacija apie draudimo įmonę	Informacija apie įsipareigojimą
a) 1 Draudimo įmonės pavadinimas ir jos teisinis statusas	a) 4 Kiekvienos išmokos ir kiekvienos pasirinkimo galimybės apibrėžimas
a) 2 Valstybės narės, kurioje yra pagrindinė buveinė, pavadinimas, ir prireikus valstybės narės, kurioje yra draudimo sutartį sudaranti atstovybė ar filialas, pavadinimas	a) 5 Draudimo sutarties terminas
	a) 6 Draudimo sutarties nutraukimo būdai
	a) 7 Draudimo įmokų mokėjimo būdai ir mokėjimų trukmė
a) 3 Pagrindinės buveinės adresas, ir prireikus draudimo sutartį sudarančios atstovybės ar filialo adresas	a) 8 Draudiko pelno dalies apskaičiavimo ir paskirstymo būdai
	a) 9 Nuoroda apie išperkamąsias sumas ir perskaičiuotas pagal jau sumokėtas įmokas sumas bei jų garantavimo mastą
	a) 10 Informacija apie draudimo įmokas kiekvienai išmokai, prireikus ir pagrindinėms išmokoms, ir papildomoms išmokoms
	a) 11 Su investiciniais vienetais susijusių draudimo polisų atveju investicinių vienetų, su kuriais susijusios išmokos, apibrėžimas
	a) 12 Nuoroda apie pagrindinio turto pobūdį su investiciniais vienetais susijusių draudimo polisų atveju
	a) 13 Pasirinkimo laikotarpio (per kurį galima atsisakyti sutarties) taikymo tvarka
	a) 14 Bendra informacija apie apmokestinimo tvarką, taikomą tam draudimo poliso rūšiai
	a) 15 Draudėjų, apdraustųjų gyvybės draudimu, ar naudos gavėjų skundų dėl draudimo sutarčių nagrinėjimo tvarka, tarp jų prireikus skundų nagrinėjimo tarnybos įsteigimas, nepažeidžiant teisės pateikti ieškinį
	a) 16 Draudimo sutarčiai taikoma teisė, kai šalys negali laisvai pasirinkti, arba, jeigu šalys gali laisvai pasirinkti taikomą teisę, teisė, kurią siūlo draudikas

B. *Draudimo sutarties galiojimo laikotarpiu*

Be draudimo poliso bendrųjų ir specialių sąlygų, draudėjas draudimo sutarties galiojimo metu turi gauti tokią informaciją.

Informacija apie draudimo įmonę	Informacija apie įsipareigojimą
b) 1 Draudimo įmonės pavadinimo, jos teisinio statuso arba pagrindinės buveinės adreso pasikeitimas, o prireikus atstovybės ar filialo, kuris sudarė draudimo sutartį, pavadinimo pasikeitimas	b) 2 Visa A a)4– a)12 punktuose nurodyta informacija pasikeitus draudimo poliso sąlygoms arba pasikeitus draudimo sutarčiai taikomai teisei
	b) 3 Kiekvienais metais pateikiama informacija apie draudiko pelo dalies dydį

▼B

IV PRIEDAS

1. **Profesinė paslaptis**

Iki 2002 m. lapkričio 17 d. valstybės narės gali sudaryti bendradarbiavimo sutartis dėl informacijos mainų su trečiųjų šalių kompetentingomis institucijomis tik tuo atveju, jeigu atskleidžiamai informacijai taikomos profesinės paslapties garantijos yra bent lygiavertės nurodytosioms šios direktyvos 16 straipsnyje.

2. **Veikla ir įstaigos, kurioms ši direktyva netaikoma**

Iki 2004 m. sausio 1 d. ši direktyva netaikoma savidraudos draugijoms, jeigu:

— jų įstatuose yra nuostatos, leidžiančios reikalauti papildomų įnašų ar sumažinti išmokas, arba reikalauti pagalbos iš kitų asmenų, įsipareigojusių ją suteikti, ir

— už veiklą, kuriai taikoma ši direktyva, gaunamos metinės pajamos iš draudimo įmokų per trejus metus iš eilės neviršija 5 milijonų eurų. Jei ši suma per trejus metus iš eilės yra viršijama, ši direktyva pradedama taikyti ketvirtaisiais metais.

3. **Iki 2004 m. valstybės narės taiko tokias nuostatas:**

A. Mokumo atsarga:

Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė, kurios pagrindinė buveinė yra jos teritorijoje, visada turėtų pakankamą mokumo atsargą visos vykdomos veiklos atžvilgiu.

Turimą mokumo atsargą sudaro:

1. Draudimo įmonės turtas, nesuvaržytas jokiais numatomais įsipareigojimais, atėmus visą nematerialų turtą, visų pirma įskaitant:

— apmokėtą akcinį kapitalą arba, jeigu tai yra savidraudos įmonė, nustatytą pradinį fondą, pridėjus visas narių sąskaitas, atitinkančias visus tokius kriterijus:

a) steigimo sutartyje ir įstatuose turi būti numatyta, kad mokėjimai iš šių sąskaitų gali būti atliekami nariams tik tais atvejais, kai dėl to turima mokumo atsarga netaps mažesnė už reikalaujamą lygį, arba likvidavus įmonę, jeigu buvo apmokėtos įmonės kitos skolos;

b) steigimo sutartyje ir įstatuose turi būti numatyta, kad visų nurodytų mokėjimų, išskyrus atskiros narystės nutraukimo atvejus, kompetentingos institucijos turi būti informuojamos bent prieš mėnesį ir kad per šį laikotarpį jos gali uždrausti atlikti mokėjimus;

c) atitinkamos steigimo sutarties ir įstatų nuostatos gali būti pakeistos tik tada, kai kompetentingos institucijos patvirtina, kad jos neprieštarauja tokiam pakeitimui, nepažeidžiant a ir b punktuose nurodytų kriterijų,

— pusę neapmokėto akcinio kapitalo ar pradinio fondo, jeigu apmokėta dalis sudaro 25 % to akcinio kapitalo arba fondo,

— rezervus (privalomus ir papildomus), neatitinkančius rizikos prisiėmimo įsipareigojimų,

— bet kurį nepaskirstytąjį pelną,

— kaupiamąjį privilegijuotąjį akcinį kapitalą ir skolintą (subordinuotą) kapitalą, tačiau tik iki 50 % atsargos; be to ne daugiau kaip 25 % šio dydžio sudaro nustatyto termino subordinuotos paskolos arba nustatyto termino kaupiamasis privilegijuotasis akcinis kapitalas,, jeigu patenkinami tokie minimalūs kriterijai:

a) draudimo įmonės bankroto arba likvidavimo atveju galioja įpareigojantys susitarimai, pagal kuriuos teisė į skolintą (subordinuotą) kapitalą arba privilegijuotąjį akcinį kapitalą įgyvendinama tik patenkinus visų kitų kreditorių reikalavimus ir negali būti išmokėtas tol, kol nebus padengtos visos kitos tuo metu negrąžintos skolos.

▼B

Skolintas (subordinuotas) kapitalas taip pat turi atitikti tokias sąlygas:

b) gali būti įtraukiamos tik visiškai apmokėtos sumos;

c) pradinis nustatyto termino paskolų grąžinimo terminas turi būti ne trumpesnis kaip penkeri metai. Ne vėliau kaip prieš vienerius metus iki skolos grąžinimo datos draudimo įmonė turi pateikti kompetentingoms institucijoms patvirtinti planą, nurodantį, kaip bus išlaikoma arba paskolos grąžinimo metu padidinta iki reikalaujamo lygio turima mokumo atsarga, nebent turimą mokumo atsargą sudaranti paskolos dalis būtų palaipsniui mažinama bent penkeri metai iki grąžinimo datos. Kompetentingos institucijos gali leisti grąžinti tokias paskolas anksčiau laiko, jei draudimo įmonė pateikia paraišką ir jos turima mokumo atsarga netampa mažesnė už reikalaujamą lygį;

d) paskolos, kurių grąžinimo terminas nenustatytas, turi būti grąžinamos tik įspėjus prieš penkerius metus, nebent šios paskolos jau nebebūtų laikomos turimos mokumo atsargos dalimi arba nebent grąžinant per trumpesnį laikotarpį būtų konkrečiai reikalaujamas išankstinis kompetentingų institucijų sutikimas. Pastaruoju atveju draudimo įmonė turi pranešti kompetentingoms institucijoms bent prieš šešis mėnesius iki siūlomos grąžinimo datos, visų pirma, turimą mokumo atsargą ir būtiną mokumo atsargą prieš ir po grąžinimo. Kompetentingos institucijos leidžia grąžinti tokias paskolas anksčiau laiko, jei draudimo įmonės turima mokumo atsarga netampa mažesnės už reikalaujamą lygį;

e) paskolos sutartyje negali būti jokios sąlygos, nustatančios, kad konkrečiais atvejais, išskyrus draudimo įmonės likvidavimą, skola bus grąžinama prieš nustatytą grąžinimo datą;

f) paskolos sutartis gali būti pakeista tik kompetentingoms institucijoms patvirtinus, kad jos neprieštarauja pakeitimui,

— vertybiniai popieriai be konkrečios išpirkimo datos ir kitos priemonės, įskaitant kitas nei penktojoje įtraukoje nurodytas kaupiamąsias privilegijuotas akcijas, iki 50 % dydžio, mažesnio iš turimos mokumo atsargos arba būtinos mokumo atsargos, visiems tokiems vertybiniams popieriams ir a punkte nurodytam skolintam (subordinuotam) kapitalui, jei jie atitinka tokias sąlygas:

a) negali būti išpirkti pareiškėjo iniciatyva arba be išankstinio kompetentingos institucijos sutikimo;

b) emisijos sutartis turi sudaryti draudimo įmonei sąlygas atidėti paskolos palūkanų mokėjimą;

c) skolintojo reikalavimai draudimo įmonei turi būti tenkinami tik patenkinus visų ne subordinuotų kreditorių reikalavimus;

d) vertybinių popierių emisiją reglamentuojančiuose dokumentuose turi būti numatyta skolos ir nesumokėtų palūkanų nuostolių padengimo galimybė, sudaranti galimybę draudimo įmonei tęsti veiklą;

e) gali būti įtraukiamos tik visiškai apmokėtos sumos.

2. Jeigu tai numatyta nacionalinės teisės aktuose, į balansą įtrauktus pelno rezervus, kurie gali būti panaudoti galimiems nuostoliams padengti, jeigu jie nėra skirti draudėjams.

3. Įmonei pateikus įrodymais pagrįstą prašymą valstybės narės, kurios teritorijoje yra jos pagrindinė buveinė, kompetentingai institucijai ir šiai kompetentingai institucijai pritarus:

a) suma, lygi 50 % būsimo draudimo įmonės pelno; būsimo pelno suma apskaičiuojama padauginus numatomą metinį pelną iš koeficiento, žyminčio vidutinį laikotarpį, likusį iki draudimo liudijimų (polisų) pabaigos; taikomas koeficientas negali būti didesnis negu 10; numatomas metinis pelnas yra pelno, gauto per paskutiniuosius penkerius metus iš šios direktyvos 2 straipsnyje nurodytos veiklos, aritmetinis vidurkis.

Pagrindas, kuriuo remiantis apskaičiuojamas koeficientas, iš kurio dauginamas numatomas metinis pelnas, ir pelną sudarantys straips-

▼B

niai apibrėžiami bendru valstybės narės kompetentingų institucijų susitarimu, bendradarbiaujant su Komisija. Kol tokio susitarimo dar nėra, šie straipsniai nustatomi pagal buveinės valstybės narės įstatymus.

Kompetentingoms institucijoms apibrėžus gauto pelno sąvoką, Komisija pateikia šios sąvokos suderinimo pasiūlymą, siūlydama priimti direktyvą dėl draudimo įmonių metinės atskaitomybės suderinimo ir taikyti Direktyvos 78/660/EEB 1 straipsnio 2 dalyje numatytą koordinavimą;

b) jeigu netaikomas Zilmerio metodas arba jeigu jis taikomas, bet naudojamas už įmokų dalį, susijusią su įsigijimo sąnaudomis, mažesnis tarifas, skirtumas tarp matematinio atidėjimo, apskaičiuoto ne Zilmerio metodu arba šį metodą taikant iš dalies, ir matematinio atidėjimo, apskaičiuoto Zilmerio metodu pagal tarifą, lygų įmokos daliai, susijusiai su įsigijimo sąnaudomis. Tačiau šis skaičius negali viršyti 3,5 % skirtumo tarp gyvybės draudimo veiklos kapitalo ir matematinių atidėjimų visiems draudimo liudijimams (polisams), kuriems galima pritaikyti Zilmerio metodą. Iš šio skirtumo atimamos visos įsigijimo sąnaudos, kurios buvo įtrauktos kaip turtas, neatskaičius nusidėvėjimo;

c) atitinkamos valstybės narės, kurioje draudimo įmonė vykdo veiklą, kompetentingoms institucijoms pritarus, nematomi rezervai, atsiradę dėl nepakankamo turto įvertinimo ar įsipareigojimų, išskyrus matematinius atidėjimus, pervertinimo, jeigu šie nematomi rezervai nėra susiję su neįprasta draudimo įmonės veikla.

B. Minimali mokumo atsarga

Laikantis C skirsnio, minimali mokumo atsarga nustatoma taip, kaip nurodyta toliau pagal prisiimtos draudimo rizikos grupes.

a) šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose įvardytoms draudimo rūšims, išskyrus su investiciniais fondais susijusias draudimo rūšis, ir šios direktyvos 2 straipsnio 3 dalyje nurodytoms operacijoms ji turi būti lygi šių dviejų rezultatų sumai:

— pirmasis rezultatas:

4 % matematinių atidėjimų, susijusių su tiesiogine draudimo veikla, neatėmus perduoto perdraudimo, ir prisiimtu perdraudimu, dalis dauginama iš paskutiniųjų finansinių metų santykio tarp visų matematinių atidėjimų, atėmus perduotą perdraudimą, ir bendros matematinių atidėjimų sumos; šis santykis jokiu būdu negali būti mažesnis kaip 85 %,

— antrasis rezultatas:

draudimo polisams, kurių rizikos kapitalas nėra neigiamas dydis, 0,3 % įmonės garantuoto rizikos kapitalo dalis dauginama iš paskutiniųjų finansinių metų santykio tarp viso rizikos kapitalo, įtraukto į įmonės įsipareigojimus po perduoto perdraudimo ir retrocesijų, ir viso rizikos kapitalo, neatėmus perdraudimo, santykio; šis santykis jokiu būdu negali būti mažesnis kaip 50 %.

Laikinam draudimui mirties atvejui, kai maksimalus sutarties galiojimo terminas yra treji metai, ši dalis yra 0,1 %; jeigu tokio draudimo terminas yra ilgesnis negu treji, bet trumpesnis negu penkeri metai, pirmiau minėta dalis yra 0,15 %;

b) šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytam papildomam draudimui ji lygi tokių apskaičiavimų rezultatui:

— draudimo įmokos arba įnašai (įskaitant papildomus draudimo įmokų arba įnašų mokėjimus), kuriuos reikia mokėti dėl visos tiesioginės draudimo veiklos, atliekamos paskutiniaisiais finansiniais metais, už visus prieš tai buvusius finansinius metus, yra sudedami,

— prie šios sumos pridedama paskutiniaisiais finansiniais metais prisiimto viso perdraudimo įmokų suma,

— iš šios sumos atimama draudimo įmokų arba įnašų, anuliuotų per paskutiniuosius finansinius metus, suma bei mokesčių ir mokėjimų, susijusių su draudimo įmokomis arba įnašais, priskaičiuotais prie pirmosios sumos, bendra suma.

▼B

Gautas dydis padalinamas į dvi dalis: pirmoji dalis apima ne daugiau kaip 10 milijonų eurų, antroji – likusią sumą; nuo šių dalių atitinkamai apskaičiuojama 18 % ir 16 % ir gauti dydžiai sudedami.

Skaičiavimo rezultatas gaunamas padauginant taip apskaičiuotą sumą iš paskutiniųjų finansinių metų santykio tarp tų išmokų, kurias draudimo įmonė turės sumokėti, atėmus pervedimus už perdraudimą, sumos ir bendros išmokų sumos; šis santykis jokiu būdu negali būti mažesnis kaip 50 %.

Kalbant apie draudikų asociaciją, vadinamą *Lloyd's*, mokumo atsarga apskaičiuojama pagal grynąsias draudimo įmokas, padaugintas iš vienodo tarifinio procento, kurį kiekvienais metais nustato valstybės narės, kurioje yra pagrindinė buveinė, kompetentinga institucija. Šis vienodas draudimo įmokų tarifinis procentas apskaičiuojamas pagal naujausius statistinius duomenis apie sumokėtus komisinius. Visi duomenys kartu su atitinkamais apskaičiavimais siunčiami šalių, kurių teritorijoje yra įsikūrusi *Lloyd's*, kompetentingoms institucijoms;

c) šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalies d punkte nurodyto nuolatinio sveikatos draudimo atveju ir kapitalo išpirkimo operacijų, nurodytų 2 straipsnio 2 dalies b punkte, atveju ji lygi 4 % matematinio atidėjimo, apskaičiuoto laikantis šio skirsnio a punkte nurodytų pirmojo rezultato skaičiavimo sąlygų;

d) šios direktyvos 2 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytoms tontinoms ji lygi 1 % jų turto;

e) šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose nurodytam draudimui, susijusiam su investiciniais fondais, ir 2 straipsnio 2 dalies c, d ir e punktuose nurodytoms operacijoms ji lygi tokių dydžių sumai:

— jeigu draudimo įmonė prisiima investavimo rizikos, 4 % matematinių atidėjimų, apskaičiuotų laikantis šio skirsnio a punkto nurodytų pirmojo rezultato skaičiavimo sąlygų, ir 1 % taip pat apskaičiuotų atidėjimų, jeigu draudimo įmonė neprisiima investavimo rizikos, tačiau tik tada, kai sutarties trukmė yra ilgesnė kaip penkeri metai, o dalis, skirta padengti sutartyje nurodytas valdymo išlaidas, yra nustatyta ilgesniam kaip penkeri metai laikotarpiui, ir

— jeigu draudimo įmonė prisiima riziką mirties atveju, 0,3 % rizikos kapitalo, apskaičiuoto laikantis šio skirsnio pirmosios pastraipos a punkto nurodytų antrojo rezultato skaičiavimo sąlygų.

C. Garantinis fondas

1. Vienas trečdalis būtinosios mokumo atsargos, nurodytos B skirsnyje, sudaro garantinį fondą. Pagal šio skirsnio 2 dalį ne mažiau kaip 50 % šio fondo sudaro A skirsnio 1 ir 2 dalyse išvardyti elementai.

2. a) garantinis fondas turi būti ne mažesnis, kaip 800 000 eurų;

b) bet kuri valstybė narė gali leisti minimalų garantinį fondą savidraudos draugijoms ir savidraudos tipo draugijoms bei tontinoms sumažinti iki 600 000 eurų;

c) šios direktyvos 3 straipsnio 6 dalies antrosios įtraukos antrajame sakinyje nurodytoms savidraudos draugijoms, kai tik joms pradedama taikyti ši direktyva, ir tontinoms bet kuri valstybė narė gali leisti nustatyti 100 000 eurų minimalų garantinį fondą, kuris palaipsniui turi būti didinamas iki šio skirsnio b punkte nustatytos sumos, padidinant jį 100 000 eurų kiekvieną kartą, kai įnašai padidėja 500 000 eurų;

d) šio skirsnio a, b ir c punktuose nurodytą minimalų garantinį fondą turi sudaryti A skirsnio 1 ir 2 dalyse išvardyti elementai.

3. Savidraudos draugijos, pageidaujančios išplėsti savo veiklą taip, kaip tai apibrėžta šios direktyvos 6 straipsnio 4 dalyje arba 40 straipsnyje, gali tai padaryti tik tada, kai jos atitinka šio skirsnio 2 dalies a ir b punktuose nustatytus reikalavimus.

▼B

V PRIEDAS

A DALIS

Panaikintos direktyvos kartu su jų tolesniais pakeitimais (nurodytos 72 straipsnyje)

Tarybos direktyva 79/267/EEB

Tarybos direktyva 90/619/EEB

Tarybos direktyva 92/96/EEB

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/26/EEB (tik 1 straipsnio antroji įtrauka, 2 straipsnio 2 dalies ketvirtoji įtrauka ir 3 straipsnio 1 dalis, kiek tai susiję su nuorodomis į Direktyvą 79/267/EEB)

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/12/EB

Antroji Tarybos direktyva 90/619/EEB

Trečioji Tarybos direktyva 92/96/EEB

Trečioji Tarybos direktyva 92/96/EEB

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/26/EEB (tik 1 straipsnio antroji įtrauka, 2 straipsnio 1 dalies trečioji įtrauka, 4 straipsnio 1, 3, 5 dalys ir 5 straipsnis, kiek tai susiję su nuorodomis į Direktyvą 92/96/EEB)

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/64/EB (2 straipsnis, kiek tai susiję su nuorodomis į Direktyvą 92/96/EEB)

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/12/EB (2 straipsnis)

B DALIS

Galutiniai įgyvendinimo terminai

(nurodyti 72 straipsnyje)

Direktyva	*Perkėlimo į nacionalinės teisės aktus terminai*	*Taikymo terminai*
79/267/EEB (OL L 63, 1979 03 13, p. 1)	1980 m. rugsėjo 15 d.	1981 m. rugsėjo 15 d.
90/619/EEB (OL L 330, 1990 11 29, p. 50)	1992 m. lapkričio 20 d.	1993 m. gegužės 20 d.
92/96/EEB (OL L 360, 1992 12 09, p. 1)	1993 m. gruodžio 31 d.	1994 m. liepos 1 d.
95/26/EB (OL L 168, 1995 07 18, p. 7)	1996 m. liepos 18 d.	1996 m. liepos 18 d.
2000/64/EB (OL L 290, 2000 11 17, p. 27)	2002 m. lapkričio 17 d.	2002 m. lapkričio 17 d.
2002/12/EB (OL L 77, 2002 03 20, p. 11)	2003 m. rugsėjo 20 d.	2004 m. sausio 1 d.

▼B

VI PRIEDAS

Koreliacijos lentelė

Ši direktyva	Direktyva 79/267/EEB	Direktyva 90/619/EEB	Direktyva 92/96/EEB	Direktyva 95/26/EB	Kiti teisės aktai	
1 straipsnio 1 dalies a punktas			1 straipsnio a dalis			
1 straipsnio 1 dalies b punktas		3 straipsnis	1 straipsnio b dalis			
1 straipsnio 1 dalies c punktas		2 straipsnio c dalis				
1 straipsnio 1 dalies d punktas			1 straipsnio c dalis			
1 straipsnio 1 dalies e punktas			1 straipsnio d dalis			
1 straipsnio 1 dalies f punktas			1 straipsnio e dalis			
1 straipsnio 1 dalies g punktas		2 straipsnio e dalis				
1 straipsnio 1 dalies h–l punktai			1 straipsnio f–j dalys			
1 straipsnio 1 dalies m punktas						Naujas
1 straipsnio 1 dalies n punktas			1 straipsnio l dalis			
1 straipsnio 1 dalies o, p, q punktai	5 straipsnio b, c ir d dalys					
1 straipsnio 1 dalies r punktas				2 straipsnio 1 dalis		
1 straipsnio 2 dalis	5 straipsnio a dalies antrasis sakinys					
2 straipsnis	1 straipsnis					
3 straipsnio 1-4 punktai	2 straipsnis					
3 straipsnio 5 ir 6 punktai	3 straipsnis					
3 straipsnio 7 dalis	4 straipsnis					

▼B

Ši direktyva	Direktyva 79/267/EEB	Direktyva 90/619/EEB	Direktyva 92/96/EEB	Direktyva 95/26/EB	Kiti teisės aktai	
3 straipsnio 8 dalis					Austrijos, Suomijos ir Švedijos stojimo aktas, priimtas Sprendimu 95/1/EB, Euratomas, EAPB	
4 straipsnis	6 straipsnis					
5 straipsnis	7 straipsnis					
6 straipsnio 1 dalis	8 straipsnio 1 dalis					
6 straipsnio 2 dalis	8 straipsnio 1 dalies paskutiniosios trys pastraipos					
6 straipsnio 3 dalis	8 straipsnio 1 dalies a punktas					
6 straipsnio 4 dalis	8 straipsnio 2 dalis					
6 straipsnio 5 dalis	8 straipsnio 3 dalis					
6 straipsnio 6 dalis	8 straipsnio 4 dalis					
7 straipsnis	9 straipsnis					
8 straipsnis			7 straipsnis			
9 straipsnis	12 straipsnis					
10 straipsnis	15 straipsnis					
11 straipsnis	16 straipsnis					
12 straipsnis	22 straipsnio 1 dalis					
13 straipsnis	23 straipsnis					
14 straipsnio 1-5 dalys			11 straipsnio 2-6 dalys			
15 straipsnis			14 straipsnis			
16 straipsnio 1-5 dalys			15 straipsnio 1-5 dalys			
16 straipsnio 6 dalis			15 straipsnio 5 dalies a punktas			
16 straipsnio 7 dalis			15 straipsnio 5 dalies b punktas			
16 straipsnio 8 dalis			15 straipsnio 5 dalies c punktas			
16 straipsnio 9 dalis			15 straipsnio 6 dalis			

▼B

Ši direktyva	Direktyva 79/267/EEB	Direktyva 90/619/EEB	Direktyva 92/96/EEB	Direktyva 95/26/EB	Kiti teisės aktai	
17 straipsnis			15 straipsnio a dalis			
18 straipsnio 1 ir 2 dalys	13 straipsnio 1 ir 2 dalys					
18 straipsnio 3 dalis						Naujas
18 straipsnio 4-7 dalys	13 straipsnio 3-7 dalys					
19 straipsnis	14 straipsnis					
20 straipsnis	17 straipsnis					
21 straipsnis			19 straipsnis			
22 straipsnis			20 straipsnis			
23 straipsnio 1 dalis			21 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa			
23 straipsnio 2 dalis			21 straipsnio 1 dalies antroji pastraipa			
23 straipsnio 3 dalies pirmoji pastraipa			21 straipsnio 1 dalies trečioji pastraipa			
23 straipsnio 3 dalies antroji pastraipa			21 straipsnio 1 dalies ketvirtoji pastraipa			
23 straipsnio 4 dalis			21 straipsnio 2 dalis			
24 straipsnis			22 straipsnis			
25 straipsnis			23 straipsnis			
26 straipsnis			24 straipsnis			
27 straipsnis	18 straipsnis					
28 straipsnis	19 straipsnis					
29 straipsnis	20 straipsnis					
30 straipsnis	20a straipsnis					
31 straipsnis	21 straipsnis					
32 straipsnis		4 straipsnis				
33 straipsnis			28 straipsnis			
34 straipsnis			29 straipsnis			
35 straipsnis		15 straipsnis				
36 straipsnis			31 straipsnis			
37 straipsnis	24 straipsnis					
38 straipsnis	24a straipsnis					

▼B

Ši direktyva	Direktyva 79/267/EEB	Direktyva 90/619/EEB	Direktyva 92/96/EEB	Direktyva 95/26/EB	Kiti teisės aktai	
39 straipsnis	26 straipsnis					
40 straipsnis	10 straipsnis					
41 straipsnis		11 straipsnis				
42 straipsnis		14 straipsnis				
43 straipsnis		17 straipsnis				
44 straipsnis			38 straipsnis			
45 straipsnis			39 straipsnio 2 dalis			
46 straipsnio 1-9 dalys			40 straipsnio 2-10 dalys			
47 straipsnis			41 straipsnis			
48 straipsnis			42 straipsnio 2 dalis			
49 straipsnis			43 straipsnio 2 dalis			
50 straipsnio 1 dalis			44 straipsnio 2 dalies pirmoji pastraipa			
50 straipsnio 2 dalis			44 straipsnio 2 dalies antroji pastraipa			
50 straipsnio 3 dalis			44 straipsnio 2 dalies trečioji pastraipa			
51 straipsnio 1-2 dalies f punktas	27 straipsnio 1-2 dalies f punktas					
51 straipsnio 2 dalies g punktas						Naujas
51 straipsnio 3 ir 4 dalys						Naujas
52 straipsnis	31 straipsnis					
53 straipsnis	31a straipsnis					
54 straipsnis	28 straipsnis					
55 straipsnis	29 straipsnis					
56 straipsnis	30 straipsnis					
57 straipsnis	32 straipsnis					
58 straipsnis	32a straipsnis					
59 straipsnio 1 dalis	32b straipsnio1 dalis					
59 straipsnio 2 dalis	32b straipsnio 2 dalis					

▼B

Ši direktyva	Direktyva 79/267/EEB	Direktyva 90/619/EEB	Direktyva 92/96/EEB	Direktyva 95/26/EB	Kiti teisės aktai	
59 straipsnio 3 dalis	32b straipsnio 3 dalis					
59 straipsnio 4 dalis	32b straipsnio 4 dalis					
59 straipsnio 5 dalis	32b straipsnio 5 dalis					
59 straipsnio 6 dalis	32b straipsnio 7 dalis					
60 straipsnio 1 dalis	33 straipsnio 4 dalis					
60 straipsnio 2 dalis						Naujas
61 straipsnis	37 straipsnis					
62 straipsnio pirmoji pastraipa	38 straipsnis	28 straipsnio pirmoji pastraipa				
62 straipsnio antroji–ketvirtoji pastraipos		28 straipsnio antroji–ketvirtoji pastraipos				
63 straipsnis		29 straipsnis				
64 straipsnis			47 straipsnis			
65 straipsnis			47 straipsnis			
66 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa						Naujas
66 straipsnio 1 dalies antroji pastraipa			48 straipsnio 1 dalis			
66 straipsnio 2 dalis			48 straipsnio 2 dalis			
67 straipsnis			50 straipsnis			
68 straipsnio 1 dalis	39 straipsnio 1 dalis					
68 straipsnio 2 dalis	39 straipsnio 3 dalis					
69 straipsnio 1 dalis						Naujas
69 straipsnio 2 dalis					Direktyvos 2000/64/EB 3 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa	

▼B

Ši direktyva	Direktyva 79/267/EEB	Direktyva 90/619/EEB	Direktyva 92/96/EEB	Direktyva 95/26/EB	Kiti teisės aktai	
69 straipsnio 3 dalis					Direktyvos 2002/12/EB 3 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa ir Direktyvos 2000/64/EB 3 straipsnio 2 dalis	
69 straipsnio 4 dalis					Direktyvos 2000/64/EB 3 straipsnio 1 dalies antroji pastraipa ir Direktyvos 2002/12/EB 3 straipsnio 1 dalies antroji pastraipa	
69 straipsnio 5 dalis					Direktyvos 2002/12/EB 3 straipsnio 4 dalis	
70 straipsnis	41 straipsnis	31 straipsnis	51 straipsnio 2 dalis	6 straipsnio 2 dalis	Direktyvos 2000/64/EB 3 straipsnio 2 dalis ir Direktyvos 2002/12/EB 3 straipsnio 3 dalis	
71 straipsnis					Direktyvos 2002/12/EB 2 straipsnis	
72 straipsnis						
73 straipsnis						
74 straipsnis						
I priedas	Priedas					
II priedas			I priedas			
III priedas			II priedas			
IV priedas						
V priedas						
VI priedas						